๒๘๙
ค. ๔๓๘
๙๔๐.๒

ตัวอย่าง

อภินันทนาการจากสำนักการศึกษาของคุรุสภา

แบบเรียน
ของ
กระทรวงศึกษาธิการ

ชุดหนังสืออ่านกึ่งพินิจ

เรื่อง

ส่ามก๊ก

ตอน โจโฉแตกทัพเรือ

895.914
W323ส
5.914

2823

895.914
ส

หอสมุดแห่งชาติ
๒๓ มี.ค. ๒๕๐๐
กรมศิลปากร

แบบเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ

หนังสืออ่านวินิพนธ์

สามก๊ก ตอนโจโฉแตกทัพเรือ

เจ้าพระยาพระคลัง (หน) เรียบเรียง

พิมพ์ครั้งที่สิบแปด ๗๐,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๑๙

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๒.๐๐ บาท

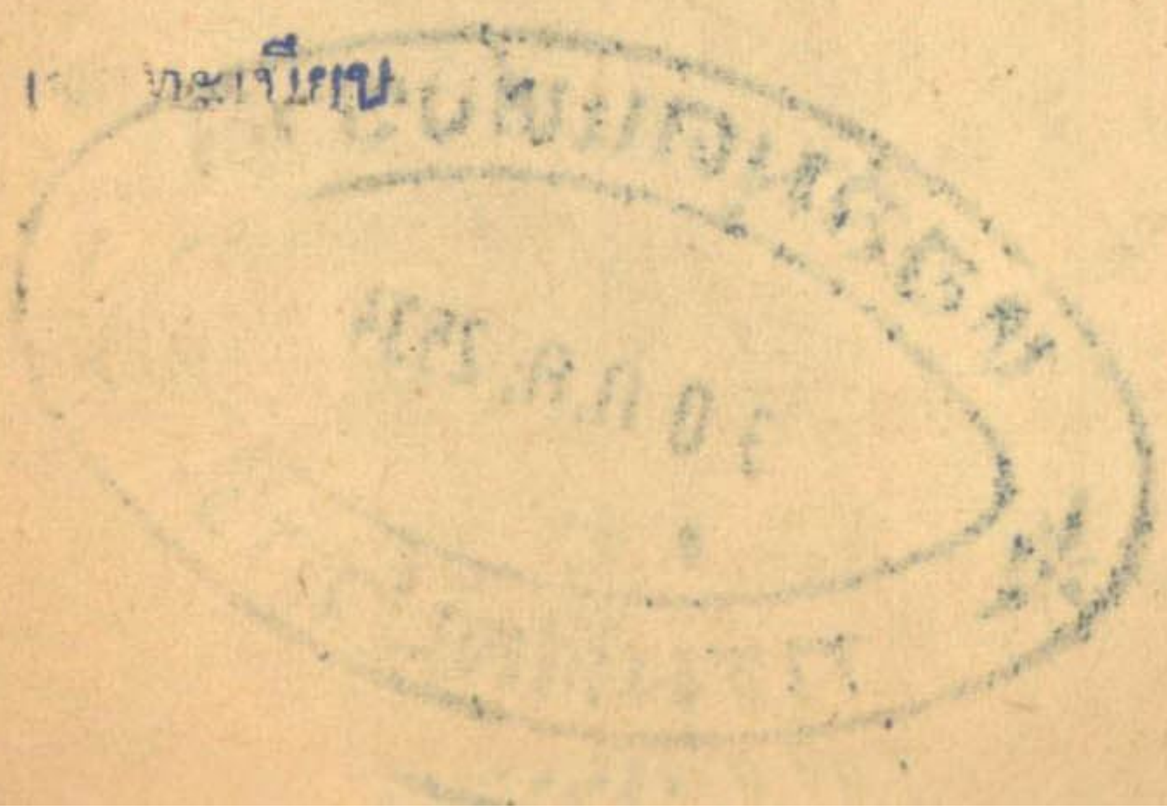
พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภา

ปากคลองบางลำพู พระนคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

หอสมุดแห่งชาติ
๒๐ ก.ค. 2534
กรมศิลปากร

เลขห้อง 214
ว
เลขหมู่ 895.914
พ323ห

ลชห้อง 313

ลชหมู่ V
แ15/

เลขทะเบียน ชพ8ป.ท6847

คำนำ

แต่พิมพ์ครั้งแรก

หนังสือฉบับนี้เป็นหนังสือที่กระทรวงธรรมการได้ให้กรมราชบัณฑิตจัดพิมพ์ขึ้น เพื่อให้เป็นหนังสืออ่านประกอบประโยชน์แก่การศึกษาทางหนึ่ง มีหลายเรื่องในพวกเดียวกันจัดเป็นสำรับหนึ่ง ให้ชื่อว่า "หนังสืออ่านกวินพนธ์" เพราะเป็นหนังสือที่ท่านกวีแต่เก่าก่อนได้ร้อยกรองไว้ด้วยถ้อยคำอันไพเราะ ได้เลือกที่โวหารและวิธีประพันธ์แปลก ๆ คัดตัดตอนมาพิมพ์ขึ้นเฉพาะเป็นเล่มเล็ก ๆ เพื่อให้เยาราคาแก่นักเรียนที่จะซื้อหาไปเล่าเรียน และได้ตั้งใจตรวจอักษรและวรรคตอนโดยกวดขัน อาจารย์จะใช้สำหรับให้นักเรียนหัดอ่านก็ได้ ให้เรียนศัพท์ก็ได้ ยอกให้เขียนหรือเลือกใช้เป็นแบบฝึกหัดไวยากรณ์ ฝึกหัดการย่อความเรียงความในการแต่งหนังสือก็ได้ ทั้งจะได้เป็นเครื่องบำรุงความรู้ให้เจริญกว้างขวาง คือเมื่อมีหนังสืออ่านหนังสือเรียนมากอย่าง นักเรียนก็จำต้องได้เห็นมากได้ยินมากไปตั้งแต่เวลาเล่าเรียน แต่ให้ผู้ใช้ถือเอาเป็นแบบเรียนแต่เฉพาะฉบับที่กรมราชบัณฑิตได้จัดพิมพ์ขึ้น เพราะเจ้าพนักงานต้องตรวจแก้

ใบพิมพ์เสมอทุก ๆ คราวที่จะสั่งให้พิมพ์ จึงจะยอมให้เป็นฉบับ
สำหรับเล่าเรียน ห้ามมิให้นักเรียนทั้งหลายใช้หนังสือเรียนเล่มใดเล่มหนึ่ง
กันซึ่งไม่ได้พิมพ์ด้วยคำสั่งของกรมราชบัณฑิต อันกรมราช
บัณฑิตไม่ได้รับรองว่าถูกต้องนั้น เป็นฉบับเรียนเป็นอันขาด.

กระทรวงธรรมการ

วิสุทธิสุริยศักดิ์

หนังสือสามก๊ก ตอนโจโฉแตกทัพเรือพิมพ์ครั้งที่ ๖ นี้
ได้สอบทานกับฉบับของราชบัณฑิตยสภา ฉะนั้นถ้อยคำและ
วรรณยุตบางแห่งจึงได้เปลี่ยนแปลงไปจากฉบับที่พิมพ์ ครั้ง
ก่อน ๆ บ้าง.

แผนกแบบเรียน กองวิชา

กรมศึกษาธิการ

กรกฎ ๒๔๙๑

สามก๊ก

ขณะนั้นตงยิซงได้รักษาเมืองเกงจิ๋ว แจ้งว่าเมืองซงหยง
นั้นขันแก่โจโฉแล้ว ครั้นรู้ว่าโจโฉยกมาถึงแดนเมืองเกงจิ๋วก็
กลัว เห็นว่าจะสู้มิได้ก็พาอาณาประชารายฎรทั้งปวงออกมา
คำนับโจโฉ แล้วให้เชิญโจโฉเข้าไปในเมือง โจโฉจัดแจงอาณา
ประชารายฎรทั้งปวงเย็นปรกติแล้ว จึงว่าแก่ทิปรึกษาทั้งปวงว่า
บัดนี้เล่ปี่ไปตั้งอยู่ณเมืองกังแฮแล้ว นานไปข้างหน้าเห็นว่าจะ
เย็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเข้ากับเมืองตองง่อ จำจะรบกำจัดเสีย
เหมือนหญ้าแพรก ถ้ามิรบชำระเสียก็จะงอกมาออกเย็นพัดพัน
ผูกพันกันไป แต่จะคิดประการใดจึงจะกำจัดเล่ปี่ได้

ซุนฮิวจึงว่า ซึ่งมหาอุปราชยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก
ปรากฏไปทุกตำบล ขอให้ท่านมหนังสือไปถึงซุนกวนชวนมา
เที่ยวเล่นข้าณเมืองกังแฮ แล้วจึงคิดอ่านชวนกันจับเล่ปี่ให้ได้
ถ้าได้ตัวเล่ปี่แล้วจะแบ่งเมืองเกงจิ๋วให้กึ่งหนึ่ง แล้วจะสาบาน
ต่อกันเย็นพี่น้องมิได้ทำร้ายแก่กันสืบไป ถ้าซุนกวนเห็นหนังสือ
ก็จะมีความยำเกรงบุญและบัญญามหาอุปราช ดีร้ายก็จะมา โจโฉ
เห็นด้วยจึงแต่งหนังสือใช้ให้คนถือไปเมืองกังตั๋ง แล้วจึงให้
ตระเตรียมทัพยกทัพเรือไว้ แสร้งให้กิตติศัพท์ปรากฏเลื่องลือไป

ว่า ทหารมหาอุปราชยกมาครงนพลร้อยหมื่น และเรือรบซง
ทอดอยู่ชายทะเลนั้น ดังหนึ่งจะเต็มไปทั้งมหาสมุทร ข้างทัพยก
นั้นก็ให้ทำค่ายรายต่อกันออกไประยะทางถึงสามพันเส้น
ฝ่ายซุนกวนครั้นแจ้งว่าโจโฉยกทัพหลวงมาถึงเมือง
ซงหยง เล่าจองออกไปคำนับยกเมืองซงหยงให้โจโฉแล้ว ยังคิด
จะยกไปรบเอาเมืองกังเหลง ซุนกวนคิดเกรงโจโฉจะมาถึง
เมือง จึงปรึกษากับที่ปรึกษาทั้งปวงว่า โจโฉยกทหารมาจะรบ
เอาเมืองกังเหลง เห็นจะมิหยุดแต่เท่านั้น จะลามมาถึงเรา จะ
คิดอ่านป้องกันไว้ประการใด โลซกจึงว่าอันจะป้องกันมิให้
ข้าศึกลามมาถึงเมืองนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองเกงจิวนเป็นเมือง
ใหญ่ ผู้คนทั้งปวงก็พรักพร้อมสารพัดจะบริบูรณ์ ถ้าเรายก
ทหารไปตีเอาเมืองเกงจิวตั้งมั่นอยู่ได้แล้ว จะปรารมภ์อะไรกับ
ทัพโจโฉ ยิ่งกว่านกจะป้องกันไว้ได้มิให้ข้าศึกถึงเมือง อนึ่งถ้า
ได้เมืองเกงจิวแล้ว เห็นจะตั้งตัวเป็นใหญ่ได้ ยังคิดเล่าเปียวก็
ตายแล้ว เล่าปี่เล่ากระสำระสายตั้งตัวยังมิได้ แตกไปอยู่กับ
เล่าก๋วนเมืองกังแฮ ข้าพเจ้าจะขออุยายแต่งเครื่องเซ่นทำเป็น
ไปคำนับศพเล่าเปียว แล้วจะพูดจาเกลี้ยกล่อมผู้คนทหารชาว
เมืองเกงจิวและเล่าปี่ให้ลงใจพร้อมกันแล้ว ก็เห็นว่าจะทำการ
ทำจัดโจโฉเสียได้โดยง่าย ซุนกวนเห็นด้วยจึงจัดแจงสิ่งของ

ให้แก่โลซกไปเมืองกังแฮ

ฝ่ายเล่าปี่จึงปรึกษาด้วยขงเบ้งว่า โจโฉยกทัพมาครั้งนี้ ใหญ่หลวงนัก เกลือกจะยกติดตามมาอีกเราจะคิดอ่านประการใดดี ขงเบ้งจึงว่าอันจะอยู่เมืองกังแฮนี้เห็นขัดสนนัก ถ้าโจโฉยกมาก็จะเสียทีอีก ขอให้ท่านยกไปอยู่เมืองกังตั๋งอาศัยซุนกวนเถิด ถ้าและโจโฉรู้ว่าท่านไปอยู่กับซุนกวนก็จะตามไป ดีร้ายโจโฉกับซุนกวนก็จะผิดกันขึ้น เราก็จะอยู่ห่วางกลาง ถ้าใครเพลี่ยงพล้ำลงเห็นได้ทีเราก็จะซ้ำเอาเมื่อปลายมือ เห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย เล่าปี่จึงว่าซึ่งท่านคิดทั้งนี้ชอบอยู่แต่ซุนกวนนั้นมีผู้กอบไปด้วยสติปัญญาทำนุบำรุงเย็นอันมากเกลือกจะมิยอมให้เราอยู่ก็จะอัปยศแก่เขา ขงเบ้งหัวเราะแล้วจึงตอบว่า โจโฉยกกองทัพมาครั้งนี้เอิกเกริกดังแผ่นดินจะถล่มเห็นว่าซุนกวนจะสะดุ้งตกใจอยู่ ดีร้ายจะใช้คนสอดแนมมาถึงเรา และถ้าผู้ใดมาถึงท่านแล้ว ข้าพเจ้าจะขออาสาเอาแต่เรือลำหนึ่งไปกับลูกข้าพเจ้าสามนัวเท่านี้ ไปยุให้ซุนกวนผิดกับโจโฉจงได้ ถ้าโจโฉแพ้ก็จะเข้าช่วยซุนกวน เห็นได้ท่วงทีแล้วเราก็จะเข้าชิงเอาเมืองเกงจิ๋วเป็นกำไรเปล่า แม้ซุนกวนแพ้เราก็จะคิดแก้ไขชิงเอาเมืองกังตั๋งไว้ได้

เล่าปี่จึงว่าอันความคิดทั้งนี้เราก็เห็นด้วยอยู่ แต่ทว่าผู้ใด

ซึ่งจะมาหาเรานั้นยังไม่เห็นเลย พอเล่าขว่าแก่ขึงเข้งยังมิทัน
ขาดคำ ทหารวิ่งเข้ามาขอกว่า ขัดนี้ซุนกวนใช้ให้โลซกเอา
เครื่องเซ่นมาแต่เมืองกังตั๋งจะมาคำนับศพเล่าเขียว ขงเข้งได้
ยินดังนั้นก็ตบมือหัวเราะ ขึงถามเล่ากว่า ขณะเมื่อซุนเกียน
บิดาซุนกวนถึงแก่ความตายนั้นท่านได้แต่งไปคำนับศพหรือ
เล่ากึงว่าเมืองกังตั๋งกับเมืองเกงจิ๋วเป็นอริกัน อยู่มาบิดา
ข้าพเจ้าฆ่าบิดาเขาถึงแก่ความตายแล้ว จะกลับไปคำนับศพ
กะไรได้ ขงเข้งจึงว่า ถ้าดังนั้นโลซกมาครั้งนี้จะมีมา
คำนับศพโดยสุจริต จะมาสืบเอากิจการบ้านเมืองเป็นมั่นคง
จึงว่าแก่เล่าขว่า ถ้าโลซกมาหาท่านจะพูดจาไต่ถามถึงโจโฉ
ประการใด ท่านจงบอกปฏิเสธเสียว่าหารู้ไม่ แม้จะซักไซ้ไต่
ถามสืบไปก็จงบอกว่าให้ไปถามขงเข้งดูเถิด เล่าขเล่ากึงให้
คนไปรับโลซกขึ้นมาแล้วจึงแต่งโต๊ะเลี้ยงตามประเพณี

ขณะเมื่อโลซกกินโต๊ะอยู่จึงถามเล่าขว่า ข้าพเจ้าได้ยิน
กิตติศัพท์เขาเล่าลือว่าท่านมีสุขปัญญาทั้งน้ำใจก็โอบอ้อมอารี
เป็นที่สรรเสริญแก่คนทั้งปวง ข้าพเจ้านี้เป็นคนบุญน้อยมิได้พบ
เห็นเลย มาได้พบท่านในวันนี้เป็นวาสนานัก ขัดนี้ข้าพเจ้า
ได้ยินกิตติศัพท์ว่าท่านกับโจโฉได้รบพุ่งกันเป็นสามารถ ยังจะ
จริงหรือ โจโฉนั้นจะมีทหารมากน้อยสักเพียงไร

เล่าปี่จึงว่าอันคนทั้งปวงนับถือสรรเสริญว่าเรามีใจโอบ
อ้อมอารีนักจริงอยู่ แต่ว่าเรามีความคิดและปัญญานักเขน
ประมาณดอก ทั้งทหารเล่าก็น้อยนัก ซึ่งจะต่อด้วยโจโฉนั้นก็
มิได้ แม้รู้ว่าโจโฉยกมาแล้วเราก็เลิดลอดหนีเอาตัวรอดมิอาจ
อยู่ให้ใกล้ ยากที่จะรู้เห็นว่าทหารโจโฉมากและน้อย ท่านถาม
ฉะนี้จนใจอยู่มิรู้ที่จะบอกได้ โลซกจึงว่าข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์
ว่าท่านได้รบพุ่งกับโจโฉ ซึ่งเข้งได้คิดกลอุบายลวงเผาทหารเสีย
ถึงสองครั้ง จนโจโฉสะดุ้งตกใจกลัว เหตุไฉนท่านจึงว่าไม่รู้
เล่า เล่าปี่จึงว่า ถ้าท่านจะใคร่รู้ให้ถนัดก็ไปถาม ซึ่งเข้งเถิด
อันจะถามเรานักเหมือนถามเสียเปล่า โลซกจึงว่าบัดนี้ซึ่งเข้งอยู่
ที่ไหนเล่า ขอให้ข้าพเจ้าได้เห็นหน้าสนทนาด้วยสักหน่อยหนึ่ง

เล่าปี่จึงเรียกซึ่งเข้งออกมาหาโลซก ต่างคนต่างคำนับ
กันแล้ว โลซกจึงว่าแก่ซึ่งเข้งว่าข้าพเจ้าได้ยินคำสรรเสริญ
ปัญญาท่านนี้เอิกเกริกนักหนา ซึ่งได้มาพบท่านวันนี้เป็นวาสนา
หาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้าจะขอถามท่านหน่อยหนึ่ง ซึ่งท่านได้
ทำการรบพุ่งกับโจโฉครั้งนี้ได้คิดอ่านกลอุบายเป็นประการใดบ้าง
ซึ่งเข้งจึงว่าอันโจโฉนั้นประกอบด้วยปัญญาความคิดมาก เรา
หรือจะอาจทำการขับเคี่ยวด้วยโจโฉได้ เพราะกำลังทหารก็น้อย
กว่าน้อย จึงอุตส่าห์หลบหลีกหนีมาเสียเอาตัวรอด โลซกจึงว่า

อันตัวท่านกับเล่าปี่จะต่อด้วยโจโฉมิได้ พากันหลบหลีกหนีมา
จะหยุดอยู่แต่เพียงนี้หรือ หรือจะคิดต่อไปประการใดอีก
ขงเบ้งจึงบอกว่า อาวสัวเจ้าเมืองซังงาว เย็นคนชอบกัน
กับเล่าปี่นายเรา ขัดนเล่าปีก็คิดว่าจะผ่อนผันไปอาศัยอยู่ด้วย
โลซกจึงว่าอันเมืองซังงาวนั้นผู้คนข้าวปลาอาหารก็น้อย แต่ตัว
อาวสัวเองก็ยังรักษามิใคร่ได้ เหตุใดจึงจะอาจรักษาผู้อื่นได้เล่า
เรามิเห็นด้วย ขงเบ้งจึงว่าซึ่งท่านว่าทั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่ว่าขัดน
จนใจอยู่แล้วด้วยหาที่จะอาศัยมิได้ จำเป็นจะไปพึ่งอยู่ก่อนพอได้
ยั้งตัวก็จะได้คิดทำการต่อไป โลซกจึงว่าท่านจะไปอาศัยอยู่เมือง
กังตั๋งจะมิดีหรือ อันซุนกวนนายเรานี้มีน้ำใจอารี ทั้งอาณา
ประชาราษฎรก็รักใคร่เย็นอันมาก แลข้าวปลาอาหารก็บริบูรณ์
ขอ ท่าน ให้คนไปหา ซุนกวน พูดจา เกลี้ยกล่อม ให้เย็น น้ำหนึ่งใจ
เดียวช่วยกันคิดอ่านกำจัดโจโฉเสีย เห็นจะสำเร็จดังความคิด
ของท่าน
ขงเบ้งจึงว่าท่านว่านบุญคุณนกหนา แต่วาเลายกบ
ซุนกวนก็ไม่คุ้นเคยกันมาแต่ก่อน ถึงจะให้ไปว่ากล่าวก็เห็น
ซุนกวนจะไม่ผ่อนผันกรุณาจะช่วยการเสียเปล่า อนึ่งคนที่จะใช้
ไปเจรจาต่างตาต่างใจนั้นก็ขัดสน โลซกจึงว่าขัดนจูกัดกินพี่ท่าน
ก็ไปอยู่เมืองกังตั๋งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ของซุนกวน ก็บ่นหาอยู่

จะใคร่พบท่าน ธุระอันข้าพเจ้าขอรับเอา จะพาท่านไปให้ถึง
ซุนกวนให้เจรจาด้วยจงได้ เล่าปี่ได้ฟังโลซกว่าดังนั้นจึงว่า อัน
ขงเบ้งนี้เป็นอาจารย์ของข้าพเจ้า เปรียบเหมือนดวงใจ แต่จะ
คลาดข้าพเจ้าสักครู่หนึ่งยังมิได้ หรือจะไปถึงเมืองกังตั๋งนั้น
เรามิให้ไป โลซกก็อ้อนวอนว่า ขอให้ขงเบ้งไปพบกันกับนาย
ข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิด เล่าปี่ก็ทำเป็นยิดพลิ้วมิยอม ขงเบ้ง
จึงว่าแก่เล่าปี่ว่าอันการครั้งนี้ชวนตัวเราอยู่แล้ว จะนิ่งอยู่นะนักมิได้ ท่านจงให้ข้าพเจ้าไปเถิด จะได้รู้จักหนักและเบาที่จะคิด
อ่านผ่อนผันรักษาตัวไปข้างหน้า เล่าปี่จึงว่าถ้าฉะนั้นท่านจะไปก็
ตาม โลซกได้ฟังดังนั้นก็ยินดี จึงคำนับลาเล่าปี่แล้วก็พาขงเบ้ง
มาลงเรือ จึงว่าท่านไปพบกับซุนกวนแล้วจงอย่าบอกว่าโจโฉ
มีทหารมาก บอกพรางเสียว่ามีทหารน้อย ขงเบ้งจึงว่า ข้อนั้น
ท่านอย่าวิตกเลยไว้เป็นพนักงานของเรา

ครั้นโลซกมาถึงเมืองกังตั๋งจัดแจงที่อยู่ให้แก่ขงเบ้งโดย
สมควรแล้วก็เข้าไปหาซุนกวน ซุนกวนจึงถามว่าท่านไปสืบกิจ
การ ณ เมืองกังแฮนั้นยังเป็นประการใดบ้าง โลซกจึงว่าข้าพเจ้า
ไปสืบกิจการนั้นก็ได้แจ้งมาอยู่ แต่ทว่าจะบอกแก่ท่านบัดนี้ยังมิ
ชอบกลก่อน ซุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงเอาหนังสือซึ่งโจโฉให้มา
นั้นยื่นให้โลซกดูทั่วผนึก โลซกรับเอาหนังสือแล้วจึงว่าโจโฉ

ให้มีหนังสือมาทันนี ปรารถนาจะเกลี้ยกล่อมให้เย็นใจเดียวกัน ด้วยหวังจะคิดทำการไปข้างหน้า เห็นจะไม่สุจริตต่อเย็นมั่นคง แล้วฉีกผนึกออกอ่านให้ซุนกวนฟัง เย็นใจความว่า พระเจ้าเหียนเต้ให้เราคุมทหารห้าสิบหมื่นมากำจัดเล่าอองเสีย บัดนี้ยกมาก็ได้เมืองซงหยงหัวเมืองเกงจิ๋วแล้ว อาณาประชารายฎรทั้งปวงก็มีความยินดีเย็นอันมาก และเราก็ล้องสุมทหารได้ถึงร้อยหมื่น นายทหารพันหนึ่ง แต่มีน้ำใจคิดถึงท่านจะใคร่พบกันสักครั้งหนึ่ง ขอให้ท่านออกมาเที่ยวเล่นบ้านแดนเมืองกังแฮจะได้ช่วยกันคิดอ่านกำจัดเล่าปี่ยึดเอาแผ่นดินเสีย ถ้าสำเร็จแล้วเราจะแบ่งเมืองเกงจิ๋วให้แก่ท่านกึ่งหนึ่ง แล้วเราจะร่วมสาบานไว้เย็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ถ้าท่านจะเห็นประการใดก็ให้มีหนังสือตอบมาให้แจ้ง

โลซกอ่านหนังสือแล้วจึงถามซุนกวนว่าใจของท่านจะคิดประการใดเล่า ซุนกวนจึงว่าเรายังมิรู้ที่จะคิดเลย เตียวเจียวจึงว่ายบัดนี้โจโฉได้คุมทหารถึงร้อยหมื่น เอารับสั่งพระเจ้าเหียนเต้มาว่าทันนี ปรารถนาจะเที่ยวกำจัดให้อยู่ในอำนาจของตัว ซึ่งท่านจะคิดอ่านต่อสู้โจโฉนั้นก็ยาก จะอาศัยได้ก็แต่ทะเลกันอยู่ บัดนี้เล่าโจโฉก็ได้เมืองเกงจิ๋วแล้ว ทหารในเมืองเกงจิ๋วก็สันทัดในทางทะเลเหมือนกันกับเมืองเรา แม้โจโฉยกมาก็จะเสียที ขอ

ให้คิดอ่านออกไปอ่อนน้อมโจโฉเถิด อาณาประชาราษฎรทั้งปวงก็จะมีความสุขสบายไป ยบรรดาที่ปรึกษาทั้งปวงได้ฟังเตียวเจียวว่าดังนั้น จึงว่าเตียวเจียวว่าดังนชอบด้วยประเพณีนักหนา ซุนกวนก็นิ่งอยู่มิได้ว่าประการใด เตียวเจียวจึงซ้ำว่าอีกท่านอย่าวิตกอยู่เลย จงเร่งคิดอ่านออกไปคำนับโจโฉเห็นจะมีความสุข ซุนกวนสั่นศีรษะแล้วก็นิ่งเสีย สักครู่หนึ่งจึงลุกขนจากที่เดินเข้าไปข้างใน โลซกก็เดินตามเข้าไป ซุนกวนจับข้อมือโลซกเข้าแล้วก็ถามว่า ที่ปรึกษาทั้งปวงเห็นด้วยถ้อยคำเตียวเจียวสิ้นฉะนี้ ท่านจะคิดประการใด

โลซกจึงว่าอันคนทั้งปวงเห็นพร้อมกันจะให้ท่านไปคำนับโจโฉ เพราะเห็นแต่จะมีความสุขนั้น เหมือนจะให้มีความทุกข์ไปอีก ข้าพเจ้าผู้เดียวไม่เห็นด้วย ขอท่านอย่าได้ออกไปคำนับโจโฉเลย ซุนกวนจึงว่าซึ่งมิเต็มใจให้เราออกไปก็ชอบอยู่ แต่ความคิดท่านเห็นประการใด โลซกจึงว่าข้าพเจ้าเห็นว่าโจโฉหรือจะเลี้ยงท่านเป็นใหญ่ ถึงจะทำนุบำรุงก็แต่เป็นประมาณ แม้จะมีข่าวตามหลังอย่างมากก็เพียงสิบคน ถึงจะมีม้าขี่ก็แต่ตัวเดียว จะเหมือนท่านเป็นโสดแก่ตัวอยู่ในเมืองกังตังหรืออันคนทั้งปวงว่านั้น ประโยชน์จะรักษาตัวให้เป็นสุขหาเจ็บร้อนด้วยท่านไม่ ซึ่งท่านจะคิดอ่านทำการกับโจโฉนั้น อย่าได้เชื่อ

พึงฉะนี้ คำคนเหล่านี้สืบต่อไป จงเร่งระเตรียมการป้องกันรักษาตัวเถิด

ซุนกวนทอดใจใหญ่แล้วว่าตัวข้าพเจ้านี้อาภัพ เสียแรงปลกเลี้ยงคนทั้งปวงไว้หวังจะได้เป็นเพื่อนเจ็บร้อนก็เสียเปล่า แต่โลซกผู้เดียวกตัญญูสัตย์ซื่อรักเราจริงๆ และยังนี้โจโฉก็ได้ทหารอ้วนเสี้ยวไว้เป็นเชลยมากกว่ามากมิใช่กำเริบนัก ซึ่งเราจะคิดทำการต่อสู้ด้วยโจโฉนั้น จะผ่อนผันประการใดดี โลซกจึงว่ายังนี้ข้าพเจ้าไปสืบกิจการณ์เมืองกังแฮนั้น ข้าพเจ้าได้พาเอาตัวซงเข้งน้องชายจูกัดกินมา ถ้าท่านจะใครรู้ตนลึกหนักเบาในใจโจโฉประการใด ขอให้หาซงเข้งเข้ามาไต่ถามดูก็จะแจ้ง ซุนกวนจึงว่าอาจารย์ฮกหลงมาอยู่ที่นี่หรือ โลซกจึงว่าข้าพเจ้าพามาจัดแจงให้อาศัยอยู่นอกเมือง ซุนกวนได้แจ้งดังนั้นก็ยินดีจึงว่าเวลาวันนี้กจวนค่ำแล้ว ต่อพรุ่งนี้เช้าท่านจึงพาซงเข้งเข้ามา ซุนกวนก็สั่งให้ตกแต่งที่ออกขุนนางให้เป็นสง่า หวังจะอวดซงเข้ง กำหนดขุนนางทั้งปวงให้เข้ามาพร้อมกันในเวลาเช้าให้สิ้น

ครั้นเวลาเช้าโลซกจึงไปหาซงเข้ง ขอกว่าซุนกวนให้เรามาพาท่านเข้าไป และซึ่งเราเจรจาแก่ท่านกลางทางนั้นอย่าลืมเสีย ซงเข้งหัวเราะแล้วจึงตอบว่าท่านอย่าวิตกเลย โลซกก็พา

ซงเบ้งมาหาซุนกวน ครั้นมาถึงที่ซั้นนอก ซงเบ้งเห็นขุนนางซึ่ง
เป็นที่ปรึกษาแต่งตัวนั่งเป็นแถวพร้อมกันอยู่ จึงเข้าไปคำนับตาม
ประเพณี แล้วต่างคนต่างสนทนาด้วยกัน เตียวเจียวเห็นซงเบ้ง
รูปร่าง สะคราญ แต่ง ตัว หลัก แหลม เป็น คน ช่าง พูด ช่าง เจรจา
เฉลียวฉลาด จึงคิดว่าซงเบ้งมานี้ชะรอยจะมาพูดเกลี้ยกล่อมดู
แยบคายเป็นมั่นคง จำจะเจรจาด้วย พึงกำลังปัญญาและความ
คิดจะว่าประการใด เตียวเจียวจึงว่าแต่ก่อนข้าพเจ้าแจ้งว่า
อาจารย์ฮกหลงอยู่ตำบลเขาโงลังกั๋ง เขาเลื่องลือว่ากอบด้วย
สติปัญญามากเหมือนอาจารย์ขงจื๊อกงจักเย ยังจะจริงกระนั้นหรือ

ซงเบ้งจึงว่าอันเขาสรรเสริญข้าพเจ้านั้น เป็นแต่ปัญญา
ภายนอก ซึ่งได้ทำการมาทั้งนี้ก็เหมือนความคิดคนทั้งปวงไม่
ยากนัก ถึงผู้ใดจะทำก็ได้ อันปัญญาภายในนั้น ใครยังหาล่วงรู้
เห็นปรากฏไม่ เตียวเจียวจึงว่าข้าพเจ้าได้ยินเขาลือว่า เล่าปี่
อุตส่าห์ทำความเพียรไป เชิญ ท่านถึงสามครั้ง จึง ได้ ตัว ท่าน มา
เล่าปี่มีความยินดีดังปลาได้น้ำ มิใช่กำเริบคิดการใหญ่หลวง
หมายจะทำการเอาเมืองเกงจิ๋ว เห็นจะได้เป็นมั่นคง ดังอยู่ใน
กำมือเหมือนจะเอาเสื่อมาปูลงนั่งโดยง่าย เป็นไฉนเมืองเกงจิ๋ว
จึงกลับไปได้แก่โจโฉเล่า ท่านคิดอ่านประการใด

ซงเบ้งได้ฟังดังนั้น จึงคิดว่าเตียวเจียวคนนี้เป็นที่ปรึกษา

ผู้ใหญ่ของซุนกวน มีปัญญาหลักแหลมนัก แม้กูจะมิตอบให้
จนแก่ถ้อยคำยันธ์ ที่ไหนจะเจรจาด้วยซุนกวนสิ้นไปได้ แล้วจึง
ตอบว่า ซึ่งเราจะคิดทำการเอาแผ่นดินเมืองเกงจิ๋วนี้ง่ายนัก
เหมือนหนึ่งกลับผ้ามือคว่ำและหงาย จะทำเมื่อใดก็จะสำเร็จเมื่อ
นั้น ซึ่งเหตุทั้งนี้เพราะนายเราเป็นคนซื่อถือความสัตย์ มิได้
ปรารถนาที่จะชิงเอาสมบัติของแซ่เดียวกัน ไม่กระทำตามคำ
เราจึงได้ความเดือดร้อน มาน้อยใจด้วยเล่าจ๋องลูกอมมือ
เชื่อถือ ถ้อยคำ คนสอพลอ เอา เมือง ซึ่งหยิง ไป ลอย ยก ให้ โจโฉ
โจโฉจึงได้กำเริบทำการใหญ่หลวงมาถึงเพียงนี้ และเล่าปี่นาย
เรามาตั้งอยู่ณเมืองกังแฮนี้ ก็หวังจะทำการใหญ่หลวงต่อไป
อยู่ ซึ่งผู้มีสติปัญญาเป็นประมาณเหมือนท่านฉะนี้จะบอกให้
ที่ไหนจะรู้ ดังเอาแก้วไปทิ้งลงไว้ในตมก็ลับรัศมีเสียเปล่า
เตียวเจียวจึงว่าท่านว่าฉะนี้เรากลัวจะไม่แน่นอน เหมือน
ปาก ส่วนปากก็ว่าจะไปทางนี้ เท้าจะเดินไปทางอื่น จะผิดกัน
ไป อันขงเบ้งนั้นเป็นถึงอุปราชกอบด้วยสติปัญญาช่วย
ทำนุบำรุงแผ่นดินพระเจ้าจิหวันก๋ง ปราบปรามศัตรูให้ราบคาบ
บ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุข ก็ควรที่คนจะยกยอสรรเสริญว่ามีสติ
ปัญญาจริง และตัวท่านเมื่อยังอยู่ในเขาโงลังกังนั้น เขาก็เลื่อง
ลือว่ามีปัญญาและความคิดปรากฏ ดังหนึ่งจะหยั่งรู้ตลอดไป

ในแผ่นดิน เมื่อเล่าขยังมิได้ท่านมาไว้เป็นที่อุปถัมภ์นั้นจะคิด
ทำการสิ่งใดก็สำเร็จ แล้วก็ได้มีบ้านเมืองตั้งอยู่เป็นสุขตาม
วาสนาของตัว ยังได้ท่านมาไว้เป็นที่ทำนุบำรุงแล้ว เห็นว่า
การใหญ่หลวงก็จะสำเร็จโดย ง่าย ด้วย กำ ลัง ความ คิด ของ ท่าน
เหตุไฉนเล่าขึ้จึงได้ความเดือดร้อนยิ่งกว่าแต่ก่อนอีกเล่า เปรียว
หนีโจโฉซุกซ่อนอยู่เหมือนหนูหนีจั่น แต่แผ่นดินสักเท่าใบพุทรา
ก็ไม่มีที่จะอยู่ นี่แหละหรือเล่าขี้ได้อาศัยความคิดของท่านทำนุ
บำรุงช่วยอุปถัมภ์ และคนทั้งปวงมาสรรเสริญว่าท่านมีปัญญา
เหมือนขวัญตั้งงักเยนั้นหาสมไม่ ซึ่งเราว่าทั้งนี้ตามความจริง
ท่านอย่าน้อยใจเลย

ซึ่งเขาได้ฟังดังนั้น จึงเอามือปิดปากหัวเราะแล้วตอบว่า
ธรรมดาผู้มีปัญญาอันพิสดาร แม้จะคิดการสิ่งใดก็ลึกซึ้ง ผู้มี
ปัญญาน้อยหาหยั่งรู้ถึงตลอดไม่ อุปมาเหมือนพญาครุฑ
แม้จะไปทิศใดก็ย่อมบินโดยอากาศอันสูงสุดสายเมฆ มิได้บิน
ต่ำเหมือนสกุณชาติซึ่งมีกำลังอันน้อย อันผู้มีปัญญาน้อย
นั้นก็เหมือนนกทั้งปวง ที่มีกำลังอันน้อย มิอาจบินสูงเสมอพญา
ครุฑได้ อันซึ่งคิดทำการใหญ่หลวง และจะรีบรัดให้สำเร็จโดย
เร็วนั้นจะได้หรือ อุปมาเหมือนคนไข้หนัก หมอผู้พยาบาลก็
แจ้งอยู่ว่าโรคนั้นจะบรรเทาด้วยยาทุเลา ครั้นจะประกอบยาให้

กล้า กำลังคนไข้ก็น้อยจะสู้กำลังยามิได้ จำจะค่อยวางยา
ทุเลาให้ผ่อนไปแต่วันละเวลา พยายามไปกว่าคนไข้จะถึง
อาหารได้มากมีกำลังแล้ว หมอก็จะประกอบยาให้มีภาษขึ้นไป
กว่าเก่า โรคนั้นก็จะหาย และเมื่อครั้งเล่าปี่นายเราเสียที่แก่
โจโฉออกจากเมืองยิหลำ มาอยู่ณเมืองซินเอียพง เล่าเปียว อยู่นั้น
เล่า ก็มีทหารเอกแต่ กวนอู เตียวหุย จูล่งสามคนนี้ มีทหารเลว
ก็ไม่ถึงพัน เหมือนหนึ่งคนไข้หนัก อันมาอยู่เมืองซินเอียนั้น
ใช่จะปรารถนาตั้งตัวเป็นใหญ่อยู่ที่นั้นก็หาไม่ เป็นจำใจอยู่เพราะ
หาที่อาศัยมิได้ อนึ่งก็เป็นเมืองบ้านนอกผู้คนก็เขาบาง ข้าวปลา
อาหารก็น้อย แล้วก็มิได้ตั้งใจจัดแจงบ้านเมือง ถึงมาตรว่า
กระนั้นก็ดี เราก็ได้เผาทหารโจโฉเสียทีทุ่งพกย่องก็ครั้งหนึ่ง
ที่แม่น้ำแปะโหเราก็ได้ไขน้ำให้ท่วมทหารโจโฉตาย เป็นอันมาก
ซึ่งท่านว่าขวันตังงักเยดนั้นก็ยังหา ปรากฏว่าได้ทำกลอุบาย ใน
การสงครามเหมือนเราไม่ ถึงว่าโจโฉได้เมืองซงหยงยัดนี
ก็เพราะเล่าจ๋องเอาไปลอยยกให้ ฝ่ายเล่าปี่นายเรากมีรู้เห็น
ขณะนั้น แม้นายเรามีรักความสัตย์จะคิดอ่านชิงเอาเมืองเกงจิ๋ว
ก็จะได้ ที่ไหนจะได้ความเดือดร้อนถึงเพียงนี้ เพราะมี
น้ำใจซื่อตรงมิได้คิดเบียดเบียนแก่แซ่เดียวกัน จึงได้ความ
ระหกระเหิน แล้วเป็นห่วงอาณาประชารายฎรทั้งสองเมือง

ติดตามมา ระทึงเสียหนีเอาตัวรอดก็มิได้ โจโฉจึงตามมาทันเข้า
จึงได้ความลำยากมาอยู่เมืองกังแฮ อันซึ่งน้อยสู่มากมิได้นั้น
ก็เป็นประเพณีการแพ้และชนะในสงคราม ใช่จะมีแต่นายเรา
ก็หาไม่ เมื่อครั้งพระเจ้าซ้องโกโจทำศึกก็ยังแพ้แก่พระเจ้าฉ้อปา
อ๋องเป็นหลายครั้ง มาภายหลังเอาชัยชนะได้ พระเจ้าซ้องโกโจ
ก็ได้เป็นกษัตริย์อันประเสริฐ เนื้อความทั้งนี้ท่านก็ย่อมจะรู้อยู่
และท่านนึกแต่จะพูดลบหลู่ผู้อื่นยกยอตัวว่าดี แม้การมาถึงตัว
กลัวจะทำไม่ได้เหมือนปากว่า การร้อยสิ่งจะให้ทำแต่สักสิ่ง
เดียวก็จะไม่ได้อีก นานไปเบื้องหน้าจะได้ความอัปยศแก่คนทั้ง
ปวงอยู่ เดียวเจียวได้พึ่งขงเบ้งว่าดังนี้ก็นิ่งมิได้ว่าประการใด
ขณะนั้นหวนเห็นเดียวเจียวนิ่งอยู่ จึงว่าแก่ขงเบ้งว่า
บัดนี้โจโฉยกทหารมาร้อยหมื่น ดุจหนึ่งจะมาเหยียบเมืองกังแฮ
ให้จมเสียในมหาสมุทร ท่านจะคิดอ่านป้องกันประการใดเล่า
ขงเบ้งจึงว่าแก่หวนว่า โจโฉยกมาครั้งนี้ท่านกลัวหรือ เราหา
วิตกไม่ ถึงมาตรว่าโจโฉมีทหารร้อยหมื่นก็จริง แต่ว่าเป็นทหาร
อ้วนเสี้ยวชาวบ้านนอกได้เซลยมาไว้ ถึงทหารเล่าเขี้ยวเล่า
โจโฉได้ก็เป็นคนสำส่อน จะปรารมภ์อะไร ยิหวนหัวเราะแล้วว่า
เธอราอย่างนี้เหมือนจะยกตัว ซึ่งท่านแตกหนีมาทั้งนี้เพราะ
ทหารสำส่อนหรือ จึงตกมาอยู่เมืองกังแฮเที่ยวอ้อนวอนให้เขา

ช่วย ยังเธรราว่ามิกลัวอิกเล่า ใครจะเชื่อ
ซงเข้งจึงว่าซงเราแตกมาครงนี้เพราะเล่าขนายเรามี
ทหารแต่สามพันน้อยกว่าน้อยนัก จึงผ่อนผันหนีมาหลบอยู่เมือง
กังแฮ ใช่จะกลัวผีมือโจโฉทีเดียวก็หาไม่ ยังจะคิดทำการสืบไป
อยู่ อันเมืองกังตั๋งนผู้คนก็มากทหารก็พรักพร้อม ข้าวปลา
อาหารก็บริบูรณ์ แล้วทะเลก็คั่นอยู่คับขันมั่นคงกว่าเมือง
ชินเอ๋ยอก เหตุใดจึงคิดอ่านกันแต่จะให้นายของตัวไปอ่อน
น้อมโจโฉเล่า หามีความละอายไม่ ทั่วนายเรากลัวโจโฉนั้น
เมื่อพิเคราะห์ดูก็เห็นประหนึ่งจะกลัวน้อยกว่าท่านอก ยิหวนก็
จนใจมิได้ตอบประการใด

โปเจ้าเห็นยิหวนนิ่งอยู่จึงว่าแก่ซงเข้งว่า ท่านนี้ได้เรียน
พูดมาแต่สำนักโซจินเตียวยหรอ ท่านมาว่ากล่าวทั้งนี้หวังจะ
เกลี้ยกล่อมชาวเมืองกังตั๋งให้ปลงใจหรือ ซงเข้งจึงว่าท่านรู้แต่
ว่าโซจินเตียวยเป็นคนช่างพูด อันสติปัญญาความคิดของโซจิน
เตียวยนั้น จะคิดอ่านกว้างขวางประการใดท่านหารู้ไม่ ท่าน
เจรจาดังนี้เหมือนคนครึ่งคน เพราะว่ารู้ไม่ตลอด ด้วยโซจินนี้
ได้เป็นอุปราชถึงแปดเมือง เตียวยเล่าก็ได้เป็นอุปราชถึงสอง
แผ่นดิน คนทั้งสองนี้มีปัญญาอันสามารถ ช่วยทำนุบำรุงแผ่น
ดินให้ราบคาบด้วย อนึ่งก็แกล้วกล้าในการสงคราม แลท่านมา

นินทาว่าเย็นคนช่างพูดนั้นหาควรไม่ อันตัวท่านได้ยินแต่ข่าว
โจโฉเท่านี้ยังกลัวตัวสั่นอยู่ ปลอยให้นายออกไปหาข้าศึกไม่
วายปาก รอยังจะมาติเตียนท่านผู้อนเล่า โปเจ้าได้ฟังดังนั้น
กันงอยู่

ซหองจึงลุกขึนถามขงเบ้งว่า โจโฉนั้นเย็นผู้ใดท่านแจ้ง
หรือไม่ ขงเบ้งจึงว่าโจโฉนั้นเย็นศัตรูพระเจ้าเหียนเต้ ใครๆก็
แจ้งอยู่สิน เหตุใดท่านจึงมาถามดังนี้ ซหองจึงว่าตังแต่พระเจ้า
ยันโกโจได้เสวยราชสมบัติแผ่นดินเย็นสุขมาช้านาน บัดนถึง
กำหนดแผ่นดินเย็นจลาจล โจโฉก็ปราบปรามขอยขัณฑเสมาให้
อยู่ในอำนาจของตัวได้ถึงสองส่วนแล้ว เล่าปี่นายท่านมิได้รู้จัก
ลักษณะ การควร หรือจะคิด ต่อสู้โจโฉนั้น เหมือนเอาไข่ไปกระทบ
หิน ก็จะเย็นอันตรายไปเอง ขงเบ้งจึงว่าท่านว่าฉะนมชอย
อันเล่าปี่นายเราคิดอ่านทำการทังนเพราะมีความกตัญญูต่อพระ
เจ้าเหียนเต้ เห็นว่าโจโฉเย็นศัตรูแผ่นดิน จึงเจียรอนเพื่อจะ
สนองคุณเจ้า และตัวท่านก็เย็นข้าแผ่นดินอยู่ในพระเจ้าเหียน
เต้ ไม่มีความภักดีต่อเจ้า กลับเห็นชอบด้วยศัตรูแผ่นดินหามี
กตัญญูไม่ จะมาถือเอาว่าการแผ่นดินจะสายสูญนนจะได้หรือ
คำขอนท่านอย่าเจรจาต่อไปเลยเราไม่ชอได้ยิน ซหองได้ฟังดัง
นันก็อดสูใจอ้าปากมิออก

ลกเจกจึงลุกขนถามขงเบ้งว่า อันโจโฉนี้มาตรว่าทำ
หยาบช้าแอบรับสั่งพระเจ้าเหียนเต้ เที่ยวปรายปรามบ้านเมือง
ทั้งปวงให้แผ่นดินเดือดร้อนก็จริง แต่ว่าโจโฉนี้เป็นเชื้อสาย
ของโจฉำผู้เป็นอุปราชมาแต่แผ่นดินก่อน อันเล่าปี่นั้นว่าเป็นเชื้อ
กษัตริยกระเส็นกระสาย พระเจ้าเหียนเต้นั้น เราไม่รู้แจ้งแต
ว่าตระกูลของเล่าปี่นั้นเป็นคนอนาถา ตัวเล่าปี่เล่าก็เป็นแต่คน
ทอเสื่อขาย ควรหรือจะมาองอาจไม่คิดเจียมตัวและจะต่อสู้กับ
โจโฉนั้นเราไม่เห็นด้วย

ขงเบ้งจึงว่าท่านนี้หรือชื่อว่าลกเจก เมื่อยังเป็นเด็กอยู่นั้น
ลักส้มเขาเอาไปให้แก่มารดา นั่งลงเฉดเราจะเจรจาด้วย ซึ่ง
ท่านนับถือโจโฉว่าเป็นเชื้อสายของโจฉำก็จริง แต่โจฉำนั้นเป็น
คนกตัญญูสัตย์ซื่อต่อเจ้าปรากฏมาแต่ก่อน อันโจโฉนี้เป็นคน
เสียชาติเสียตระกูล มิได้ประพฤติตามประเพณีบูรพาจารย์ ทำ
ให้ผิดจากตระกูลของตัว ซึ่งจะนับถือว่าดีนักแต่คนพาล
เหมือนหนึ่งท่าน อันเล่าปี่นายเรานี้กเป็นเชื้อสายพระเจ้า
เหียนเต้ พระเจ้าเหียนเต้ก็ทำนุบำรุงให้ยศฐานาศักดิ์ คนทั้ง
ปวงก็รู้อยู่ เหตุไฉนท่านจึงว่าเป็นคนอนาถา ถึงมาตรว่าเป็น
คนทอเสื่อขายเกือกกิด อันนี้ประเพณีเป็นทำมาหากินจะอับอาย
เป็นกระไรนักหนา ฝ่ายพระเจ้าฮั่นโกโจนั้นเล่าก็มิใช่เชื้อ

พระวงศ์มา แต่ก่อนก็เป็นแต่พันนายบ้าน แต่กอบไปด้วย
ความเพียรก็ได้เป็นกษัตรย์อันใหญ่ จึงได้สืบพระราชวงศ์เสวย
ราชสมบัติมาตราบเท่าทุกวันนี้ ท่านจะมาประมาทเล่าเป็นนายเรา
นั้นหาควรไม่ ตัวท่านเป็นเด็กยังมีสันกลิ่นน้ำนม จะมาอวดรู้
กว่าผู้ใหญ่นั้นอย่าเจรจาสิ้ยไปเลย ลูกเจ็กฟังขงเบ้งว่าดังนั้น
ก็นิ่งอยู่

เหยียมจุ้นได้ยินขงเบ้งว่าดังนั้น จึงว่าขงเบ้งเจรจาเป็น
โวหารอันจะพูดจาด้วยฉะนี้ไม่ได้ จำจะเอาถ้อยคำซึ่งมีไว้ใน
กฎหมายมาเจรจาด้วยจึงจะได้ ขงเบ้งจึงว่าซึ่งท่านจะให้คน
เอาถ้อยคำอันคนโบราณตกแต่งไว้ ไพเราะอยู่แล้วมาเจรจานั้น
หามิใครนับถือไม่ ด้วยเป็นคนลอกกากตำรา ถ้าท่านคิดปัญญา
ก็จะผ่อนผันด้วยความคิดของตัว ถึงจะทำการณรงค์สงครามก็
อาศัยปัญญาเป็นที่จะชุบ จึงจะแก้ไขเอาชัยชนะได้ ซึ่งท่านผู้
มีสติปัญญาแต่ก่อนได้ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินนั้น ใช่จะเอา
ตำรามากางดูก็หาไม่ อันตัวท่านเหล่านักปราชญ์แต่มีกระดายกับ
พู่กันตกแต่งถ้อยคำพิศเล่นตามสบาย

เหยียกจึงร้องเข้ามาว่าขงเบ้งนี้พูดใหญ่หลวงนัก เรา
กลัวแต่จะไม่เหมือนปากว่า นานไปเบื้องหน้าจะกลับให้เราที่เป็น
คนเอาการมิได้นี้หัวเราะเย้ยเล่นอีก ขงเบ้งจึงว่าอันลักษณะคน
เอาการมิได้นั้นมีสองประการ อันคนเอาการมิได้ที่คนนักปราชญ์

ประกอบด้วยความอุตส่าห์ กระทำการสนองคุณเจ้าโดยสุจริต
ตามสติปัญญา แล้วก็มิได้ลบหลู่ผ่อน ซึ่งเอา
การมิได้ที่ชั่วนักเจรจาโจกเจกเล่น การสักสิ่งหนึ่งก็ทำมิเป็น
คนจำพวกนักได้ชื่อว่าชั่วนัก ซึ่งท่านจะเกี่ยเอาคำคนโบราณมา
เจรจาด้วยเรานั้นจะประโยชน์อันใด เราหาต้องการไม่ ที่
ปรกษาทั้งปวง เห็นชอบ ถ้อยคำ มิได้ เพลี่ยง พล้ำ แก่ผู้ใด
ต่างคนต่างก็แลดูตากันแล้วก็นิ่งอยู่

อยู่กายจึงร้องเข้าไปว่าคนทั้งปวงนี้หาอัชฌาสัยไม่ จะมา
ทำเล่ห์กลกับข้าเบื้องพระสติปัญญาจะประสงค์อันใด โจโฉยก
กองทัพจะมาทำร้ายแก่บ้านเมืองไม่ช่วยกันคิดอ่านป้องกันภัยเล่า
มาชวนกันรุมว่าแก่ข้าเบื้องผู้เป็นแขกเมืองมานี้ควรแล้วหรือ
แล้วจึงว่าแก่ข้าเบื้องว่า ข้าพเจ้าก็รู้อยู่ว่าท่านมีสติปัญญา
เหตุใดท่านมิเอาถ้อยคำของท่านไปเจรจาด้วยนายข้าพเจ้า จะมา
เจรจาด้วยคนทั้งปวงนี้จะต้องการอะไร ข้าเบื้องจึงว่า คนทั้ง
ปวงมิได้รู้จักลักษณะดีและชั่ว ชวนกันมารมถามเนื้อความจะ
ให้เราจน ครั้นจะนิ่งเสียเล่าก็มิได้ จึงว่าตอบไปทันที

ขณะนั้นอุยกายกับโลซกจึงพาข้าเบื้องเดินเข้าไปจากที่ข้าง
นอกจะเข้าไปหาซุนกวน ถึงประตูชั้นกลางพอพบจูกัดกิน
ข้าเบื้องก็คำนับตามประเพณี จูกัดกินจึงถามว่าน้องเรามาถึง

เมืองกังตังนี้แล้ว เหตุใดจึงมิไปหาพี่ ขงเบ้งจึงว่า ยังมิ
ข้าพเจ้าไปอยู่ด้วยเล่าปี่ มาทังนกเพราะจะเอาข้อราชการมาแจ้ง
ครั้นจะไปหาพี่ก่อนเล่ากลัวจะเสียการไป ขอท่านอย่าได้ถือโทษ
ข้าพเจ้าเลย จูกัดกินจึงว่าถ้าดังนั้นจงเข้าไปหาซุนกวนเถิด
แล้วจูกัดกินก็เดินออกมา โลซกจึงว่าแก่ขงเบ้งว่า ที่ข้าพเจ้าว่า
ไว้แก่ท่านอย่าลืม ขงเบ้งพยักเอาแล้วก็เดินเข้าไปข้างใน

ซุนกวนแลเห็นโลซกอยู่กายพาขงเบ้งเข้ามาดังนั้น ก็
ลุกออกมารับขงเบ้งเข้าไป ให้นั่งที่ใกล้ในหว่างขุนนางทั้งปวง
ขงเบ้งคำนับตามประเพณีแล้ว จึงคิดว่าซุนกวนนี้มีลักษณะ
เข้มขัน จักษุก็แดง หนวดแดงเป็นคนมีบุญแต่ว่าน้ำใจจะดื้อดึง
อันจะเจรจาสุภาพเห็นมิได้ ชอบแต่เจรจายุ แม้จะไต่ถามถึง
เนื้อความโจโฉก็ว่าให้โกรธขึ้นจึงจะได้ ซุนกวนจึงว่าแก่ขงเบ้ง
ว่าเราได้ยินโลซกมาเจรจาสรรเสริญท่านว่ามีปัญญาความคิด
ปรากฏ วันนี้เราเห็นหน้าท่านมากเป็นบุญ ท่านจงอนุเคราะห์
ช่วยสั่งสอนสิ่งใดที่ชอบให้เราบ้าง

ขงเบ้งจึงว่าข้าพเจ้ากมลสติปัญญาเป็นประมาณ ซึ่งจะ
องอาจสั่งสอนท่านประการใดนั้นก็มิควร ซุนกวนจึงว่าเมื่อท่าน
อยู่กับเล่าปี่ ณ เมืองซินเอยนั้น ก็ได้ทำการรบพุ่งกับโจโฉเป็น
หลายครั้ง กิจการสิ่งใดในกองทัพโจโฉนั้นท่านย่อมแจ้งอยู่

ขงเบ้งจึงว่า ข้าพเจ้าอยู่กับเล่าปี่ ณ เมืองซินเอยก็จริง แต่ว่า
เมืองซินเอยเป็นเมืองเล็กผู้คนก็น้อย ทั่งข้าวปลาอาหารก็
เขาบางอันจะสู้โจโฉนั้นก็ขัดสนอยู่ คนน้อยหรือจะสู้คน
มากได้

ซุนกวนจึงถามว่า ทหารโจโฉนั้นจะมีมากน้อยสักเพียง
ใด ขงเบ้งจึงบอกว่าทหารโจโฉยกมาครั้งนี้ ทั้งทัพบกทัพเรือ
ประมาณร้อยหมื่นเศษ ซุนกวนจึงว่าซึ่งท่านบอกฉะนี้ยังจะจริง
หรือ ขงเบ้งจึงว่าข้าพเจ้าบอกแก่ท่านทั้งนี้จะได้เท็จหามิได้
และเมื่อโจโฉแรกได้เมืองซุนจิ๋วหุนจิ๋วนั้นได้ทหารไว้ยี่สิบหมื่น
ครั้นมารบอ้วนเสี้ยวได้เมืองกิจิ๋วก็ได้ทหารเชลยอีกหกสิบหมื่น
กลับมาอยู่เมืองฮูโต๋ยังเกลี้ยกล่อมได้ทหารอีกสี่สิบหมื่นแล้ว
ยกมาตีเมืองเกงจิ๋วได้ทหารอีกสามสิบหมื่น เข้ากันเป็นทหาร
ร้อยห้าสิบหมื่น และข้าพเจ้าบอกแต่ร้อยหมื่นเศษนี้เพื่อจะ
เอาน้ำใจชาวเมืองกังตั๋ง ครั้นจะว่ามากนักกลัวทหารทั้งปวง
จะเสียน้ำใจ โลซกยืนอยู่ใกล้ได้ยินขงเบ้งบอกดังนั้นก็แลดู
ตา ขงเบ้งก็แกล้งเมินเสียทำเป็นไม่เห็น ซุนกวนจึงถามว่าทหาร
โจโฉที่มีมือเป็นเอกนั้นจะมากสักเท่าใด ขงเบ้งจึงบอกว่ามี
อยู่ประมาณสองพัน

ซุนกวนจึงว่า บัดนี้โจโฉเที่ยวปราบปรามมาจนได้เมือง

เกงจิ๋วแล้ว ยังจะคิดกำเริบทำการต่อไปอีกหรือ ขงเบ้งจึงขอก
ว่า อันโจโฉนี้ทีจะไม่คิดอ่านทำการต่อไปนั้นท่านอย่าสงสัย
เลย ขัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่าโจโฉให้ตระเตรียมทัพบกทัพเรือไว้ได้
พร้อมแล้ว เห็นจะยกมาตีเมืองกังตั๋งเป็นมั่นคง ซุนกวนจึงว่า
ถ้าโจโฉยกทัพมาดังนั้น เราจะรบหรือว่าอย่ารบดี ขอขัญญา
ท่านช่วยผ่อนปรนให้ข้าพเจ้าแจ้งหน่อยหนึ่ง ขงเบ้งจึงว่าอัน
ถามทั้งนี้ก็ชอบใจว่านับถือข้าพเจ้าอยู่แล้ว ครั้นจะบอกท่านโดย
ขัญญาคิดเห็นนั้น กลัวท่านจะมิเชื่อถือกระทำตามข้าพเจ้า
ซุนกวนจึงว่าท่านอย่าแคลงใจเลย แม้ท่านบอกมาประการ
ใดถ้าเราเห็นด้วยก็จะทำตาม ขงเบ้งจึงว่าอันโจโฉและเล่าปี่กับ
บิดาของท่าน ก็ได้ควบคุมทหารคิดอ่านจะทำการตั้งตัวเป็นใหญ่
พร้อมกันมา และขัดนี้โจโฉมีความเพียร เขม้นทำการปราย
ปรามบ้านเมือง ทั้งได้ทหารไว้เป็นอันมากถึงเพียงนี้แล้ว
ท่านจงประมาณใจดู ถ้าเห็นพอจะสู้โจโฉได้ก็ให้เร่งจัดแจง
บ้านเมืองซ่องสุมทหารให้พร้อมมูลไว้ ถ้าเห็นสู้มิได้ก็จง
ผ่อนผันกระทำตามคนทั้งปวงปรึกษา ซึ่งจะให้ถอดเกราะทิ้ง
ทวนเสีย เข้าไปคำนับโจโฉนั้นก็ตามเถิด ซุนกวนได้ฟังดัง
นั้นก็นิ่งอยู่

ขงเบ้งจึงว่า อันการภายนอกท่านปรึกษา คิดว่าจะไป

นขนอยโจโฉตามประเพณี ฝ่ายการภายในท่านมีความรังเกียจ
อยู่ว่าจะเอาบ้านเมืองไปยกให้อ่อนน้อมแก่โจโฉนั้น จะได้ความ
อัปยศไปภายหน้า เนื้อความทั้งสองประการนี้ขัดข้องอยู่ใน
อารมณ์ ท่านยังหาตกลงข้างไหนไม่ แม้ท่านจะมีตรึกตรองคิด
อ่านให้ตกลงข้างไหน แต่จะรวนเรอยู่ฉะนี้ ดีร้ายนานไปข้าง
หน้าภัยก็จะมาถึงตัวหาทันรู้ไม่

ซุนกวนจึงว่าท่านว่านกชอยอยู่ แต่เล่าปี่นายของท่าน
ต่อสู้โจโฉมิได้ เหตุใดมิไปคำนับโจโฉเล่า ขงเบ้งจึงว่า
นายข้าพเจ้ากเยนเชอสายพระเจ้าเหยนเต้ และคนทั้งปวง
ก็ยกย่องว่ามีสติปัญญาอยู่ ถึงมาตรว่าจะสู้โจโฉมิได้ก็ดี ซึ่ง
จะไปอ่อนน้อมนั้นอย่าพึงนึกเลย กลัวจะเยนทัดเตียนไปภาย
หน้า อดสูแก่คนทั้งปวง สำมะหาแต่เตียนหอง ซึ่งเบ็นทหาร
เลวของพระเจ้าเจฮวนก๋ง ยังมีความมานะมิได้ย่อท้อต่อข้าศึก
สู้ตายในสงคราม อันเล่าปี่นายข้าพเจ้าเยนถึงเพียงนี้หรือจะไม่
มีความอาย ซึ่งจะอ่อนน้อมแก่โจโฉนั้นหามิได้แล้ว ผิด
ก็จะสู้ตายให้ปรากฏไว้

ซุนกวนได้ยินขงเบ้งว่าดังนั้น ก็เจ็บใจโกรธลุกขึ้นเดิน
เข้าไปเสียข้างใน ทีปรึกษาทั้งปวงเห็นซุนกวนโกรธลุกขึ้น
ไปดังนั้นก็ชวนกันหัวเราะเยาะขงเบ้ง โลซกจึงว่าแก่ขงเบ้งว่า

ท่านเจรจาหยาบช้าฉะนี้หาควรไม่ นี่หากนายเรามีน้ำใจมั่นคง
จึงมิได้เอาโทษแก่ท่าน ขงเบ้งหัวเราะแล้วจึงว่า ซึ่งเราว่ากล่าว
ทังนี้ ปรารถนาจะใคร่แจ้งว่านายท่านจะรู้จักคนดีและชั่วหรือ
ไม่ เมื่อมิได้พิเคราะห์ให้ตระหนักก่อน มาด่วนโกรธฉะนี้ก็ขน
ใจ อันอุบายซึ่งจะกำจัดโจโฉเสียนั้นเราก็คิดได้อยู่ แต่ว่ามิได้
ไต่ถามก็มิรู้ที่จะเจรจาต่อไป โลซกจึงว่าถ้าท่านว่ามั่นคงดังนั้น
เราก็จะเข้าไปแจ้งแก่นายเราให้กลับออกมาเจรจาด้วยท่าน

ขงเบ้งจึงว่าอันทหารโจโฉนั้นถึงมากก็เหมือนมด ถ้า
จะบิบเสียด้วยอุบายก็จะได้โดยง่าย โลซกได้ฟังดังนั้นก็เข้าไป
หาซุนกวนข้างใน ซุนกวนโกรธขงเบ้งเย็นกำลังอยู่มิสงบ
พอเห็นโลซกเข้าไปจึงว่า ขงเบ้งนี่เจรจาหยาบช้าต่อเรานักหนา
ไม่มีความเกรงใจเลย โลซกจึงว่าซึ่งขงเบ้งเจรจาผิดนั้น เมื่อ
ท่านกลับเข้ามาแล้ว อยู่ภายหลังข้าพเจ้าก็ได้ต่อว่า ขงเบ้ง
กลับหัวเราะเยาะข้าพเจ้าเสียอีก ว่านายท่านหารู้จักคนดีและ
ชั่วไม่ อันการซึ่งคิดจะกำจัดโจโฉนั้นง่ายเหมือนหนึ่งพลิกมือ
เราก็คิดได้อยู่ ขงเบ้งว่าฉะนี้ขอให้ท่านกลับออกไปเจรจาด้วย
พังแยยคายดูอีกครั้งหนึ่งก่อน

ซุนกวนได้แจ้งดังนั้นก็หายโกรธ จึงว่า ขงเบ้งว่ากล่าว
ทังนี้หวังจะสั่งสอน แต่หากว่าใจเราหุนหันโกรธจะให้เสียการ

เสียเอง แล้วซุนกวนกลับออกมา จึงว่าแก่ซงเบ้งว่า เมื่อก
เรามิทันคิด มาถือโกรธท่านกลับเข้าไปนั้น เราขออภัยเถิด
ซงเบ้งจึงว่าซึ่งข้าพเจ้าได้ประมาทเจรจาพลั้งไป ให้ท่านเคืองนั้น
โทษข้าพเจ้าก็ผิดอยู่อย่าถือเลย ซนกวนจึงพาซงเบ้งเข้า
ไปข้างในให้พันซุนนางทั้งปวง ให้แต่งโต๊ะเชิญซงเบ้งกิน
จึงถามว่า โจโฉนี้มีความเดียดฉันท์คิดร้าย ลิโป้ เล่าเปียว
อ้วนเสียว อ้วนสุดและเล่าปี่กับเรา แต่คนทั้งปวงนั้นโจโฉก็
กำจัดเสียได้สิ้นแล้วยังแต่เล่าปี่กับเรา และนายท่านก็เพิ่ง
ตั้งตัวใหม่ ทหารก็น้อยจึงเสียทีแก่โจโฉ ฝ่ายเราก็คิดจะรักษา
เมืองก็ตั้งไว้มิให้ตกไปอยู่ในบังคับโจโฉ แต่ยังนึกจะ
ป้องกันประการใดเลยจนใจอยู่

ซงเบ้งจึงว่าท่านจะคิดป้องกันโจโฉแต่ลำพังนั้นก็จะ
ได้ดอกแต่มสูด ข้าพเจ้านึกว่าเล่าปี่นายข้าพเจ้าแตกโจโฉมา
ก็จริง แต่ยังมีทหารให้กวนอูคุมอยู่นนหมื่นหนึ่ง ฝ่ายเล่ากุย
หลานก็มีทหารที่มีฝีมือเข้มแข็งหมื่นหนึ่ง ขอให้ท่านกับเล่าปี่
เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน รวมทหารทั้งสองฝ่ายเข้าช่วยกันคิดอ่าน
ทำการกำจัดโจโฉเห็นจะได้ ด้วยทหารโจโฉเป็นชาวดอน
ถึงชาวเมืองเกงจิ๋วซึ่งชำนาญเรือนั้นเล่า ก็เป็นคนจำใจจะทำ
การก็มีแต่มมือ เห็นจะสู้กันได้ก็ครั้งนั้น ให้ท่านเร่ง

ตรึกตรองดูเถิด ถ้าเราชนะก็จะได้เมืองเกงจิ๋วไว้เป็นกำลัง
ซุนกวนมีความยินดีจึงว่าท่านว่าทงนกเหน ว่า เมตตา เรา จริง ดุจ
จงมอเราออกจากทมิดมาสู่ที่สว่าง อันอุบายของท่านบอกให้
ประการใดนั้นเราก็จะทำตามทุกประการ เรากับเล่าปีก็จะ
เป็น น้ำ หนึ่ง ใจเดียว กัน กำจัด โจโฉ เสียให้ได้ แล้ว จึงให้
โลซกไปบอกแก่ที่ปรึกษาทั้งปวงว่า บัดนี้เราจะจัดแจงกองทัพ
ไว้ให้พร้อม ถ้าโจโฉยกมาก็จะต่อสู้ แล้วก็ให้โลซกเชิญ
ซงเข้งออกไปอยู่ที่สำนัก

ฝ่ายเตียวเจียวแจ้งว่าซุนกวนจะให้ตระเตรียมทหารทั้งปวง
คิดทำการต่อสู้ด้วยโจโฉดังนั้น จึงปรึกษากับที่ปรึกษาทั้งปวงว่า
นายเราบัดนี้เห็นจะหลงด้วยถ้อยคำซงเข้งเป็นมั่นคงอยู่แล้ว จึง
พากันเข้าไปหาซุนกวนแล้วว่า ข้าพเจ้าทั้งปวงทราบว่าท่าน
จะคิดอ่านทำการต่อสู้ด้วยโจโฉครั้งนี้มีความวิตกนัก ขอให้
ท่านตรึกตรองดูก่อน อันตัวท่านกับอ้วนเสี้ยวนั้นยังจะเปรียบ
กันได้หรือ ด้วยเมื่อครั้งก่อนโจโฉยังมีทหารน้อย ยังอาจ
สามารถกำจัดอ้วนเสี้ยวเอาชัยชนะได้ ครั้งนี้โจโฉมีทหารถึง
ร้อยหมื่นยกมาประดุจหนึ่งแผ่นดินจะถล่ม ควรแล้วหรือจะ
องอาจต่อสู้ด้วยโจโฉ ดุจแมลงหวี่อันจะต่อสู้ด้วยช้างสาร
เหมือนแบกเอาฟางไปทุ่มเข้าที่กองเพลิง ก็จะเป็นอันตราย

เพราะท่านเชื่อฟังคำของเขา

ขณะนั้นโกะหยงจึงว่าเล่าซู่โจโฉมิได้หนีมา ทะคิดอ่านเกลี้ยกล่อมขอยมทหารในเมืองกังตั๋งไปต่อสู้ด้วยโจโฉเหตุไฉนจึงมาเชื่อถ้อยฟังคำของเขาฉะนี้ ท่านจงตรึกตรองดูตามถ้อยคำเถียวเจียวก่อน

ซุนกวนได้ยินทหารปรึกษาทั้งปวงว่าดังนั้น ก็มีรูปแห่งทะว่าประการใดนิ่งอ้ำอึ้งอยู่ เถียวเจียวกับทหารปรึกษาทั้งปวงเห็นซุนกวนนิ่งอยู่ ก็อำลาพากันออกมา โลซกจึงเข้าไปหาซุนกวนว่า เมื่อกทหารปรึกษาทั้งปวงกับเถียวเจียวเข้ามาทัดทานห้ามท่านมิให้คิดอ่านต่อสู้ หวังจะให้ท่านไปอ่อนน้อมแก่โจโฉนั้น ปรารถนาเพื่อจะรักษาครอบครัวของตัวเอาความสุขหาเข็ญร้อนด้วยท่านไม่ คิดแต่จะเรียกลมให้เรือเสีย ขอท่านอย่าได้เชื่อถ้อยคำคนทั้งปวงเลย ซุนกวนได้ฟังโลซกว่าก็นิ่งอยู่ โลซกจึงว่าซึ่งท่านจะเชื่อถ้อยคนทั้งปวงนั้น น่านไปจะได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก

ขณะนั้นขุนนางทั้งปวง ซึ่งเป็นฝ่ายทหารนั้นก็เห็นด้วยโลซก มียอมจะให้ไปคำนับ ข้างก็ว่าแก่ซุนกวนจะให้ต่อสู้ซึ่งเป็นพลเรือนนั้นจะให้ไปคำนับโจโฉ แต่ยืนกันอยู่ฉะนี้หาตกลงข้างไหนไม่ ซุนกวนจึงว่าแก่โลซกและคนทั้งปวงว่า

หอสมุดแห่งชาติ

ท่านจงกลับออกไปก่อนเถิด เราจะตรึกตรองดูก่อน แล้ว
ซุนกวนก็ลุกเข้าไปข้างใน ขุนนางทั้งปวงก็กลับออกมา
ฝ่ายซุนกวนเข้าไปข้างในมิความวิตกนัก มิได้เย็นกิน
เย็นนอนให้กระสับกระส่ายอยู่ นางงอกกไถซึ่งเป็นแม่นางจึง
ถามว่า แต่ก่อนมาเรามิได้เห็นท่าจะกระวนกระวาย และยัดน
เหตุผลประการใด จึงมิได้เย็นกินเย็นนอน ซุนกวนจึงบอกว่า
ข้าพเจ้าทุกข์ร้อนทั้งนี้เพราะรู้ข่าวว่าโจโฉยกกองทัพมาตั้งอยู่
ชายทะเล จะมาทำร้ายแก่เมืองเรา ข้าพเจ้าปรึกษาด้วยคน
ทั้งปวงก็มิได้พร้อมกัน ปรึกษาแก่งแย่งกันอยู่ ข้างจะให้ไป
อ่อนน้อมแก่โจโฉนั้นก็มิ ที่จะให้ต่อสู้นั้นก็มิ ข้าพเจ้ามารู้แห่งท
จะคิดเลย ครั้นจะต่อสู้โจโฉเล่าทหารเราก็น้อยเห็นจะสู้มิได้
ครั้นจะออกไปอ่อนน้อมก็มิไว้ใจ ความสองประการนี้ข้าพเจ้า
คิดมิตก จึงไม่มีความสบาย
นางงอกกไถจึงว่าเมื่อพเจ้าจะถึงแก่ความตายนั้นได้สั่ง
ไว้ว่า การสิ่งใดข้างในมิสำเร็จก็ให้ปรึกษาไต่ถามเตียวเจียว
การสิ่งใดข้างหน้ามิสำเร็จให้ถามจิวยี่ ความขัดเข้าลม
แล้วหรือ ซุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ร้าลึกขึ้นได้สว่างหัวอกดังว่า
นอนหลับตื่นขึ้น มีความยินดีหาที่สุดมิได้ จึงสั่งคนใช้ให้ไป
หาจิวยี่ณเมืองกวนหยง คนใช้ยังมิทันไป พอจิวยี่รู้ว่าโจโฉ

ยกกอง ทัพ มา ตั้ง อยู่ ชาย ทะเล เมือง เกงจิว จะ มา ตี เมือง กัง ตั๋ กรยมา

ฝ่าย โลซก แจ้ง ว่า จิวยี มา ถึง กรีบ ไป หา แล้ว แจ้ง เนอ ความ ซึ่ง ซุนกวน ปรึกษา หา รือ คิด อ่าน จะ ต่อ สู้ ด้วย กอง ทัพ โจโฉ นั้น ทุก ประการ จิวยี จึง ว่า การ ทั้ง นี้ ท่าน อย่า วิตก เลย ไว้ เป็น ธุระ เรา จะ คิด อ่าน กระทำ การ เอง ท่าน จง รีบ ไป หา ซึ่ง เข้ ม า ให้ เรา พบ หน่อย หนึ่ง เถิด โลซก ก็ ขี่ ม้า รีบ มา หา ซึ่ง เข้

ขณะ นั้น เตียวเจียว กับ โกะหยง เตียว เหียน โป จิด เข้า มา เยย มจิวยี คำนับ กัน แล้ว เตียวเจียว จึง ถาม ว่า ท่าน ไป ทำ การ อยู่ ณ เมือง กวนหยง นั้น ยัง รู้ ข่าว กิจ ราชการ ฉันใด บ้าง จิวยี บอก ว่า ไม่ รู้ เตียวเจียว จึง ว่า ยัง นี้ โจโฉ ยก กอง ทัพ มา ตั้ง อยู่ ชาย ทะเล เมือง เกงจิว ให้ มี หนังสือ มา เกลี้ยกล่อม ซุนกวน นาย เรา จะ ให้ ออก ไป หา ดัง หนึ่ง จะ ไม่ คิด ทำ ร้าย แต่ เห็น ว่า จะ ไม่ สุจริต จะ กลับ ทำ ร้าย เรา เป็น มั่นคง ข้าพเจ้า ทั้ง ปวง ได้ ปรึกษา ว่า จะ ให้ ซุนกวน ออก ไป อ่อน น้อม ตาม ประเพณี ยัง นี้ โลซก ไป พา ซึ่ง เข้ มา ว่า กล่าว นาย เรา จะ ให้ ออก ไป ต่อ สู้ กับ โจโฉ ทั้ง โลซก ก็ เห็น ชอบ ไป ด้วย ข้าพเจ้า ทั้ง ปวง มิ เต็ม ใจ ด้วย เห็น ว่า ซึ่ง เข้ ง คน นี้ ผิด ใจ กัน กับ โจโฉ คิด อ่าน จะ ตอบแทน แก้แค้น กัน อยู่ จะ เชื่อถือ ถ้อยคำ นั้น มิ ได้ เนื้อความ ทั้ง นี้ ยัง มิ ตก ลง กัน ดอย ท่า ท่าน อยู่

ยัดนี่ท่านมาถึงแล้ว จงไปปรึกษาให้เห็นผิดและชอบ
จวยได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า ท่านทั้งปวงนี้ปรึกษาที่จะให้
ออกไปคำนับโจโฉนั้นเห็นพร้อมกันแล้วหรือ เตียวเจียวจึงว่า
ที่ปรึกษาทั้งปวงก็เห็นพร้อมกันสิ้น จวยจึงว่าที่จะไปคำนับโจโฉ
นั้นเราก็เห็นด้วย แต่ว่าเวลาวันนี้ท่านพากันกลับไปก่อนเถิด
เวลาพรุ่งนี้เราจะไปหาซุนกวนจึงจะว่ากล่าวให้ตกลงกันทีเดียว
ที่ปรึกษาทั้งปวงก็ลาไป เตียเภากับฮันต๋งอยู่กายผ่ายทหารทั้ง
ปวงนั้นจึงเข้าไปหาจวยคำนับแล้วบอกว่า ยัดนี่ท่านรู้หรือไม่
อันเมืองกังตั๋งนี้จะเย็นของผ่อนแล้ว จวยจึงตอบว่าเราหารู้ไม่
เตียเภาจึงบอกว่าข้าพเจ้าทั้งปวงนี้เย็นชาเกาของยัดาซุนกวนมี
ความภักดิ์อุตส่าห์ติดตามมา สู้กระทำการรบพุ่งร้อยครั้งมิ
ได้คิดแก่ชีวิตจนได้มาตั้งตัวอยู่ ณ เมืองกังตั๋ง และยัดนี่นายเรา
เชื่อถ้อยคำที่ปรึกษาทั้งปวงจะเอาเมืองไปยกให้แก่โจโฉ หา
ความอายมิได้ ข้าพเจ้าทั้งนี้อดสูแก่ใจนักไม่เห็นด้วย ตัว
ท่านมาแล้วขอได้ว่ากล่าวแก่ซุนกวนอย่าให้กระทำตามถ้อยคำ
คนเหล่านั้น จงแข็งเมืองไว้ ถึงมาตรว่าโจโฉยกมา ข้าพเจ้า
ทั้งปวงจะเอาชีวิตเป็นหัวหน้าสู้รบไปกว่าจะตาย
จวยจึงถามว่า ท่านทั้งปวงนี้เห็นพร้อมด้วยกันแล้วหรือ
อยู่กายได้ยินดังนั้นก็ลุกขึ้นเอามือชกศีรษะแล้วว่า ถึงหัวจะ

ขาดออกก็มิชอนขนอยโจโฉเลย ทหารทั้งปวงก็ร้องขึ้นพร้อมกัน
ว่าข้าพเจ้าทั้งปวงก็เย็นใจเดียวกันสิ้น จึงจึงว่าท่านทั้งปวงเห็น
พร้อมกันดังนั้นเราก็เห็นด้วย แต่เวลานี้ท่านกลับไปก่อนเถิด
พรุ่งนี้เราจะเข้าไปหาซุนกวนจึงจะว่าให้ตกลงกัน เทียเภาและ
ทหารทั้งปวงคำนับแล้วก็พากันออกไป

ครั้นเวลาเย็นโลซกก็พาขงเข้ามาหาจิวยี่ จิวยีให้นั่ง
โดยสมควร โลซกจึงถามจิวยีว่า ยังนี้โจโฉคิดจะทำร้าย เรา
จะคำนับดีหรือจะทำประการใด ขอท่านว่าให้แจ้ง จิวยี
จึงว่า อันโจโฉ ทำการ ทงน ถอเอา รับสั่ง พระเจ้าเหียนเต้เย็นใหญ่
ครนจะขดแขงอยเลากเหมอนคดคดตอแผนดน อนงทหาร
โจโฉก็มากล้นมีผมอเข้มแข็งนัก ฝ่ายเราก็น้อยตัวเห็นจะสู้
โจโฉมิได้ ถ้าเราออกไปนบนอบโจโฉนั้นจะมีความสุข เรา
เห็นฉะนี้เย็นมั่นคง เวลาพรุ่งนี้จะเข้าไปว่าแก่ซุนกวน ให้แต่ง
คนออกไปคำนับตามประเพณี โลซกได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่า
ท่านเจรจาฉะนี้ผิดนัก และแผ่นดินเมืองกังตั๋งได้ว่าราชการสืบ
กันมาจนถึงสามชั่วคนแล้ว ก็มิได้อ่อนน้อมต่อผู้ใด ครั้ง
นี้ท่านจะให้ออกแก่โจโฉนั้นเห็นประการใด เมื่อซุนเซ็กจะ
ถึงแก่ความตายนั้น ก็ได้สั่งไว้แก่ท่านให้ช่วยทำนุบำรุง ซุนกวน ผู้
น้อง หวังจะให้เมืองกังตั๋งมั่นคงเหมือนได้อิงภูเขา เหตุใดน

เมื่อ การ มาถึง แล้ว ท่านจะ สลัด เสีย มิ ได้ ช่วยทำนุ บำรุง จะ
พลอยตามถ้อยคำคนสอพลอดังนั้น จึงว่าเมืองกังตงนม
หัวเมืองใหญ่ขนถึงหกหัวเมือง ผู้คนทั้งปวงก็มากพร้อมมูล
ถ้าเราจะลงใจให้ต่อสู้โจโฉบัดนี้ ก็เหมือนหนึ่งทำให้อาณา
ประชาราษฎรได้ความเดือดร้อน จะมีความครหาติเตียนแก่เรา
ผู้เดียว เหตุฉะนี้เราจึงให้ซุนกวนออกไปคำนับโจโฉหวังจะให้
อาณาประชาราษฎรมีความสุข

ขงเบ้งเห็นจึงกับโลซกทุ่มเถียงกันมิได้ตกลงก็นั่งยิ้ม
พึงอย่ จึงว่าท่านหัวเราะเยาะข้าพเจ้าหรือ ขงเบ้งจึงว่า
ซึ่งข้าพเจ้าหัวเราะท่านนี้มิได้เยาะท่าน กลัวยิมโลซกมิได้ เพราะ
มิได้รู้จักลักษณะผิดและชอบ มีแต่ปากก็เถียงท่าน โลซกจึง
ว่าเหตุไฉนท่านจึงหัวเราะเยาะเราว่ามิได้รู้จักลักษณะสิ่งใด
ขงเบ้งจึงว่าอันจิวยว่ากล่าวซึ่งจะไปนบนอบต่อโจโฉนั้นเราเห็น
ด้วย โลซกจึงว่าเหตุใดท่านจึงมาเจรจาดังนี้เล่า ขงเบ้งจึงว่า
อันโจโฉนั้นมีปัญญาความคิดสุขุมนัก รู้จักจัดแจงทหาร ใน
การสงครามก็ชำนาญกว่าคนทั้งปวง และอ้วนเสี้ยวอ้วน
สุดนั้นมิได้รู้จักกำลังสงครามว่าหนักและเบา องอาจถือ
ว่าตัวดีต่อสู้โจโฉก็ถึงแก่อันตราย เล่าปี่นายเรานี้ก็
ถือทิฐิมานะขึ้นต่อสู้โจโฉก็ได้ความเดือดร้อนจนพลัดมาอยู่

เมืองกังแฮ อันจวยเป็นคนมีความคิดจะผ่อนผันให้ไปคำนับโจโฉ ประสงค์จะรักษาบุตรภริยาและอาณาประชารายฎรให้เป็นสุขนั้น เห็นควรอยู่ โลซกก็โกรธจึงว่าท่านว่าทงนเหมือนจูงมือเราไปให้คกเข่าคำนับโจโฉอ้ายศัตรูแผ่นดินควรแล้วหรือ

ชงเบ้งจึงว่าท่านอย่าโกรธเราเลย ซึ่งจะไปคำนับโจโฉนั้นเรามิให้ลำบาก จำเพาะแต่ตัวต้องข้ามน้ำข้ามทะเลไปเจียวหรือถึงตัวท่านมิไปก็ได้เหมือนกัน ด้วยอุบายอันหนึ่งของเรา จะให้เอาแต่คนสองคนลงเรือลำหนึ่งข้ามไปหาโจโฉ โจโฉก็จะพาทหารร้อยหมื่นเลิกทัพกลับไปดอก จวยจึงถามว่าซึ่งท่านจะให้แต่คนสองคนข้ามไป ก็อาจสามารถจะให้โจโฉเลิกทัพไปนั้นฉันใดจึงว่าให้แจ้งก่อน ชงเบ้งจึงบอกว่าเมื่อเรายังอยู่เขาโงลังกังนั้น แจ้งว่าโจโฉให้ทำปราสาทไว้แห่งหนึ่งอยู่ริมแม่น้ำเตียงโห เป็นที่สบาย แล้วจัดเอาผู้หญิงที่รูปงามมาไว้เป็นอันมาก ด้วยมีน้ำใจกำเริบในมาตุคามอยู่ แล้วรู้ว่านางเตียวก๊กโล่อยู่ ณเมืองกังตังมีบุตรหญิง สองคน รูปร่าง งาม หา หญิงใด เสมอ มิ ได้ โจโฉมีน้ำใจผูกพันอยู่ ได้ว่าไว้ว่าถ้ารบเมืองกังตังได้แล้วจะรับเอาหญิงสองคนนี้ไปไว้เป็นที่บำเรอของตัว ถึงมาตรว่าจะตายไปก็มิได้พะวักพะวนน้ำใจ ซึ่งโจโฉยกทหารมาถึงร้อยหมื่นนก็เพราะปรารถนาหญิงสองคนเป็นเค้ามูล แม้ท่านเอาทองร้อย

ตำลึงไปให้นางเตียวก๊กโล่ ซ่อเอาบุตรสองคนนั้นมาส่งให้แก
โจโฉสมเหมือนความปรารถนาแล้ว โจโฉก็จะเลิกทัพกลับไป
เบื้นมั่นคง ขอท่านได้คิดอ่านปรองดองกันกระทำตามถ้อยคำ
ข้าพเจ้าว่านเถิด จิวยจงว่าซึ่งโจโฉมิความผูกพันหญิงสองคนนี้
เหตุไฉนจึงจะรู้แน่ ยังมีสิ่งใดเบื้นสำคัญอยู่บ้าง

ขงเบ้งจึงว่าอันโจโฉ รักหญิงสองคนนี้ได้ผูก เบื้นโคลง ไว้
ข้าพเจ้าจำได้เบื้นสำคัญอยู่ ขงเบ้งกว่าโคลงนั้นให้จิวยฟังเบื้น
ใจความว่าปรัศว์ซ้ายขวา ซึ่งเราทำไว้ซ่อว่าหยกหลงกับกิมฮอง
ข้าจะกอดนางสองเกียวไว้ทั้งซ้ายขวา ให้มีความสุขทุกเวลา
มิให้อนาทรเลย จิวยได้ฟังออกซ่อนางสองเกียวดังนั้นก็โกรธ
ดังเอาเพลิงไปจุดเข้าในหัวใจ จึงลุกขึ้นชี้มือไปฝ่ายทิศเหนือ
ตรงเมืองเกงจิ๋ว ว่าเหม่อ้ายศัตรูแผ่นดินเฒ่ามึงโอหังเจรจา
ประมาทกูเล่น ขงเบ้งเห็นจิวยโกรธดังนั้นจึงลุกขึ้นทำเบื้นห้ามว่า
เหตุใดแผ่นดินท่านมิรัก จะมารักหญิงสองคนนี้ประโยชน์อันใด
จิวยจึงว่า ท่านไม่รู้หรือนางไต้เกียวผู้พี่นั้นเบื้นภริยา
ซุนเซ็กนายเรา นางเสียวเกียวผู้น้องก็เบื้นภริยาของเรา โจโฉ
เจรจาหยาบช้าทั้งนี้เราจึงโกรธ ขงเบ้งทำเบื้นตกใจคำนับแล้วว่า
ข้าพเจ้าไม่รู้เลย ซึ่งได้ว่ากล่าวทั้งนี้ผิดนักหนา ขอท่านจงได้
อดโทษเลย จิวยจึงว่าอ้ายศัตรูเฒ่าคนนี้ข้ามิขอเหยียบแผ่นดิน
ร่วมเลย

ขงเบ้งจึงว่าท่านอย่าทำการด้วยโทโสจงคิดอ่านผ่อนปรน
ให้จงดี อันจะว่วามตามความโกรธนั้นภายหลังก็จะเสียการไป
จวยจงว่าท่านว่าทงนกชอบใจอยู่ อันตัวเรากได้รับคำซุนเซ็กไว้
แต่ก่อน ที่จะไปออนน้อมต่อโจโฉ สัตายกมิได้คำนับ เรามาแต่
เมืองกวนหยงขัดนกคิดว่าจะมาจัดแจงการต่อสู้อยู่ แต่ว่ากำลัง
ความคิดเราผู้เดียวเห็นจะมิสะดวก ขอท่านได้อนุเคราะห์ช่วย
ทำนุบำรุงด้วย

ขงเบ้งจึงว่าถ้าท่านหาความรังเกียจมิได้จะให้ข้าพเจ้าช่วย
ก็พอจะได้อยู่ ผิดชอบประการใดไปภายหน้าก็จะช่วยตักเตือน
ตามสติปัญญา จวยจงวาทานวานกดแลว ถากระนนเวลาพรุ่ง
นี้เราจะเข้าไปหาซุนกวน จะว่กล่าวให้จัดแจงทหารให้พร้อม
ยกไปกำจัดโจโฉให้ได้ ขงเบ้งกับโลซกได้พึ่งดังนั้นแล้วก็คำนับ
ลามาที่อยู่

ครั้นเวลาเช้าซุนกวนออกว่าราชการ ขุนนางฝ่ายทหาร
พลเรือนอยู่พร้อมกัน จวยเข้าไปคำนับแล้วจึงว่า ขัดนข้าพเจ้า
แจ้งว่าโจโฉยกกองทัพมาจะทำอันตรายแก่เมืองเรานั้น ท่านจะ
คิดประการใด ซุนกวนเห็นจวยเข้ามาว่าดังนนกมีความยินดี จง
เอาหนังสือซึ่งโจโฉให้มานนส่งให้จวยดู จวยคลหนังสือออกอ่าน
แล้วจึงว่าอ้ายศัตรูแผ่นดินเฒ่าน คิดว่าเมืองกังตังหามีคนดที่

จะรู้เท่าไม่ หวังจะเกลี้ยกล่อมให้ตายใจ ซุนกวนได้ยินดังนั้น
จึงถามว่า เนื้อความทั้งนี้ท่านเห็นประการใด จิวยี่จึงว่าท่านได้
ปรึกษาคนทั้งปวงแล้วหรือ เขาเห็นพร้อมกันเป็นประการใด
ซุนกวนจึงว่าปรึกษายังมิตกลง ที่จะให้เราไปคำนับก็ว่า
จะให้ต่อสู้ก็ว่า ความสองประการนี้แก่งแย่งกันอยู่ จึงให้เชิญ
ท่านมาขัดหวังจะให้ว่าลงให้ขาด จิวยี่จึงว่า ซึ่งปรึกษาจะให้
ไปคำนับนั้นผู้ใด ซุนกวนจึงบอกชื่อให้ฟัง จิวยี่จึงถามเตียวเจียว
ว่าซึ่งท่านจะให้ไปคำนับนั้นเห็นประการใดจึงว่าให้แจ้งก่อน
เตียวเจียวจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าโจโฉมาปราบปรามบ้านเมืองทั้งน
ด้วยถือรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้เป็นข้อใหญ่ อนึ่งโจโฉก็ได้เมือง
เกงจิ๋วซ่องสุมผู้คนไว้เป็นอันมาก เห็นมีกำลังใหญ่หลวงนักจะสู้
มิได้ จึงจะให้ไปคำนับตามประเพณีก่อน ภายหลังจึงคิดผ่อน
ผันไปตามควร จิวยี่จึงว่าท่านทั้งปวงมาชวนกันปรึกษาเห็นชอบ
พร้อมกันฉะนี้ แต่ล้วนคนที่ไม่เอาการ และเมืองกังตั๋งนม
เจ้าเมืองสืบกันมาถึงสามชั่วคนแล้ว มิได้ไปคำนับแก่ผู้ใด
เหตุไฉนครั้งนี้ท่านจึงมาปรึกษาจะให้ละประเพณีเสียเพื่อ
ประโยชน์อันใด
ซุนกวนจึงว่าเมื่อคนทั้งปวงปรึกษาฉะนี้ท่านไม่เห็นด้วยนั้น
จะให้ทำประการใดเล่า จิวยี่จึงว่าอันโจโฉนี้เป็นทมหาอุปราชนั้น

คือเป็นศัตรูแผ่นดินของพระเจ้าเหียนเต๋อก และตัวท่านก็มี
ปัญญาความคิดตั้งอยู่ในสัตย์สุจริต และจะไปอ่อนน้อมแก่โจโฉ
อันเป็นคนมิได้ตั้งอยู่ในความสัตย์นั้นจะควรหรือ อนึ่งเมือง
กังตั๋งกับรบรณด้วยข้าวปลาอาหารทั้งผักพริกพร้อม ชอบแต่
จะคิดกำจัดศัตรูแผ่นดินเสียอก อนึ่งโจโฉยกกองทัพมาครั้งนี้
นานแล้ว ฝ่ายม้าเท้งและหันซุยนกเป็นอริเห็นจะระวังหลังอยู่
ประการหนึ่งทหารโจโฉก็เป็นชาวดอนไม่สันทัดในทางเรือ ถึง
จะยกมารบพุ่งก็หาถนัดไม่ แล้วก็เป็นฤดูแล้ง หญ้าและฟางทั้ง
ปวงก็เห็นไม่พอปากม้าที่จะกิน อันทหารทั้งปวงเล่าก็เป็น
ชาวบ้า จะกินอยู่ผิดสำแลงก็จะป่วยไข้เป็นอันมาก กำลังก็จะ
น้อยลงทุกที ถึงจะทำการขับเคี่ยวไปก็เสียเปรียบเราอยู่ อัน
การศึกครั้งนี้ข้าพเจ้ามิได้วิตกเลย จะขออาสาท่านยกไปตั้งอยู่
ปากอ่าวเมืองกังแฮกำจัดเสียให้ได้

ซุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ยินดีจึงว่า ซึ่งท่านจะคิดสู้โจโฉนั้น
ก็เหมือนน้ำใจของข้า จวยจึงตอบว่าอันตัวข้าพเจ้านี้ถึงมาตรว่า
จะตายในสงครามก็มิได้คิด ปรารมภ์ถึงท่านกลัวแต่จะไม่
แน่นอน ซุนกวนจึงชักเอากระบี่ออกแล้วก็พันลงที่มุมโต๊ะ
ประกาศเป็นอาชญาสิทธิ์ไว้ว่า ผู้ใดจะมาว่าให้เราไปคำนับโจโฉ
ก็จะตัดศีรษะเสีย ท่านดังนั้นแล้วก็ยินกระบี่มอบให้แก่จวยเป็น

แม่กองทัพหลวง ให้เทียเภาเข็นปลัด ผู้ใดมิได้อยู่ในบังคับ
บัญชาก็ให้ตัดศีรษะเสีย จวยคานับรับเอากระบี่แล้วจึงว่าแก่
ทหารทั้งปวงว่า บัดนี้เราได้อาชญาสิทธิ์แล้ว ผู้ใดอย่าประมาท
ต่อหน้าที่จะทำการรบพุ่งโจโฉครั้งนี้ จงไปพร้อมกันชายทะเล
ถ้าผู้ใดขาด ช้าอยู่ จะเกณฑ์เอาราชการมิทัน เราจะเอาโทษ
แก่ผู้นั้น ว่าแล้วกลาซุนกวนออกมา ครั้นมาถึงบ้านจึงให้หา
ขงเบ้งมาปรึกษาว่า บัดนี้นายเรากยอมที่จะต่อสู้ด้วยโจโฉแล้ว
ขอท่านช่วยคิดอุบายที่จะทำการนั้นเถิด
ขงเบ้งจึงว่าซึ่งท่านจะให้เราช่วยคิดการนั้น ก็จะเข็นไรมิ
พอจะช่วยคิดตามสติปัญญาได้บ้างอยู่ แต่ท่วายังมิได้วางใจเลย
ด้วยเห็นอารมณ์นายท่านยังรวนเรนัก จวยจึงว่าท่านเห็นกระไร
จึงว่าดังนี้ ขงเบ้งจึงว่าเราเห็นว่านายท่านรู้ข่าวว่าทหารโจโฉมาก
ก็ปรารมภ์อยู่ว่าทหารตัวน้อยกลัวจะสู้มิได้ ขอท่านอย่าเพ่อ
วู่นวายก่อน กลับเข้าไปพูดจาเอาเนื้อเอาใจนายท่านอย่าให้สะดุ้ง
สะเทือนให้มั่นคงแน่นอน แล้วเราจึงจะได้คิดการสะดวก จวย
จึงว่าท่านว่านชอบอยู่ แล้วจวยก็กลับเข้าไปหาซุนกวน ซุนกวน
เห็นจึงถามว่า เวลามืดค่ำปานนี้ท่านเข้ามามีธุระสิ่งใดหรือ
จวยจึงว่า ข้าพเจ้าจะกะเกณฑ์ทหารทั้งปวงนั้นยังคิด
แคลงใจอยู่หน่อยหนึ่ง จึงกลับเข้ามาหาท่านหวังจะใคร่รู้ว่าท่านยัง

มีความวิตกสิ่งใดอยู่หรือว่าหามิได้แล้ว ซุนกวนจึงว่าซึ่งท่านกลับ
มาถามเราทั้งนี้อยู่แล้ว เรากยังมีความวิตกอยู่หน่อยหนึ่งด้วย
โจโฉมีทหารมาก ฝ่ายเราน้อยตัวนักกลัวจะสู้มิได้จะเสียการไป
จิวยจึงว่าแหละข้าพเจ้าเข้ามายัดน หวังจะชแจงให้ท่าน
เข้าใจ ด้วยโจโฉให้มีหนังสือมาว่ามีทหารถึงร้อยหมื่นนั้นความ
ข้อนี้หาจริงไม่ เป็นกลอุบายล่อลวงดอก อันทหารโจโฉนั้นมี
อยู่แต่สิบห้าสิบหกหมื่น ทั้งได้ทหารอ้วนเสียวมาเป็นเชลย ด้วย
ถึงว่าจะยกมาทำการก็จะวิตกไปไยแก่ทหารอ้วนเสียวอันเป็นคน
จำใจ คิดแต่จะออกจากโจโฉอยู่ทุกเช้าค่ำ แม้จะทำการก็มิเต็ม
มือ อนึ่งทหารโจโฉก็มาทางไกลสารพัดจะขัดสน เราอยู่ใกล้
เสบียงอาหารก็บริบูรณ์ทุกสิ่งหรือจะสู้มิได้ ถึงจะมากก็เหมือน
น้อยท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะอาสาเอาทหารไปแต่ห้าหมื่น
จะคิดทำการกำจัดโจโฉเสียให้ได้ ซุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ดใจ ยก
มือลูบหลังจิวยแล้วจึงว่า ซึ่งท่านชแจงให้เราสิ้นสงสัยบุญคุณ
นักหนา นี่หากว่าได้ท่านช่วยอุปถัมภ์ แต่เตียวเจียวหาเป็นที่
พึ่งได้ไม่ แต่นี้ไปเรามิได้มีความวิตกแล้ว ท่านกับเทียเภา
โลซกจงเร่งจัดแจงทหารรีบยกไปเถิด ตัวเราจะยกทหารอุดหนุน
ไป ถ้าขัดสนประการใดจงให้คนรีบมาบอกเรา ตัวเราจะยกเข้า
ต่อสู้โจโฉเอง จิวยได้ฟังดังนั้นก็คำนับแล้วลาออกมา จึงคิดว่า

ขงเบ้งนพูดจาหลักแหลมนัก ล่วงรู้น้ำใจนายเราไปก่อนเราอีก
เล่า อนึ่งจะคิดการสิ่งใดก็ดูเหมือนจะข้ามศีรษะเราเสียได้ ครั้น
จะนิ่งไว้ขัดนานไปก็จะเป็นศัตรู จำจะกำจัดเสียให้ได้ แล้วให้
หาโลซกเข้ามา แล้วบอกเนื้อความลับซึ่งจะคิดฆ่าขงเบ้งเสียนั้น
ให้ฟังทุกประการ

โลซกจึงว่าท่านคิดนี้ไม่ชอบ ด้วยโจโฉยกมาจะทำร้ายแก่
เรายังกำจัดเสียมิได้ และเมื่อท่านฆ่าขงเบ้งเสียแล้ว การ
สงครามจะติดพันไปเบื้องหน้า แต่ตัวท่านผู้เดียวหามีผู้จะช่วยคิด
อ่านไม่ จะมีหนักอกนักหรอ อันขงเบ้งนมีสติปัญญาพอจะช่วย
ท่านได้ อนึ่งจะกล่าวถึงพี่ชายน้องในเมืองกังตั๋ง ถ้าให้ไปว่ากล่าว
ชักชวนเอามาไว้ทำราชการด้วยเราจะมีดีหรือ จิวยี่ได้ฟังดังนั้น
ก็เห็นชอบด้วย ครั้นเวลาเช้าจึงให้หาขุนนางเข้ามาพร้อมกันใน
ที่ปรึกษา ขณะนั้นเทียเภามีความน้อยใจว่าตัวเราเป็นผู้ใหญ่สูง
อายุ จิวยี่เป็นเด็กขนนั่งทสูง จะให้เราเป็นผู้ใหญ่น้อยหน้าไป
นั่งปรึกษาราชการด้วยในที่ต่ำ ก็ให้บุตรมาแทนยอกว่าจิวยี่อยู่
จิวยี่จึงว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่า กองทัพโจโฉยกมาครั้งนี้
ใหญ่หลวงนัก อันเราจะคิดอ่านทำการนั้นจะโลเลมิได้ ท่าน
ทั้งปวงจะทำการด้วยเราใครอย่าเกียดกันย่อหย่อน ถ้าผู้ใดมี
เต็มใจเข้มั่นทำการเราก็จะตัดศีรษะเสียตามพระอัยการศึก แล้ว

จวยก็ตั้งให้อยู่กาย ชันต่ง เป็น กองหน้า คุม ทหารลงเรือรบพร้อม
ไว้ จึงให้เขียวขิมจิวท่ายคุมทหารกองหนึ่ง ให้เล่งทองพัวเจียง
คุมทหารกองหนึ่ง ให้ไทสู้จุ้ลิยองคุมทหารกองหนึ่ง ให้ลกซุน
ตั้งสิดคุมทหารกองหนึ่ง ตังลิหอง จต คุมทหารเป็นกองสอดแนม
ครั้นจวยจัดแจงนายทัพนายกอง สำเร็จ แล้ว จึงสั่งว่า ท่าน
ทั้งปวงจงเร่งไปตระเตรียมให้พร้อมมูลกัน ถ้าได้ฤกษ์แล้วเรา
จะยกกองทัพไปปากอ่าวเมืองสำกั๋ง นายทัพนายกองทั้งปวงก็
คำนับลา ออกมาจัดแจงทหารตระเตรียมไว้พร้อม ตามคำ
จวยสั่ง
ฝ่ายเทียจูบตรเทียเภา เห็นจวยจัดแจงทหารทัพยกทัพเรือ
ดังนั้น ก็เอาเนื้อความมาบอกเทียเภาผู้เป็นบิดาทุกประการ
เทียเภาได้แจ้งดังนั้นก็ตกใจเอามือลูบอกเข้า ว่าจวยนี้ดูว่า
เป็นเด็กมิได้รู้สิ่งใด กลับรู้กว่าผู้ใหญ่อีกเล่า ทั้งมีสติ
ปัญญาสามารถ จัดแจง ทหาร วาง กองทัพ ถูกที่ ตาม กระบวน ศึก
สมควรที่จะเป็นแม่ทัพหลวงได้ และตัวมาคิดประมาท
ดังนี้ผิดมิควร เทียเภาก็ไปหาจวยถึงที่อยู่แล้วจึงขอขมาว่า
ข้าถือที่ตูมานะว่าเป็นผู้ใหญ่ ประมาทท่านสำคัญว่าเป็นเด็ก
มิได้ปรึกษาราชการคำนับท่านนั้นผิดนักหนา ขอท่านได้
อดโทษแก่ข้าพเจ้าเถิด จวยหัวเราะแล้วจึงว่าซึ่งท่านประมาทนั้น

ข้าพเจ้าหาถือโทษไม่ อย่าวิตกเลย เทียเภาได้โอกาสดังนั้น
แล้วก็ลามา

ครั้นเวลาเช้าจวยให้หาจูกัดกินเข้ามาแล้วว่า ขงเบ้ง
น้องท่านเป็นคนมีสติปัญญา เหตุใดจึงไปฝากตัวด้วยเล่าปี่นั้น
หาควรไม่ ชอบแต่จะมาอยู่ด้วยซุนกวนนายเราก็จะมียศฐานา
ศักดิ์เป็นสุขอีก ท่านจงไปว่ากล่าวปลอบโยนขงเบ้งน้องท่านให้
ทิ้งเล่าปี่เสียเถิด มาอยู่ทำราชการแผ่นดินเดียวด้วยกันกับเรา
ทั้งตัวท่านก็อยู่ทน พี่น้องจะได้เห็นหน้ากันเช้าค่ำจะมิดีหรือ
จูกัดกินจึงว่าข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยซุนกวนนี้ ก็ยังหามีความชอบสิ่ง
ใดไม่ ถ้ากระนั้นข้าพเจ้าจะไปว่ากล่าวน้องข้าพเจ้าให้มาอยู่
ด้วยท่านเป็นความชอบไว้ จูกัดกินคำนับแล้วก็ขึ้นม้ารีบมาหา
ขงเบ้งถึงที่อยู่ ขงเบ้งเห็นจูกัดกินผู้พี่มาดังนั้นก็ดีใจ ออกไป
คำนับแล้วพากันเข้ามาข้างใน ต่างคนต่างกรองไห้รักกันด้วย
จากกันมาช้านาน

จูกัดกินจึงถามขงเบ้งว่าแปะอซกแจ๋แต่ก่อนนั้นท่านหรือ
ไม่ ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าจวยแสร้งใช้ให้มาเกลี้ยกล่อม จึง
ว่าแปะอซกแจ๋เป็นคนโบราณนั้นจะเอามาว่าไย จูกัดกินจึงว่า
เจ้าว่าดังนี้หมอนหนึ่งหาคิดถึงพี่น้องไม่ อันแปะอซกแจ๋พี่น้อง
สองคนนี้เกิดร่วมท้องกินนมร่วมกัน ถึงจะไปทำราชการก็มิได้

แยกย้ายกันอยู่ ถึงจะตายที่ไหนก็ตายด้วยกันเพราะความรัก
อันเข้ากับพี่เกิดมาด้วยกันและทำราชการต่างคนต่างอยู่ มิได้
เห็นหน้ากันทุกเช้าค่ำ ไม่เหมือนประเพณีพี่น้องแต่ก่อน มิได้
มีความอัปยศแก่เขาหรือ

ขงเบ้งจึงว่าซึ่งพี่ว่าทงนขาพเจ้าไม่เห็นด้วย ด้วยเราพี่
น้องเกิดในแผ่นดินพระเจ้าเหียนเต้ ควรที่จะถือความกตัญญู
ต่อแผ่นดิน ข้าพเจ้าจึงสู้ไปอยู่ด้วยเล่าปี่เพราะว่าเป็นเชื้อสาย
พระเจ้าเหียนเต้ หวังมิให้เสียประเพณีโบราณ เหตุใดตัวพี่จึง
ทิ้งแผ่นดินพระเจ้าเหียนเตเสีย มาอยู่ในเมืองกังตั๋งนี้ให้ไกลพี่
น้องทั้งปวงหาความอาลัยมิได้ ควรพี่จะทิ้งเมืองกังตั๋งเสีย ไป
อยู่ทำราชการด้วยข้าพเจ้าจะได้เห็นหน้ากันอีก ฝ่ายขงกัดกินได้
ฟังดังนั้นจึงคิดว่าตัวเราอาสามาหวังจะเกลี้ยกล่อมขงเบ้ง บัดนี้
ขงเบ้งกลับมาเกลี้ยกล่อมเราอีกเล่า จนใจไม่รู้ที่จะว่ากล่าว
ประการใด จึงกลับมาบอกจิวยี่ตามขงเบ้งว่าทุกประการ

จิวยี่แจ้งดังนั้นก็มิได้ว่าประการใด จึงไปลาซุนกวนว่า
ข้าพเจ้าจะขออาสายกกองทัพไปรบด้วยโจโฉ ซุนกวนจึงว่า
ท่านเร่งยกไปจัดแจงไว้ให้พร้อมเถิด เราจะยกกองทัพหนุนไป
เมื่อภายหลัง จิวยี่คำนับลาซุนกวนออกมาจัดแจงทหาร แล้ว
ชวนขงเบ้งว่า ทัพโจโฉยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวง น้ำใจเรานี้

จะใคร่ชวนท่านไปด้วย ขงเบ้งแจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึง
รับว่าข้าพเจ้าจะไปด้วยท่าน จึ่งยกพาขงเบ้งลงเรือรบลำเดียว
กันไป อันเทียเภา โลซก นั้นเป็นปลัดกองคุมทหารเป็นอันมาก
แล้วยกกองทัพข้ามอ่าวไปถึงปากน้ำเมืองกังแฮ ทางไกล
ปากน้ำสำกั๋งหกร้อยเส้น จึ่งจึงให้หยุดกองทัพเรือทอดไว้ แล้ว
ให้ทหารขึ้นยกตั้งค่ายรายกันไปตามทางตะวันตก ขงเบ้งนั้น
จึงลงเรือน้อยทอดอยู่ใกล้เรือรบแม่ทัพ

จึ่งจึงให้หาขงเบ้งขึ้นมาบนเรือรบแล้ว แกล้งปรึกษา
หวังจะให้ขงเบ้งไปให้โจโฉจับฆ่าเสีย จึงว่าเมื่อครั้งโจโฉรบกับ
อ้วนเสี้ยวนั้น โจโฉมีทหารน้อยกว่าอ้วนเสี้ยวเป็นอันมาก
และโจโฉทำการสงครามชนะอ้วนเสี้ยวนั้น เพราะเหตุด้วยฟังคำ
เขาฮิวยอกให้ไปตีเสบียงตำบลกัวเจ๋าได้ ครั้งนี้โจโฉยกมา
ทหารมากถึงร้อยหมื่นเศษ อันทหารเรายกมาขัดนี้ห้าหมื่นเศษ
เห็นจะรบเอาชนะโจโฉนั้นขัดสน จำจะคิดอ่านให้ทหารไปตัด
เสบียงโจโฉเสียให้ได้ก่อน จึงจะทำการรบพ่งโจโฉได้ บัดนี้
โจโฉซ่องสุมเสบียงไว้ณเขากิสานแดนเมืองซงหยง อันตัวท่าน
นี้อยู่ในแดนเมืองซงหยงแล้วชำนาญทางป่าเขาทุกตำบล อัน
การสงครามครั้งนี้เล่าไซร้ จะเป็นการซุนกวนนายเราฝ่าย
เดียวหามิได้ ก็เป็นการของเล่าปี่ผู้นายท่านด้วย เราจะเกณฑ์

ทหารให้ท่านพันหนึ่งเร่งยกทัพกลับไปขอกแก่เล่าขี่ ขอเอา
กวนอูเทียวหุยจุ่งรีบยกไปตัดเอาเสบียงโจโฉเสียให้ได้ เราจะ
ได้คิดการรบพุ่งสะดวก

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่าซึ่งจวยให้มาเกลี้ยกล่อมเรา
ไม่สมความคิดแล้ว จะแกล้งให้เราไปนี้หวังจะให้โจโฉฆ่าเรา
ฆ่าเสีย ครั้นเราขืดพรั่วอยู่ไม่ไปยังนี้ จวยก็จะติเตียนว่ากลัว
โจโฉ ครั้นเราจะไปเล่าจวยก็จะหัวเราะเยาะว่ารู้ไม่เท่า แต่
จำเราจะรับไว้ก่อนจึงจะค่อยคิดกลอุบายแก้ตัวให้ได้ แล้วก็รับ
คำ ลากลับมาเรือน้อย

โลซกจึงถามจวยว่าซึ่งท่านจะให้ขงเบ้งไปติเสียงโจโฉนั้นท่านคิดเห็นจะได้การอย่างไร จวยจึงตอบว่าเราคิดจะฆ่าขงเบ้งเสียก็กลัวความครหานินทา จึงแกล้งใช้ขงเบ้งไปติเสียงหวังจะยืมอาวุธโจโฉให้ฆ่าขงเบ้งเสีย สิบไปภายหน้าเราจึงจะไม่มีภัย แล้วคนทั้งปวงก็จะไม่ติเตียนเราได้ โลซกจึงว่าข้าพเจ้าจะขอไปดูท่วงทีกิริยาขงเบ้งว่าจะรู้ตัวหรือไม่ แล้วก็ลาจวยไปเรือขงเบ้ง เห็นหน้าตาขงเบ้งไม่มีความทุกข์ร้อนจัดแจงผู้คนซึ่งจะไปนั้นเป็นปรกติอยู่ โลซกมีความสงสารขงเบ้งจึงถามว่า ซึ่งจวยจะให้ท่านไปติเสียงโจโฉนั้น ท่านเห็นจะได้การอยู่หรือ

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า อันตัวเรานี้
ชำนาญการสงครามทั้งทางบกทางเรือ และกระบวนม้ากระบวน
รถทั้งสองอย่างสันทัดสิ้น อันในเมืองกังตั๋งนี้หาคนชำนาญรบบก
น้อยตัวนัก ชำนาญการสงครามแต่ข้างเรือรบ ถึงตัวจิวยี่
ก็เหมือนกัน โลซกจึงว่าเหตุใดท่านจึงว่าจิวยี่ชำนาญแต่
การเรือ ขงเบ้งจึงตอบว่าเราได้ยินเด็ก ๆ ในเมืองกังตั๋งทำ
เพลงว่าตัวท่านชำนาญการสงครามฝ่ายบก อันจิวยี่นั้นได้
แต่ฝ่ายเรือท่าเดียว เราจึงคิดว่าธรรมดาเป็นทหารจำเรียน
ไว้ให้ครบทุกอย่างจึงจะควร โลซกจึงเอาคำขงเบ้งนั้นมาบอก
แก่จิวยี่ทุกประการ จิวยี่แจ้งดังนั้นก็โกรธ จึงว่าขงเบ้ง
นี้พูดจาหมิ่นเราว่าไม่ชำนาญการบก ครั้นเราจะมีไปขัดนี้
ขงเบ้งก็จะซ้ำเติมเรา เราอย่าให้ขงเบ้งไปเลย เราจะคุม
ทหารหมื่นหนึ่งยกไปตัดเสียยังโจโฉเสียเอง โลซกได้ฟังดัง
นั้นก็กลับมาบอกขงเบ้งตามคำจิวยี่ว่าทุกประการ ขงเบ้งก็
หัวเราะแล้วว่า อันความคิดจิวยี่นั้น ใช่จะใช้เราโดยสุจริต
หามิได้ แกล้งจะให้เราไปตายเสียด้วยมือและความคิดโจโฉ
ซึ่งเราว่าจิวยี่ไม่สันทัดการบกนั้น เพราะจะแกล้งยั่วใจจิวยี่หวัง
จะให้แจ้งว่าเรารู้เท่าอยู่ ครั้งนี้เราคิดจะให้ซุนกวนกับเล่าปี่คิด
การเป็นใจเดียวกันอีก เราทั้งปวงผู้เป็นข้าวจะตั้งใจประนอม

ช่วยคิดการจึงจะสำเร็จ เหตุใดจิวยี่จึงมาคิดร้ายต่อเราฉะนั้น
การของนายเราจะมิเสียไปหรือ ประการหนึ่งอันความคิดโจโฉ
นั้นชำนาญการสงครามนัก มักทำกลศึกต่าง ๆ มิตัดเสียยง
อาหารเย็นต้น ซึ่งโจโฉยกมาครั้งนี้จะคิดอ่านยังกันเสียยง
อาหารเย็นสามารถ ถ้าจิวยี่จะยกไปเห็นจะเสียทีแก่โจโฉ ท่าน
จงไปว่ากล่าวแก่จิวยี่ให้คิดรบพุ่งยังกันแต่ฝ่ายเรือ ด้วยทหาร
โจโฉนั้นชำนาญแต่การยกไม่สันทัดการเรือ แม้กองทัพเรา
ต้านทานรบพุ่งอยู่ข้างเรือให้ทหารโจโฉยอยช้ำแล้ว จึงคิดกล
อยายให้โจโฉเสียทีแก่เราจึงได้ โลซกพังดังนั้นก็สรรเสริญ
ซงเข้งว่ารู้การลึกซึ้งหาผู้ใดเสมอมิได้

ครั้นเวลาค่ำโลซกจึงเอาเนื้อความไปบอกจิวยี่ทุกประการ
จิวยีแจ้งดังนั้นก็สิ้นศรัทธา แล้วว่าอันความคิดซงเข้งนั้นลึกซึ้ง
หลักแหลมยิ่งกว่าเราสิบส่วน แม้นเราไม่คิดอ่านกำจัดเสียให้
ได้ภายหน้าไปก็จะเป็นศัตรูแก่เราใหญ่หลวง โลซกจึงพูดเอาใจ
ว่าขัดนการสงครามก็มอย่า ท่านจะมาทำดังนี้ไม่ควร แม้น
ซงเข้งวู่นวายไป ความคิดและกำลังเราก็จะน้อยลง เห็นเมือง
กังตั๋งจะเป็นอันตราย จงคิดอ่านรบพุ่งให้ได้ชัยชนะโจโฉ
แล้ว ภายหลังถึงจะทำการประการใดก็จะได้โดยง่าย จิวยี่

เห็นชอบด้วยก็ให้ตั้งทัพเรือมั่นอยู่ ฝ่ายเรือกองตระเวนเมืองกังแฮ จึงเอาเนื้อความไปบอกแก่เล่าปี่ให้แจ้ง

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็คิดว่ากองทัพเมืองกังตั๋งยกมาจะทำสงครามด้วยโจโฉ เล่าปี่จึงจัดแจงทหารในเมืองกังแฮนั้นให้สิ้นเชิง แล้วยกออกจากเมืองกังแฮไปตั้งอยู่ตำบลแฮเค้าปรึกษากับทหารทั้งปวงว่าขงเบ้งไปเมืองกังตั๋งเรายังไม่รู้ข่าวว่าดีและร้ายประการใด บัดนี้กองทัพเรือเมืองกังตั๋งยกมาทอดอยู่ณ ปากน้ำเมืองนี้ ผู้ใดจะอาจสามารถไปฟังข่าวขงเบ้งดูให้รู้ดีและร้ายได้ ยิกจงว่าข้าพเจ้าจะขออาสาไป เล่าปี่จึงจัดแจงเข้าของไปคำนับจิวยี่หวังจะได้ฟังข่าวขงเบ้งด้วย ยิกกรับของทั้งปวงแล้วลงเรือล่องไปถึงกองทัพเรือ จึงขึ้นไปหาจิวยี่ แล้วยอกว่า ของทั้งนี้เล่าปี่ให้มาแก่ท่านให้แจกทหาร จิวยี่มีความยินดีให้รับของทั้งปวงนั้นไว้ ยิกจึงว่าบัดนี้เล่าปี่สั่งมาว่าขงเบ้งมาอยู่นานแล้วจะให้รับกลับไป จิวยี่จึงตอบว่าการสงครามก็มีอยู่ อันขงเบ้งมาอยู่ที่นี่ด้วยจะได้ช่วยคิดการศึกรบพุ่งโจโฉซึ่งเล่าปี่จะให้ขงเบ้งกลับไปนั้นยังไม่ได้ก่อน อันตัวเรานี้ก็มีใจรำลึกถึงเล่าปี่อยู่ ครั้นเราจะไปหาเล่า ตัวเราก็เป็นแม่ทัพจะช่วยการยังค้างบัญชาทหาร ท่านจึงรีบกลับไปบอกเล่าปี่

เชิญให้มาหาเราจะได้ปรึกษาการสงครามด้วย ขิตกรัษคำ
แล้วคำนับลากลับไป

โลซกจึงถามจิวย่าว่าท่านจะให้เล่าปี่มาหานั้นจะประสงค์
สิ่งใด จิวย่าตอบว่าอันน้ำใจเล่าปี่นั้นมิได้รู้คณคน แม้จะ
สมัครสมานด้วยเล่าปี่นานไปก็จะทำร้ายแก่เรา จำจะคิดอ่าน
กำจัดเสียแต่กำลังยังน้อยอยู่ดีกว่า เหมือนหนึ่งเราฆ่าโจรเสีย
คนหนึ่ง ทรัพย์เราจึงจะคงอยู่ แล้วจิวยกขนไปอยู่ในค่าย
จึงลอบจัดทหารซุ่มผ่อมห้าสิบคน ถืออาวุธซ่อนอยู่ในฉาก
แล้วสั่งว่าเมื่อเล่าปี่จะมากินโต๊ะด้วยเรา แม้ท่านทั้งปวงได้ยิน
เสียงเราทิ้งจอกสุราลงเมื่อใด ก็ให้ตรูกันออกมาจับเล่าปี่ฆ่า
เสีย ผ่ายขิตกมาถึงเล่าปี่จึงบอกเนื้อความทั้งปวงแล้วว่า
ขัดนจิวย่าให้เชิญท่านไปหา เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็จัดแจงลงเรือ
จะไปหาจิวย่า กวนอูจึงว่าแก่เล่าปี่ว่าซึ่งท่านจะไปหาจิวย่านั้น
ไม่ชอบ ด้วยจิวย่าเป็นคนเจ้าความคิด เกลือกจะทำร้ายแก่
ท่าน อนึ่งข้าพเจ้ายังมิได้มีหนังสือออกมาว่าดีและร้าย ขอ
ท่านจงยับยั้งพักดูก่อน

เล่าปี่จึงว่าเรากับซุนกวนจะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน คิด
อ่านกำจัดโจโฉเสีย ขัดนจิวย่าเป็นแม่ทัพให้มาเชิญเราไปจะ
ปรึกษาราชการด้วย ซึ่งจะมิไปนั้นซุนกวนก็จะแคลงใจ

กัน การนั้นก็จะเสียไป กวนอูจึงว่าแม้ท่านไม่ฟังจะไปให้ได้
ข้าพเจ้าจะขอไปด้วยจะได้ป้องกันอันตราย เล่ยจึงสั่งให้
เตียวหุยกับจูล่งอยู่รักษาค่าย แล้วพากวนอูและทหารสิบเอ็ด
สิบสองคน ลงเรือไปถึงกองทัพจวย เล่ยเห็นเรือรบและ
คายตงเขนขวนเขมขนอยู่กมความยนด ทหารเอาเนอความ
ไปบอกว่าเล่ยมาแล้ว จวยจึงถามว่าเล่ยมานั้นมีทหารมาก
น้อยเท่าใด ทหารนั้นจึงบอกว่า เล่ยลงเรือน้อยมากกับทหาร
ประมาณยี่สิบคน จวยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วคิดว่า เล่ย
จะถึงแก่ความตายเพราะความคิดเราในวันนี้ จึงให้จัดแจง
ทหารซึ่งสั่งไว้นั้นพร้อมแล้ว ก็ออกมารับเล่ย ถึงนอกค่าย
คำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว จวยก็พาเล่ยกวนอูกับทหารนั้น
เข้าไปในค่าย แล้วเชิญให้เล่ยกินโต๊ะ เล่ยจึงว่าแก่จวย
ว่า ตัวท่านนั้นคนทั้งปวงลือชาปรากฏ ว่ามีความคิดและผมอ
เย็นอันมาก ทั้งเย็นแม่ทัพด้วย จะมานับถือข้าพเจ้าซึ่งเย็นคน
บุญน้อยนั้นไม่ควร

ขณะนั้นจึงเบงพอเดนขนมาถึงรมค่ายรู้ว่าเล่ยมาหา
จวย กำลังกินโต๊ะอยู่ด้วยกันในค่ายดังนั้นก็ตกใจ จึงเข้าจึง
เข้าไปลอบดู เห็นหน้าจวยนั่งโกรธอยู่ แล้วเห็นทหารในฉาก
นั้นซุบซิบกันอยู่ ก็ยิ่งตกใจเป็นอันมาก แต่เห็นกริยาเล่ย

นั้นพูดจารนเรงอยู่ ทั้งกวนอูกยนถอกระบอยู่ข้างหลัง ขงเบ้ง
ก็ค่อยคลายใจ คิดเห็นว่าเล่าปี่จะไม่เป็นอันตราย แล้วก็กลับ
มาคอยเล่าปีอยู่รมน้ำ

ขณะเมอจวยเสพสุรากยเลาขนน เหนกวนอูยนถอกระย
อยู่ข้างหลังเล่าปี่ จิวยจงถามว่าทหารคนนชอใด เล่าปีจง
บอกว่ากวนอูเป็นน้องข้าพเจ้า จิวยจงถามว่าคนนหรอซงไปอยู่
ด้วยโจโฉ ได้อาสาฆ่างันเหลียงบุนทิวทหารอ้วนเสียวเสีย
เล่าปีกรีดคำว่าคนนแหละ จิวยได้ฟังดังนั้นตกใจเหงอไหล
ซิก ๆ ออกมาทั้งกาย จงรินสุรายนให้กวนอูกิน พอโลซก
เข้ามา เล่าปีจงถามว่าซงเบ้งอยู่แห่งใด ท่านจงช่วยบอกมา
ให้พบเราจะได้สนทนากัน

จิวยได้ฟังดังนั้นก็ว่า จะสิ้นวันไปแล้วหรอ เมอสำเร็จ
การสงครามแล้วจงค่อยพบกันเถิด เล่าปีมิได้ตอบประการใด
กวนอได้ยินดังนั้นก็ชายตาให้แก่เล่าปี เล่าปีแลไป สบ ตา
กวนอูก รู ทีกัน จงลุกขนคำนับจิวยแล้วว่าข้าพเจ้าจะลาไปก่อน
แม้สำเร็จการสงครามเมอใดจงจะมาสนทนาด้วยท่าน แล้วพา
กวนอูและทหารออก มา จาก ค่าย ครน ถง เรอ ก เห็น ซงเบ้ง
เข้าไปนั่งอยู่ในเรอ

ชงเข้งเห็นเล่ายกลับออกมากมีความยินดี จึงว่าซึ่ง
ท่านมาหาจวยวันนี้หากได้กวนอูมาด้วย จวยจึงคิดเกรงอยู่
หาไม่ท่านจะถึงแก่ความตาย เล่ายจึงว่าจวยจะคิดประการใด
เราไม่แจ้ง ซึ่งเรามายังนี้หวังจะรับท่านไปไว้ ณ ค่ายแฮเค้า
ด้วยกัน ชงเข้งจึงตอบว่าท่านอย่าวิตกถึงข้าพเจ้าเลย ถึง
มาตรว่าข้าพเจ้ามาอยู่ในปากเสือปากหมีก็ดี ก็มีความสบาย
ยิ่งกว่าอยู่ในถ้ำอีก ท่านจงเร่งไปจัดแจงทหารเรือรบไว้ให้
พร้อมจะได้ทำการสะดวก ต่อถึงเดือนอ้ายแรมห้าค่ำจึงให้
จุ่งเอาเรือน้อยมาคอยรับข้าพเจ้าที่ฝากแม่น้ำข้างทิศทักษิณ
เล่ายจึงถามว่าความคิดท่านเห็นประการใดจึงสั่งไว้ดังนี้ ชงเข้ง
จึงบอกว่าท่านคอยดูเถิด ถ้าเห็นลมพัดมาแต่ทิศอาคเนย์เมื่อ
ใด ข้าพเจ้าจะไปหาท่านเมื่อนั้น แล้วชงเข้งกลาเล่ายไปอยู่
เรือน้อย เล่ายนั้นก็กลับมา พบเตียวหุยคุมเรือรบห้าสิบลำ
ตามมา ก็พากันไป ณ ค่ายแฮเค้า

ฝ่ายโลซกครั้นเล่ายไปแล้วจึงเข้าไปถามจวยว่า ท่าน
ให้หาเล่ายมาแล้วเหตุใดจึงปล่อยไปเสียไม่ลงมือ จวยตอบว่า
เราได้ยินเขาเลองลอว่า กวนอูนั้นมีผมอกล้าแข็งเหมือน
ทหารเสือมาด้วยเล่าย ครั้นเราจะลงมือทำร้ายเล่าย กวนอู
นั้นอยู่ใกล้ก็จะทำร้ายเรา โลซกเห็นชอบด้วย ขณะนั้นพอ

คนใช้โจโฉเอาหนังสือมาให้จวย ๆ รับเอาหนังสือมา เห็นหนังสือ
ซึ่งสลักหลังผนึกนั้นว่า มหาอุปราชพระเจ้าเหียนเต้ให้มาถึง
จวยผู้เป็นแม่ทัพ จวยเห็นดังนั้นก็โกรธจึงฉีกหนังสือขยี้ทิ้งเสีย
สั่งให้เอาผู้ถือหนังสือไปฆ่าเสียด้วย

โลซกจึงว่าคำโบราณกล่าวไว้ว่า แม้เมืองใดเป็นศึกกัน
ก็ดี อย่าให้ทำอันตรายแก่ผู้ถือหนังสือและผู้คนไปมานอกจาก
คนแปลกปลอมเป็นอันขาดทีเดียว เหตุใดท่านจึงมาฆ่าผู้ถือ
หนังสือเสียดังนี้ จวยจึงตอบว่า ซึ่งเราฆ่าผู้ถือหนังสือเสียนั้น
เพราะเหตุว่าจะให้รู้ถึงโจโฉว่าเรามิได้ย่อท้อ แม้ว่าไม่ฆ่าเสีย
นั้น เพราะคิดกลัวคนทั้งปวงจะกลับว่าให้นายเราไปขอออกแก่
ข้าศึก บัดนี้ตัวเราตั้งใจทำราชการจะกำจัดโจโฉเสียให้จงได้
เราจึงให้ตัดศีรษะผู้ถือหนังสือส่งให้คนซึ่งมาด้วย เอากลับไปให้
แก่โจโฉ แล้วจึงให้จัดแจงทัพเรือ ให้กำเหลงเป็นกองหน้า
ซ้ายตั้งเป็นยกขวา เจียวขิมเป็นยกซ้าย ตัวจวยเป็นทัพหลวง
ครั้นเวลารุ่งเช้าก็ยกไปจะตีทัพโจโฉ

ฝ่ายคนใช้ก็เอาศีรษะผู้ถือหนังสือมาให้แก่โจโฉ แล้ว
บอกเนื้อความแก่โจโฉทุกประการ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธ
จึงให้ชัวมอกับเตียวอุนคุมทหาร เมืองเกงจิว เมืองเชียงจิว ยกทัพ
เรือเป็นกองหน้า โจโฉเป็นทัพหลวงยกไปถึงตำบลลำกั๋ง

เห็นกำเหลงเย็นกองหน้ายกทัพเรือมาเย็นอันมาก กำเหลงจึง
ร้องถามว่าทัพผู้ใดอาจยกมาสู้ด้วยเรา ชัวมอกับเตียวอุนก็
ขอกว่าเราชอชัวมอเตียวอุน เย็นกองหน้ามหาอุปราช ยก มา จะทำ
สงครามด้วยท่าน แล้วชัวมอจึงให้ชัวหนผู้น้องม้านั่งหน้าเรือ
ขับ ทหาร แจว เรือรบ เข้า ไป กำเหลง จึงเอา เกาทัณฑ์ ยิง
ถูกชัวหุนตาย

ในขณะนั้นทหารกองหน้า และยักซ้ายยักขวา ของ
กำเหลงก็เร่งเรือรบเข้าไป แล้วระดมยิงเกาทัณฑ์ไปดังห่าฝน
กองทัพชัวมอเตียวอุนก็แตกพ่ายไปปะทะทัพโจโฉ กำเหลงกับ
ซันตังเจียวขิมก็เร่งเรือรบไล่ไป ฆ่าพันทหารโจโฉล้มตายเย็น
อันมาก จนเวลาเที่ยง จวยเห็นดังนั้นก็ม้าล่อให้ทหารกลับมา
กำเหลงจึงถามจวยว่าทัพโจโฉแตก ทหารเราได้ท่วงทีติดตาม
ไป เหตุใดท่านจึงตีม้าล่อให้กลับมา จวยจึงบอกว่าทหารเรา
น้อยกว่าโจโฉ ครั้นจะละให้ทหารตามไป เกรงโจโฉจะซุ่ม
เรือไว้ที่ต้นแหลมเราก็จะเสียที จึงตีม้าล่อให้กลับมาหวัง
จะเอา ฤกษ์ ชนะ ไว้ แล้ว ก็ ให้ เรือรบ ทั้ง ปวง ทอด อยู่ ตาม
กระบวน

ฝ่ายโจโฉครั้นแตกมาก็ขึ้นไปค่าย แล้วว่าแก่ชัวมอ
เตียวอุนว่าทหารเมืองกังตั๋งน้อยกว่าเรา เหตุใดจึงแตกมา

หริอตัวทั้งสองมิได้ตั้งใจทำการโดยสุจริต แกล้งทำให้เสียที มาดังนี้ ชัวมอจึงว่าทหารเมืองเกงจิวมิได้ผึกสอนละไว้นาน แล้ว ประการหนึ่งเล่าทหารของท่านก็ล้วนแต่ชาวดอน ไม่ชำนาญในทัพเรือ จึงเสียทีแก่จิวยเพราะเหตุนี้ ขอให้ท่านคิดอ่านเอาเรือทอดต่อกันล้อมเป็นค่ายไว้กลางน้ำ จึงให้ทหารเมืองชิวเมืองเชียงจิวเข้าอยู่ภายใน ให้ทหารเมืองเกงจิวอยู่รอบนอก ผึกสอนให้เจนในการทัพเรือจึงได้ แล้วจึงคิดทำการศึกแก่จิวยสืบไป

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่า ตัวท่านทั้งสองนี้ชำนาญในการสงครามทั้งทัพบกทัพเรือ เราก็ไว้ใจตั้งให้เป็นแม่ทัพผู้ใหญ่แล้ว แม้ท่านเห็นคิประการใดก็ให้เร่งผึกสอนเถิด ชัวมอกับเตียวอุ้นได้ฟังดังนั้นก็ลาโจโฉออกมา จึงให้เอาเรือใหญ่ไปทอดวงเป็นค่ายลงตามชายทะเล ไว้ช่องสำหรับจะเข้าออกยี่สิบประตู แล้วจัดแจงทหารลงเรือรบแจวหันและไล่ผึกหัดหวังจะให้รวดเร็วชำนาญในทิรบ ครั้นเวลากลางคืน ทหารในกองทัพเรือทัพบกโจโฉทั้งปวงก็จุดคบเพลิงสว่างไปดังกลางวัน แต่ค่ายบกทหารโจโฉตั้งรายกันไปทางไกลประมาณสามพันเส้น

ฝ่ายจีวยครั้นมีชัยชนะกลับมาถึงค่าย ก็ปูนบำเหน็จ
ทหารใหญ่น้อยทั้งปวง แล้วแต่งหนังสือไปแจ้งข้อราชการแก่
ซุนกวน ตามซึ่งได้รบพุ่งกันทุกประการ ในเวลากลางคืนวันนั้น
จีวยแลเห็นแสงเพลิงฝ่ายทิศตะวันตกเย็นอันมาก จึงถาม
ทหารทั้งปวงว่านั่นแสงเพลิงอันใด ทหารจึงบอกว่าแสงเพลิง
นั้นคือค่ายโจโฉ จีวยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ครั้นเวลารุ่งเช้าจีวย
จัดทหารที่มฝีมือ กับเครื่องเล่นกระบี่กระบองลงเรือลำหนึ่ง
รีบไปดูใกล้ทัพโจโฉ แล้วก็ให้ทำเพลงมโหรี แจวปลอมเย็น
เรือลูกค้าท่องเที่ยวไปมา เห็นทหารโจโฉตั้งกระบวนทัพเรือ
ชัวมอเย็นนายหัดทหารทั้งปวง จีวยเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงถาม
ทหารซึ่งมาด้วยนั้นว่า ทหารโจโฉผู้ใดซึ่งเย็นแม่ทัพเรือผู้กสอน
ทหารทั้งปวงดังนั้น ทหารซึ่งรู้จักนั้นบอกว่าอันนายทัพเรือโจโฉ
นั้น ชื่อชัวมอเตียวอุนได้ผู้กสอนทหารทั้งปวง จีวยแจ้งดังนั้น
จึงคิดว่าชัวมอเตียวอุนนี้ เดิมเย็นชาวเมืองกังตั๋งชำนาญรบเรือ
นัก จำจะคิดกลอุบายกำจัดชัวมอกับเตียวอุนเสียให้ได้ เราจึง
จะได้ทำศึกแก่โจโฉไปภายหน้าไม่ขัดสน

ในขณะนั้นทหารโจโฉเห็นก็เอาเนื้อความไปบอกแก่โจโฉ
ว่า จีวยลอยมาดูทหารเราผู้กสอน โจโฉจึงให้ทหารเอาเรือรบ
ออกไล่จับ ฝ่ายจีวยเห็นเรือแซงประหลาดออกมาก็ให้ทหาร

ทั้งปวงรีบแจวหนีกลับไปถึงค่าย ทหารโจโณเห็นจวยหนีไปไกล
ประมาณร้อยเส้น เห็นจะไม่ทันก็กลับมาบอกโจโณ โจโณจึง
ปรึกษาทหารทั้งปวงว่า ครั้งก่อนเรารู้แตกจวยมา ครั้นเรา
ให้ผู้สอนทหาร จวยยังมีน้ำใจกำเริบยังอาจมาตีเราได้
ครั้งนี้เราได้ความอัปยศนัก ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด
จึงจะแก้แค้นจวยได้

เจียวก้านที่ปรึกษาจึงว่า ข้าพเจ้ากับจวยเมื่อยังน้อยอยู่
นั้นได้เรียนหนังสือครูเดียวกันมา แล้วก็มีน้ำใจรักใคร่กันเป็น
อันมาก ข้าพเจ้าจะอาสาไปเกลี้ยกล่อมจวยให้สมัครมาอยู่
ด้วยท่าน โจโณได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าซึ่งท่านไป
นั้นยังจะได้ราชการหรือ เจียวก้านจึงว่าข้าพเจ้าจะอาสาไป
เกลี้ยกล่อมว่ากล่าวจวยให้ได้ โจโณจึงว่าซึ่งท่านจะไปนั้นจะ
ต้องการอะไรไปบ้าง เจียวก้านจึงว่าข้าพเจ้าจะขอคนสองคน
แต่พอแจวเรือกับเด็กตามหลังไปคนหนึ่ง โจโณก็ให้จัดคนให้
เจียวก้านก็ลาโจโณไปถึงค่ายจวย แล้วบอกแก่ทหารว่าเราเป็น
เพื่อนรักกับจวย บัดนี้มีใจรำลึกถึงจึงมาหา จึงเข้าไปบอก
จวยให้แจ้งด้วย ทหารก็เอาเนื้อความเข้าไปบอกจวยตามคำ
เจียวก้านว่าทุกประการ

จึงแจ้งดังนี้จึงบอกแก่ทหารทั้งปวงว่า ซึ่งเจียวก้าน
จะมาหาเรานี้หวังจะเกลี้ยกล่อมเรา จึงค่อยกระซิบสั่งทหาร
เป็นการลับไว้หลายข้อ แล้วก็ออกไปรับเจียวก้านเข้ามา
ในค่าย ต่างคนต่างคำนับปราศรัยกัน จึงถามเจียวก้านว่า
ตัวท่านอยู่กับโจโฉ ซึ่งมาขัดนี้จะเกลี้ยกล่อมเราหรือ เจียวก้าน
ได้ฟังดังนั้นก็สะดุ้งใจ จึงตอบว่า เราจะมาเกลี้ยกล่อมท่านนั้น
หามิได้ แต่เราจากกันมานานแล้วเรามีใจรำลึกถึงท่าน ขัดนี้
รู้ว่าท่านมาอยู่ที่นี่เราจึงมาหาหวังจะถามข่าว แม้ท่านสงสัยอยู่
ดังนั้นเราก็จะลาท่านไป จึงยุดมือไว้แล้วว่า เราคิดว่าท่าน
อาสาโจโฉมาเกลี้ยกล่อมเรา เมื่อท่านมาหาโดยปรกติดีอยู่แล้ว
จะด่วนไปไหนเล่า

จึงทำยินดีชูมือเจียวก้าน เข้าไปข้างใน เชิญให้
กินโต๊ะ แล้วบอกแก่ทหารทั้งปวงว่า เจียวก้านนี้เป็นเพื่อนรัก
สนิทของเรา ได้เรียนหนังสือครูเดียวกันกับเรามาแต่ก่อน
อย่าได้สงสัยเจียวก้านสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย ขณะเมื่อเสพสุราอยู่
นั้น จึงชักกระบี่ซึ่งสะพายอยู่นั้นส่งให้แก่ไทสู้ แล้วสั่งว่า
เจียวก้านเพื่อนรักของเรามาหา เราจะเสพสุราเล่นให้สบายใจ
แม้ได้ยินผู้ใดกล่าวเนื้อความถึงโจโฉก็ดี ซุนกวนก็ดี ให้เอา
กระบี่นี้ตัดศีรษะเสีย ไทสู้รับเอากระบี่นั้นยืนคอยอยู่

เขียวก้านได้ฟังดังนั้นก็กลัว มิได้ว่ากล่าวยอกเนื้อความ
ประการใด จึงจึงแกล้งว่าแก่เขียวก้านว่า ตัวเราแต่เพียง
ได้เข็นแม่ทัพมาครั้งนี้ สุราแต่หยดหนึ่งก็มิได้หยอดคอ วันนี้
ท่านผู้เข็นเพื่อนรักมาหาเรา ๆ จึงเสพสุราด้วย แล้วจึงยกขุน
มือเขียวก้านออกไปถึงหน้าทัพ เห็นทหารทั้งปวงแต่งตัวใส่
เกราะถืออาวุธต่าง ๆ ยืนอยู่เข็นขนัด จึงถามเขียวก้านว่า
ทหารของเรานี้ท่านเห็นเข็นประการใดบ้าง
เขียวก้านจึงตอบว่า เราได้ยินกิตติศัพท์เขาเล่องลืออยู่
ว่าทหารเมืองกังตั๋งนี้เข็นอันมาก แล้วประกอบด้วยผู้มือ
กล้าหาญในการสงคราม เรามาเห็นวันนี้กเข้มขันเหมือนหนึ่ง
ทหารเสือสมกับคำเล่องลือ ควรที่จะทำการสงคราม จึงพา
เขียวก้านไปข้างหลังค่าย ชี้ให้ดูยุ้งฉางแล้วถามว่า ที่ไว้
เสบียงอาหารของเรานี้ท่านเห็นประการใด เขียวก้านจึงว่าที่
ท่านไว้เสบียงอาหารนั้นบริบูรณ์มั่นคงนัก สมควรเข็นแม่ทัพ
แม่กองอยู่แล้ว จึงจึงแกล้งว่าตัวเรานี้แต่ครั้งเรียนหนังสือครู
เดียวอยู่ด้วยกับท่านนั้น มิได้คิดเลยว่าจะตั้งตัวเข็นใหญ่ได้ถึง
เพียงนี้ เขียวก้านจึงตอบว่า อันสติปัญญาของท่านมีมาก
นัก ซึ่งได้เข็นนายทหารนี้กสมควรอยู่แล้ว

จวยได้ฟังดังนั้นกูงมือเขียวก้านเดินเข้ามา พลางว่า
แก่เขียวก้านว่า อันคำโบราณกล่าวไว้ว่า ธรรมดาเกิดมาเป็น
ชาย แม้จะแสวงหาเจ้านายซึ่งจะเป็นที่พึ่งนั้น ก็ให้พิเคราะห์ดู
น้ำใจเจ้านาย ซึ่งโอบอ้อมอารีเป็นสัตย์เป็นธรรมจึงให้เข้าอยู่
ด้วยแล้วให้ตั้งใจทำราชการโดยสัตย์ซื่อสุจริต ให้เห็นผมอเป็น
ข้าเห็นจไว้จึงจะได้ความสุขสบายไป ประการหนึ่งให้มีใจทำ
ไมตรีแก่ญาติพี่น้องเพื่อนฝูงเก่าแก่ไว้อย่าให้ขาด แม้มาตรว่า
จะมีภัยสิ่งใดมาถึงตัว ก็จะเผื่อญให้มีผู้มาช่วยแก้ไขพ้นจาก
อันตรายได้ ถ้าจะคิดการสิ่งใดเล่าก็จะสำเร็จ แล้วจวยก็
หัวเราะ เขียวก้านได้ฟังจวยว่าของกันดังนั้น ก็คิดว่าซึ่งจะ
เกลี้ยกล่อมจวยนั้นเห็นขัดสนก็ให้ท้อใจนัก จวยจึงพาเขียวก้าน
เข้ามาถึงที่กินโต๊ะแล้วอวดว่าที่ปรึกษาและทหารเมืองกังตั๋งนม
ความคิดและฝีมือเป็นอันมาก

ครั้นเวลาพลบค่ำจวยจึงให้จุดเทียนเป็นหลายดวง แล้ว
แกล้งลุกขึ้นรำกระทำเพลงว่า ธรรมดาเกิดมาเป็นชายเร่ง
อุตส่าห์กระทำความเพียรให้มียศฐานาศักดิ์ ถ้าได้สมความ
ปรารถนาแล้วจึงสำแดงความคิดให้คนทั้งปวงเห็นว่ามีสติปัญญา
ตัวเราเมาสุราเขราพ้นเพื่อนจึงทำเพลงดังนี้ ที่ปรึกษาและทหาร
ทั้งปวงเห็นจวยร้าเพลงกระยิดังนั้นก็ยิดปากหัวเราะ เขียวก้านจึง

ว่าตัวเรากำลังน้อยเสพสุราอิกไม่ได้แล้ว ที่ปรึกษาและทหาร
ทั้งปวงก็ลาออกไปภายนอก

ขณะจวยเมาสุราแต่มสติอยู่ จึงแกล้งชวนเจียวก้านว่า
ท่านกับเราไม่ได้นอนด้วยกันมาช้านานแล้ว วันนี้ท่านจงอยู่
นอนด้วยเราสักคืนหนึ่ง แล้วกูงมือเจียวก้านเข้าไปนอนเตียง
ด้วยกัน ในขณะนั้นจวยอาเจียนออกมาเต็มที่นอนแล้วแกล้งทำ
นอนหลับไป เจียวก้านนอนไม่หลับเพราะเบื่นทุกข์ด้วยรับคำ
โจโฉมา ว่าจะเกลี้ยกล่อมจวยกไม่สมความคิด เห็นจวยนน
นอนกรนอยู่ เจียวก้านคิดว่าจวยนอนหลับจึงลุกไปสูบยาที่
ตะเกียง เห็น หนง สอ ฉบับ หนังสลักหลังผนกนนอกเนื้อความว่า
ข้าพเจ้าชัวมอเตียวอุน แล้วก็ฉีกออกอ่านดูในหนังสือนั้นเบื่น
ใจความว่า ชัวมอเตียวอุนคำนับมาถึงจวย ซึ่งข้าพเจ้ามาอยู่
ด้วยโจโฉนี้เพราะความจำใจ แต่คิดแค้นอยู่มิวาย ถ้าได้ที่เมื่อใด
ข้าพเจ้าจะตัดศีรษะมาให้ท่าน แม้ยังมิสมความคิดก่อน ข้าพเจ้า
จะให้คนลอบไปบอกข่าวท่านเนือง ๆ ครั้นแจ้งในหนังสือนั้น
แล้ว ก็รู้ว่าชัวมอเตียวอุนเอาใจออกหากโจโฉ ก็เอาหนังสือ
ซ่อนไว้ในมือเสื้อ ครั้นเห็นจวยพลิกตัว เจียวก้านก็ดับตะเกียง
เสียแล้วแกล้งเข้าไปนอนทำเบื่นหลับอยู่ที่เตียง

ฝ่ายจวยแกล้งทำเย็นละเมอว่า ยังอกสวันห้าวันเจียวก้าน
จงดูศึรยะโจโฉณค่ายเราเถิด เจียวก้านถามซักไปหวังจะ
ให้แจ้ง จวยแกล้งทำหลับไป ครั้นเวลาประมาณสองยามเศษ
ทหารเข้ามาร้องเรียกจวย จวยกทำเย็นตนขนแล้วแกล้ง
ถามว่าผู้ใดมานอนด้วยเรายนเตียงน เจียวก้านก็ทำเย็นหลับ
นิ่งอยู่ ทหารจึงบอกจวยว่า เจียวก้านเพื่อนของท่านนอน
อยู่ด้วย ท่านลืมไปแล้วหรือ
จวยกทำเย็นได้คิดจึงว่า นานแล้วเรามิได้เสพสุราวันนี้
เรากินเหล้าเข้าไปเหลือขนาดเมานัก จะหลงพูดความลับสิ่งใด
ออกมาข้างก็ไม่รู้เลย ทหารนั้นจึงบอกจวยว่า บัดนี้มีคนมา
หาท่านแต่ฝ่ายข้างกองทัพโจโฉ จวยจึงทำเย็นปลุกเจียวก้าน
เจียวก้านก็ทำเย็นไม่รู้สึก จวยกออกไปถึงนอกประตูทัพ
เจียวก้านก็ทำนิ่งตรับฟังอยู่ ได้ยินทหารบอกแก่จวยว่า ซั่วมอ
เตียวอุ่นให้คนสนิทลอบมาบอกเนื้อความว่า ซึ่งจะทำการนั้นยัง
ไม่สมความคิดก่อน จวยกลับเข้ามาปลุกเจียวก้าน เจียวก้าน
แกล้งทำนอนหลับ จวยกแกล้งนอนหลับหวังจะให้เจียวก้านหนีไป
เจียวก้านคิดแต่ในใจว่าจวยนี้มีสติปัญญาลึกซึ้ง ครั้น
จะอยู่ถึงรุ่งเช้าขึ้นจวยหาหนังสือไม่พบก็จะทำอันตรายแก่เรา
ครั้นเวลาสามยามเศษเจียวก้านแต่งตัวแล้วลอยหนีออกมาจาก

ค่าย ทหารจวยพบเข้าจึงถามเจียวก้านว่า ท่านจะไปไหน เจียวก้านจึงบอกว่า ครั้นเราจะอยู่ทน จวยกจะเย็นกังวลอยู่จะไม่ได้คิดการสงคราม เราจะลาไปก่อนแล้ว ทหารนั้นก็มิได้ขัดขวางไว้

เจียวก้านก็พาเด็กนั้นลงเรือรีบให้แจวไปถึงค่ายโจโฉ พอเวลารุ่งเช้าโจโฉเห็นเจียวก้านกลับมาจึงถามว่า ซึ่งท่านอาสาไปนั้นยังได้ราชการอยู่หรือ เจียวก้านจึงบอกว่าจวยนั้นมีสติปัญญามากนัก พูดจาเกลี้ยกล่อมนั้นไม่สมความคิดโจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า ท่านรับอาสาไปแล้วไม่ได้ราชการ จวยไม่หัวเราะเยาะเราเล่นหรือ เจียวก้านจึงว่าถึงมาตรว่าไปเกลี้ยกล่อมจวยไม่สมความคิด ก็ได้ความลับมาข้อหนึ่งเป็นการใหญ่ ครั้นจะบอกท่านบัดนี้ก็ยังไม่ควร

โจโฉจึงให้ขับทหารทั้งปวงเสียสิ้น เจียวก้านจึงเอาหนังสือนั้นให้โจโฉ โจโฉอ่านดูแจ้งเนื้อความดังนั้นก็โกรธว่าชั่วมอเตียวอันคิดร้ายต่อเราถึงเพียงนี้ ก็ให้ชั่วมอเตียวอันเข้ามาแล้วว่า เราจะให้ตัวทั้งสองนายกกองทัพเรือไปรบจวย

ชั่วมอเตียวอันจึงว่าทหารทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าได้ผูกสอนนั้นยังไม่สันทัด ของดอยู่หัดให้ชำนาญเรือก่อนจึงจะยกไปทำการศึกได้ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธเป็นอันมาก แล้ว

ว่าซึ่งตัวจะให้ตั้งตไว้ก็ว่าทหารจะสันทัดการเรือนั้น ศรียะเราจะ
มิไปอยู่ในเงื้อมมือจวยหรือ ชัวมอเตียวอุนมิได้รู้เนื้อความก็
นิ่งอยู่ไม่ตอบประการใด โจโฉจึงให้ทหารเอาตัวชัวมอเตียวอุน
ไปฆ่าเสีย ทหารก็คุมเอาตัวชัวมอเตียวอุนไปตัดศรียะเข้ามา
ให้โจโฉ โจโฉเห็นศรียะนายทหารทั้งสองนั้น ก็คิดขึ้นได้ว่าเรา
เสียกลอุบายจวยไม่ ทัน ตรึก ตรอง จึง ให้ ฆ่า ชัวมอ เตียว อุน เสีย
ครั้นจะออกปากว่าคิดผิด ก็เกรงว่าภายหน้าไปทหารทั้งปวงก็
จะละเมิดไม่ยำเกรง

ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงเห็น โจโฉ ให้ ฆ่า นาย ทหาร ทั้ง
สองเสียก็มีความสงสัย จึงเข้าไปถามโจโฉว่า ชัวมอเตียวอุน
ผิดสิ่งใดท่านจึงให้ฆ่าเสีย โจโฉได้ฟังดังนั้นก็แกล้งยอกว่า
ชัวมอเตียวอุนเป็นคนเกียจคร้านเอาการไม่ได้ จึงให้ฆ่าเสีย
ทหารทั้งปวงแจ้งดังนั้นก็ทอดใจใหญ่ แล้วคิดว่าชัวมอเตียวอุน
อุตส่าห์ทำราชการอยู่ เหตุใดจึงว่าเกียจคร้าน ทหารทั้งปวงมิ
ได้ว่าประการใด โจโฉจึงตั้งให้อีกมกับมอกายเป็นนายทหาร
ผู้กสอนทหารเลวสืบไป

ฝ่ายคน สอด แนม ครั้น รู้ ข่าว ว่า โจโฉ ฆ่า ชัวมอ เตียวอุน
เสีย ก็เอาเนื้อความมาบอกแก่จวยทุกประการ จวยแจ้ง
ดังนั้นก็มีความยินดีสนวิตก โลซกจึงว่าแก่จวยว่า ความคิด

ท่านทำกลอุบายได้ดังนี้ จะกลัวอะไรแก่ผู้มีความคิดของโจโฉ จึงว่าซึ่งเราคิดทำการครั้งนี้บรรดาทหารของเราหารู้เท่าเราไม่ แม้จะคิดอ่านการดีขึ้นไปกว่าเรานี้เว้นไว้แต่ของเขาผู้เดียว แล้วสั่งโลซกให้ไปพูดจาดูทีของเขาว่าจะล่วงรู้การทั้งนี้หรือไม่ โลซกรับคำแล้วก็ลาไปหาของเขา ณ เรือน้อย แล้วว่า ข้าพเจ้าจะมาเยี่ยมท่านก็ไม่เปล่าเลย เพราะเหตุว่าต้องจ่ายเสบียงอาหารอยู่

ของเขาจึงว่าครั้นจึงมีความชอบเราก็พลอยดีใจด้วย แต่ยังไม่ได้ไปคำนับจึงถามว่า ท่านยินดีว่าจึงมีความชอบนั้นด้วยเหตุสิ่งใด ของเขาจึงว่า จึงให้ท่านมาพึงดูว่าซึ่งคิดทำการนั้นเราจะรู้หรือไม่ ตัวเราแจ้งแล้วจึงมีความยินดีด้วย โลซกได้ฟังดังนั้นก็ตกใจหน้าซีดแล้วถามว่า เหตุใดท่านจึงแจ้งเนื้อความดังนี้ ของเขาจึงตอบว่าความคิดจึงนี้ลวงได้แต่เขียวก้าน เขียวก้านไปบอกโจโฉ โจโฉไม่ทันคิดก็ฆ่าชัวมอเตียวอุนเสีย ครั้นโจโฉได้คิดก็มีมานะมิได้ออกฆ่ากว่าตัวทำผิด และซึ่งชัวมอเตียวอุนตายเสียแล้วนั้นเมืองกังตั๋งก็ไม่มีอันตราย เราจึงมีความยินดีด้วย เพราะเหตุฉะนี้ บัดนี้โจโฉตั้งให้จีกมมอกายเป็นนายทัพเรือ ให้ผีกสอนทหารแทนชัวมอเตียวอุน อันยีกมมอกายนั้นไม่ชำนาญเรือ

ระพาเอาทหารเลวทั้งปวงมาตายเสียสิ้น โลซกได้ฟังดังนั้นก็สิ้นคิรยะมิได้ว่าประการใด

ขงเบ้งจึงแกล้งห้ามโลซกว่า ซึ่งเราว่ากล่าวทั้งนี้ ท่านอย่าไปบอกจิวยี่เลย เพราะน้ำใจจิวยิรยาคิดจะทำร้ายเราอยู่ โลซกก็รับคำแล้วคำนับลาขงเบ้งไป จึงเอาเนื้อความทั้งปวงเล่าให้จิวยี่ฟัง แต่ข้อซึ่งขงเบ้งว่าน้ำใจริษยาคิดจะทำร้ายขงเบ้งนั้น โลซกมิได้บอก จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงว่า อันความคิดขงเบ้งนี้ลึกซึ้งหลักแหลมนัก จำจะคิดอ่านฆ่าเสียก่อนเราจึงจะพ้นภัย โลซกจึงว่าขงเบ้งหาความผิดมิได้ท่านจะฆ่าเสียนั้นคนทั้งปวงก็จะครหานินทา จิวยี่จึงว่าซึ่งเราจะฆ่าขงเบ้งนั้น จะต้องคิดอ่านให้ชอบกลมิให้คนทั้งปวงล่วงนินทาได้ โลซกจึงถามว่าซึ่งจะฆ่าขงเบ้งนั้นท่านจะคิดเป็นประการใด จิวยี่จึงว่าท่านอย่าล่วงถามความคิดเราเลย จงคอยดูต่อภายหลังเถิด

ครั้นเวลารุ่งเช้า จิวยี่จึงให้หาทหารทั้งปวงมาพร้อมกันแล้วจึงให้เชิญขงเบ้งมาจะคิดราชการ ขงเบ้งแจ้งดังนั้นก็มีความยินดีจึงเข้าไปในค่าย จิวยี่จึงถามขงเบ้งว่า ซึ่งเราทำสงครามทางเรือด้วยโจโฉยักษ์นี้ จะเอาอาวุธสิ่งใดเป็นต้น ขงเบ้งจึงว่าถ้าจะรบทางเรือนั้นก็สุดแต่เกาทัณฑ์เป็นใหญ่ จิวยี่จึงทำเป็นยินดีแล้วว่า ท่านว่ายักษ์นี้ต้องกันกับความคิดเรา อันในกองทัพ

เรานี้ลูกเกาทัณฑ์ก็น้อย และการทั้งนี้เป็นของนายเราทั้งสอง
ด้วยกัน ท่านจงช่วยเป็นนายกองเกณฑ์ใช้ช่างทำลูกเกาทัณฑ์
ให้ทันในสิบวันนี้ให้ได้สิบหมื่น ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็แจ้งในความ
คิดจิวยี่ จึงว่าท่านจะเอาลูกเกาทัณฑ์สิบหมื่นในสิบวันนั้นช้านัก
จิวยจึงว่าการศึกจวนอยู่ ท่านอย่าว่าเป็นเล่น การของ
นายเราจะเสียไป ขงเบ้งจึงว่าข้าพเจ้าว่าเป็นความจริง เพราะ
ว่าสิบวันนั้นช้านัก อันกองทัพโจโฉก็มาตั้งใกล้กันเพียงนี้
เกลือกจะยกมารบพุ่ง ลูกเกาทัณฑ์ไม่ทันที จะมิเสียไปหรือ
ข้าพเจ้าจะให้ได้ลูกเกาทัณฑ์แต่ในสามวัน ท่านจงให้คนไป
คอยรับเอาเถิด จิวยจึงว่าถ้าไม่ได้ ในสามวัน ท่านจะคิด
ประการใด ขงเบ้งจึงให้ทัณฑ์ปนว่า แม้ในสามวันนี้ไม่ได้ลูก
เกาทัณฑ์สิบหมื่นก็ให้ฆ่าข้าพเจ้าเสียเถิด แต่ว่าถ้าข้าพเจ้าจะ
ขัดสนสิ่งใดจะต้องการ มามีบท่าน ข้าพเจ้าจะบอกแก่โลซก
ขอท่านให้อนุญาตด้วย จิวยได้ฟังดังนั้นก็รับคำ จึงสั่งโลซก
แล้วให้กฎหมายถ้อยคำขงเบ้งไว้เป็นสำคัญ จิวยกับขงเบ้ง
เสพสุราแล้วว่าการทั้งนี้ถ้าสำเร็จท่านก็จะมีความชอบ
ขงเบ้งครันกินโต๊ะแล้วก็ลาจิวยกลับไปเรือ โลซกจึง
ถามจิวยว่า ซึ่งขงเบ้งรับจะให้ลูกเกาทัณฑ์สิบหมื่นในสามวัน
นั้นข้าพเจ้าเห็นว่าจะไม่ทัน จิวยจึงว่าขงเบ้งขันอาสาเอง แม้

ไม่ได้สมเหมือนปากว่าเราก็จะฆ่าเสีย คนทั้งปวงก็จะไม่นินทา
เราได้ ครั้งนี้เห็นของเบ้งจะตายเป็นมั่นคง ถึงมาตรว่าจะมีบก
ก็จะไม่พ้นมือเรา แล้วสอบสั่งทหารให้รีบไปบอกช่างซึ่งทำ
ลกเกาทัณฑ์นั้น ให้แกล้งทำหนักหน่วงไว้อย่าให้ทันในสามวัน
เราจะดูปัญญาของเบ้ง แล้วจึงให้โลซกไปฟังดูความคิดของเบ้ง
ว่าจะทำประการใด

ฝ่ายโลซกก็ลาไปหาของเบ้ง ของเบ้งเห็นโลซกมาจึง
ว่า เราได้ห้ามปรามท่านว่าอย่าให้เอาเนื้อความซึ่งพูดกันนั้น
ไปบอกแก่จิวยี่ท่านก็ไม่ฟัง ยังคิดอ่านจะฆ่าเรา
เสีย จึงให้เราเป็นนายกองทำลูกเกาทัณฑ์สิบหมื่นให้ทันใน
สามวัน อันการนี้เห็นจะไม่ทันที่โทษก็จะมีแก่เรา ท่านจง
ช่วยคิดอ่านผ่อนผันอย่าให้มีโทษแก่เราได้ โลซกจึงตอบว่า
น้ำใจข้าพเจ้าเป็นคนซื่อ ได้บอกแก่จิวยี่นั้นผิดอยู่แล้ว แต่ว่า
เดิมจิวยี่จะให้ทำลูกเกาทัณฑ์ในสิบวัน ท่านขันรับแล้วให้
ทัณฑ์บนว่าจะทำให้ทันแต่ในสามวัน ซึ่งท่านจะให้เราช่วย
แก้ไขนั้นเห็นจะขัดสน ของเบ้งจึงว่าถ้าท่านไม่กรุณาก็จนอยู่ แต่
จงเอ็นดูช่วยฟังมาจงมาก กับผ้าดำให้หลายพับ และน้ำมัน
สำหรับจะได้ลนดัดเซ็ดลูกเกาทัณฑ์กับเรือยสี่ลำ คนลำละ
สามสิบสี่สิบมาบรรทุกลูกเกาทัณฑ์ไปให้จิวยี่เถิด

โลซกได้ฟังดังนั้นกรับคำ แต่ยังมีความสงสัยอยู่ด้วยมิ
ได้รู้ความคิดของเขังจะทำเข็นประการใด แล้วก็ลาของเขังกลับ
มาบอกเนื้อความแก่จวยว่า มิได้เห็นของเขังจัดแจงให้ช่างทำ
ลูกเกาทัณฑ์ แต่ของเขังนั้นขอเรือไปบรรทุกลูกเกาทัณฑ์จะมา
ส่งให้ทัน จวยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าของเขังครั้งนี้ไม่
พ้นตาย แล้วก็สั่งโลซกว่าของเขังจะเอาสิ่งใดก็ให้เอาไปให้เถิด
โลซกก็ลาออกมาจัดแจงเรือยสยำกับทหาร และสิ่งของทั้งปวง
เตรียมไว้ จนถึงสามวันก็มิได้เห็นของเขังจะทำเข็นประการใด
โลซกก็ยิ่งมีความสงสัยเข็นอันมาก ครั้นเวลากลางคืนวันนั้น
ของเขังจึงให้ไปเชิญโลซกมาแล้วว่า ลูกเกาทัณฑ์เราได้ครบ
แล้ว ให้เอาสิ่งของซึ่งเราสั่งนั้นมาจะได้ทำการ ทั้งเรือและคน
มาขนลูกเกาทัณฑ์บรรทุกเอาเถิด โลซกจึงบอกว่าท่านอย่า
วิตกเลย การทั้งนี้ก็เตรียมไว้พร้อมอยู่แล้ว

โลซกจึงให้ถอยเรือมา ของเขังลงเรือแล้วจึงชวนโลซก
ว่าท่านจงไปด้วยกันจะได้รับลูกเกาทัณฑ์ให้จวย โลซกจึงถาม
ว่าท่านจะไปเอาลูกเกาทัณฑ์ที่ไหน ของเขังจึงว่าท่านอย่าถาม
เราเลยจงไปด้วยกันเถิดจึงจะรู้ แล้วของเขังก็ถอยเรือรบนั้นมา
จึงให้มัดฟางและหญ้าผูกเรียงไว้สองข้างแคมเรือรบ แล้วเอา
ผ้าดำนั้นคลุมมัดหญ้าและฟางทั้งยสยำ ครั้นจัดแจงสำเร็จแล้ว

ให้เอาพวนใหญ่ผูกโยงเรือนั้นทุกลำ รีบแจวขึ้นไปถึงกองทัพ
โจโฉเวลาประมาณสามยามเศษ

ขณะนั้นเบ็นเตียนสิบสองข้างแรมหมอกลงหนัก ชงเบ้ง
จึงให้ทหารทั้งปวงตีฆ้องกลองและโห่ร้องอออึงขึ้น โลซกเห็น
ดังนั้นก็ตกใจตัวสั่นดุจดังว่านั่งอยู่ในกอง เพลิง ด้วยมิได้ รู้ เหตุผล
จึงถามชงเบ้งว่าทหารเรามาน้อยแต่เพียงนี้ แม้โจโฉยกทัพ
เรือมารบพุ่ง ท่านจะคิดอ่านต้านทานประการใด ชงเบ้ง
หัวเราะแล้วบอกเบ็นนัยว่าหมอกลงหนักอยู่ ที่ไหนโจโฉจะอาจ
ยกทัพเรือออกมา ท่านกับเราตั้งหน้าเสพสุราเล่นให้สบายใจ
กว่าจะสว่างขึ้น เราจึงจะถอยเรือล่องกลับลงไป

ฝ่ายโจโฉได้ยินเสียงฆ้องกลองอึงดังนั้น ก็รู้ว่าทหาร
จิวยมาทำการ ครั้นจะให้เรือรบออกรบพุ่งหมอกก็ลงหนักไม่
เห็นกันถนัด ก็เกรงอยู่ว่าจิวยจะให้ทหารมาซุ่มไว้คอยรบ
กระหนาบ จึงสั่งให้อีกมมอกายให้เอาเรือรบทอดตั้งมั่นไว้
ให้แต่ทหารทั้งปวงระดมยิงเกาทัณฑ์ไป แล้วให้เตียวเลียว
ซิหลงคุมทหารเบ็นอันมาก ลงไประดมยิงทหารจิวยตามริม
ชายทะเล และนายทหารยกและเรือทั้งสองกองเห็นแต่เรือ
เรียงกันตะคุ่มอยู่ มิได้เห็นทหารว่ามากและน้อย ก็ให้ทหาร
ยิงเกาทัณฑ์ระดมไปเอาเรือรบนั้นดังห่าฝน ชงเบ้งให้ทหารทั้ง

ปวงแอยมัดฟางและหญ้าเย็นหุ้มชูขึ้นไว้ ครั้นเห็นลูกเกาทัณฑ์ติดมัดฟางและหญ้ามากแล้วก็ให้หยุดฆ้องกลองเสีย ให้กลับเรอรบแคมหนึ่งเข้ารับลูกเกาทัณฑ์อีก ให้ตีฆ้องกลองออองเห็นลูกเกาทัณฑ์ติดมากแล้วพอสว่างขึ้น

ขงเบ้งจึงแกล้งให้ทหารร้องเย้ยว่า ขอบใจมหาอุปราชให้ลูกเกาทัณฑ์แก่เราเย็นอันมาก และลูกเกาทัณฑ์นี้จะกลับมารบสนองคุณท่าน แล้วกรีธาทัพล่องกลับลงไป ฝ่ายทหารโจโฉเห็นเรอรบทหจรจวยกลับไปดังนั้น ก็เอาเนอความไปบอกแก่โจโฉทุกประการ โจโฉจึงให้ทหารลงเรือเร็วรบตามไปทางประมาณสองร้อยเส้นก็ไม่ทัน

ขณะนั้นโจโฉคิดน้อยใจว่าเสียความคิดแก่ข้าศึก ได้ความอัปยศนัก ฝ่ายขงเบ้งเมื่อล่องมานั้นจึงว่าแก่โลซกว่าเราคิดอ่านการทั้งนี้ได้เสียทหารแต่สักคนหนึ่ง และช่วยการช่างทำ อันเรอยสิบลำนี้ได้ลูกเกาทัณฑ์ล้ำละห้าพันหกพันบ้างทั้งยสิบลำคิดเป็นลูกเกาทัณฑ์กว่าสิบหมื่นอก โลซกได้ฟังดังนั้นจึงยกมือคำนับ แล้วสรรเสริญขงเบ้งว่ามีสติปัญญาดังเทพดาเข้าดลใจ ล่วงรู้ว่าวันนี้หมอกจะลงหนักจึงได้มาทำการทั้งนี้

ขงเบ้งจึงว่าอันธรรมดาเป็นชายชาติทหาร ถ้าไม่รู้คะเนการฤกษ์ยามและฤกษ์ตาก็มิได้เรียกว่ามีสติปัญญา ซึ่งเราจะมา

ทำการทั้งนี้เพราะรู้ว่าวันนี้หมอกจะลงหนักเราจึงอาจให้ทัณฑ์ชน
จวยไว้ ซึ่งจวยให้เราเย็นนายกองทำลูกเกาทัณฑ์ในสิบวันให้
แล้วสิบหมื่นนั้น ถึงมาตรว่าจะให้ช่างทำก็ไม่ทัน เหตุทั้งนี้เพราะ
จวยคิดจะฆ่าเราเสีย แต่หากเทพดาช่วยเรา เราจึงรู้ว่าวันนี้
หมอกลงหนัก เราจึงอาจรบแต่สามวน และยิดนบุญเรามาก
จึงรอด โลซกก็สรรเสริญความคิดของเบ้งเย็นอันมาก ครั้น
เรือกลับมาถึงหน้าค่าย โลซกจึงขึ้นไปบอกจวยว่าลูกเกาทัณฑ์
นั้นได้ครบแล้ว ให้ทหารลงไปขนเอาเถิด จวยให้ทหารลงไป
ขนเอาลูกเกาทัณฑ์ขึ้นมา แล้วให้นับชันสูตรได้มากกว่า
สิบหมื่น

โลซกจึงยกเนื้อความซึ่งของเบ้งคิดกลอุบายให้จวยฟังทุก
ประการ จวยแจ้งดังนนกสั่นศีรษะทอดใจใหญ่ แล้วว่าของเบ้ง
มีความคิดและสติปัญญาลึกซึ้งยิ่งกว่าเราเย็นอันมาก พอเห็น
ของเบ้งมา จวยจึงลุกออกไปรับเข้ามาให้นั่งที่สมควรแล้วจึง
สรรเสริญว่า สติปัญญาท่านไปทำการทั้งนี้หาผู้ใดเสมอมิได้
ของเบ้งจึงตอบว่าอันคิดอ่านกลอุบายแต่เพียงนี้จะนับถือว่าดียังมิได้
ก่อน จวยจึงชวนของเบ้งเสพสุราแล้วยอกว่า เวลาวานนี้
หนังสือซุนกวนให้มาถึงเราว่า ให้เร่งคิดอ่านเอาชัยชนะโจโฉ
ให้ได้ ท่านจึงเห็นแก่ราชการช่วยคิดอ่านรบพุ่งให้ได้ชัย
ชนะ ของเบ้งจึงแกล้งตอบว่าอันสติปัญญาข้าพเจ้าน้อย ซึ่ง

จะให้คิดอ่านการสงครามนั้นเกลือกจะไม่ตลอด การจะเสียไป
จวยจงว่าอันกองทัพเรือโจโฉครั้งนี้ใหญ่หลวงเข้มขัน
นัก จะเข้าหักโหมรบพุ่งซึ่งหน้านั้นเห็นจะขัดสน เราคิดกลอุบาย
ไว้อย่างหนึ่งท่านจะเห็นด้วยหรือประการใด ขงเบ้งจึงตอบว่า
ข้าพเจ้าจะขอคิดลองดู ท่านกับข้าพเจ้าจงเขียนหนังสือซึ่งคิดนั้น
ใส่ผ้ามือแล้วแบออกดูให้พร้อมจะต้องกันหรือไม่ จวยเห็นชอบ
ด้วยต่างคนต่างเขียนหนังสือลงในผ้ามือว่าเพลิง แล้วแบออก
ให้กันดูเห็นต้องกัน จวยกับขงเบ้งก็หัวเราะจวยจึงว่าเราทั้งสอง
คิดต้องกัน ท่านอย่าให้แพร่งพรายเนื้อความไปให้เสียการ
ขงเบ้งจึงว่าท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้ามิให้เนื้อความทั่งนพึงซ่าน
ไป ท่านจงเร่งคิดอ่านทำการเถิด แล้วขงเบ้งก็ลากลับไปเรือ
ฝ่ายโจโฉครั้นเสียความคิดและลูกเกาทัณฑ์ ก็มีความ
อัปยศไม่สบายเลย ซุนฮิวจึงว่าแก่โจโฉว่า บัดนี้จวยกับขงเบ้ง
มีสติปัญญาเป็นอันมาก ช่วยคิดอ่านทำการสงครามอยู่ ซึ่ง
เราจะรบพุ่งเอาชัยชนะนั้นเห็นขัดสน ขอให้ท่านแต่งทหารทำ
เป็นหนีไปเข้าเกลียกล่อมอย่าในกองทัพจวย ให้คิดอ่านเป็นไส้
ศึก เราจึงจะทำการรบพุ่งได้ถนัด โจโฉเห็นชอบด้วย จึงว่า
ท่านจะเห็นผู้ใดซึ่งจะอาสาทำการทั้งนี้ได้ ซุนฮิวจึงว่าท่านฆ่า
ชัวมอเสีย ยังแต่ชัวต๋งชัวโฮผู้น้องซึ่งเป็นทหารเลวอยู่ ท่าน
จงเอาตัวมาพูดให้มีน้ำใจแล้วให้ทำเป็นหนีไปเข้าเกลียกล่อม จวย

เห็นจวยจะไม่มีความสงสัย ด้วยเห็นว่าชัวตังชัวโฮมีน้ำใจ
เข็ยแค้นว่าท่านฆ่าชัวมอผู้พเสีย

โจโฉเห็นชอบด้วย จึงให้หาชัวตังชัวโฮเข้ามาแล้วตั้ง
ให้เป็นนายทหาร ให้เงินทองเสื้อผ้าตามสมควร ครั้นอยู่มา
วันหนึ่ง โจโฉจึงว่าแก่ชัวตังชัวโฮว่า ท่านจงตั้งใจทำราชการ
ด้วยเราโดยสุจริต อย่าคิดเข็ยแค้นว่าเราฆ่าพ่อท่านเสีย บัดนี้
เราจะจัดแจงทหารให้ท่านทำเป็นหน้าเราไปอยู่ด้วยจวย แม้จวย
จะคิดกลศึกประการใด ท่านจงบอกความลับมาให้เรารู้ด้วย
ถ้าการสำเร็จแล้วเราจะเลี้ยงให้ถึงขนาด ชัวตังชัวโฮจึงว่า
มหาอุปราชอย่าได้คิดแคลงข้าพเจ้าเลย อันบุตรภรรยาข้าพเจ้า
ก็อยู่ในเมืองเกงจิ๋ว เหมือนอยู่ในเงื้อมมือท่าน แม้ข้าพเจ้า
คิดทำการเป็นสองใจก็ให้ฆ่าบุตรภรรยาข้าพเจ้าเสีย เถิด
ข้าพเจ้าจะขอตั้งใจอาสาไปทำการเอาศีรษะจวยกับของเบ็งมาให้
ท่านจงได้ โจโฉมีความยินดีจึงจัดแจงทหารเมืองเกงจิ๋วห้า
ร้อยกับเรือรบห้าลำให้แก่ชัวตังชัวโฮ ครั้นเวลากลางคืนชัวตัง
กับชัวโฮลงเรือแล้วกางใบแล่นตามลมลงไปถึงผั่งค่ายจวย

ในขณะนั้นจวยปรึกษาการสงครามอยู่กับทหารทั้งปวง
พอกองตระเวนมาบอกเนื้อความว่า บัดนี้ชัวตังชัวโฮน้องชัวมอ
พาทหารประมาณห้าร้อยหนีโจโฉมา จะอยู่ทำราชการด้วยท่าน

จึงยกแขงดังนั้นก็ให้ทหารออกไปรับชัวตังชัวโฮเข้ามา ชัวตัง ชัวโฮคำนับแล้วร้องไห้บอกจีวย่า ชัวมอพีชายข้าพเจ้าหา ความผิดมิได้โจโฉให้ฆ่าเสีย ข้าพเจ้ามิใจพยาบาทคิดแค้น โจโฉอย่าเชื่นอันมากจงพากันหนีมาหวังจะอย่าทำ ราชการ ด้วย ท่าน แม้ท่านจะยกออกไปรบเมื่อใด ข้าพเจ้าจะอาสาเข็นทัพหน้า จีวย ได้ฟังดังนั้นก็รู้เท่า ทำเข็นมิใจยินดีแล้วแกล้งพูดว่า ซังท่าน มีความแค้นสมัครมาอยู่ด้วย เราขอบใจนัก จึงให้เงินทอง เสื้อผ้าแก่ชัวตังกับชัวโฮตามสมควร แล้วให้ชัวตังชัวโฮไปเข้า กองทัพหน้ากำเหลง ชัวตังชัวโฮก็ลามาอยู่ด้วยกำเหลง แล้ว คิดในใจว่าครั้งนี้เราอาสาโจโฉมาเห็นจะสมความ คิด เข็น มั่น คง ฝ่ายจีวยจึงให้หากำเหลงมาแล้วค่อยกระซิบสั่งว่า ซัง ชัวตังชัวโฮมาอยู่ด้วยเรานี้ ใช่จะจริงเหมือนปากนั้นหามิได้ เพราะมิได้เอาครอบครัวมาด้วย ถ้อยคำมั่นว่าทั้งนี้เย็นกลอุบาย ของโจโฉใช้มา เราจะคิดซ้อนกลโจโฉเอาชัวตังชัวโฮไว้ให้ กลับลวงโจโฉเอง เราจึงจะทำการได้ถนัด ซังเราให้ชัวตังชัวโฮ ไปอยู่ด้วยท่านนั้น จงช่วยทำนุบำรุงอย่าให้เคืองใจ แล้วระวัง ระไวเหตุการณ์กว่าเราจะคิดอ่านเห็นช่องมีชัยแก่โจโฉ เรา จึงจะฆ่าชัวตังชัวโฮตัดเอาศีรษะเซ่นธงชัย กำเหลงรับคำแล้ว ก็ลากลับไป ณ ค่าย

โลซกจึงว่าแก่จิวย่าว่า ชัวต๋งชัวโฮมาอยู่ด้วยท่านนี้เย็น กลอุบายอย่าให้ท่านเอาไว้ จิวย่ได้ฟังดังนั้นก็โกรธตวาดเอา โลซกแล้วว่า เดิมชัวมอผู้พี่เขานั้นหาความผิดมิได้ โจโฉให้ฆ่าชัวมอเสีย ชัวต๋งกับชัวโฮก็มีความน้อยใจหนีมาอยู่ด้วยเรา หวังจะแก้แค้นโจโฉ และตัวจะมาคิดแหนงเขาฉะนี้นานไปผู้ใดที่มีความคิดและผีมือจะอาจเข้ามาอยู่ด้วยเราเล่า แล้วทำเย็นลุกเดินเข้าไปข้างใน

โลซกจึงเอาเนื้อความซึ่งจิวย่กล่าวนั้นไปเล่าให้ขงเบ้งฟังทุกประการ ขงเบ้งได้แจ้งดังนั้นก็หัวเราะมิได้ว่าประการใด โลซกเห็นดังนั้นแล้วก็ถามว่า เหตุใดท่านจึงหัวเราะ ขงเบ้งจึงตอบว่าตัวท่านนี้ซอนัก มิได้ล่วงเห็นความคิดจิวย่ บัดนี้จิวย่แจ้งในกลอุบายโจโฉ ซึ่งคิดอ่านให้ชัวต๋งชัวโฮมาสมัครอยู่ด้วยนั้น เพราะเหตุว่ากองทัพจิวย่กับโจโฉตั้งอยู่นี้เย็นชายทะเลยากที่จะใช้ผู้คนไปมาสอดแนม โจโฉจึงแกล้งให้ชัวต๋งกับชัวโยทำเย็นหนีมาอยู่ด้วยจิวย่ หวังจะได้ยอกการแก่โจโฉ อันจิวย่เอาไว้นั้น เพราะจะคิดซ้อนกลโจโฉ ซึ่งท่านว่ากล่าวห้ามปรามจิวย่มิให้เอาตัวชัวต๋งชัวโยไว้นั้น จิวย่แกล้งทำโกรธท่านดอก โลซกจึงว่า เมื่อจิวย่โกรธนั้นข้าพเจ้าไม่แจ้งจริง ต่อท่านชี้แจงให้ข้าพเจ้าจึงเห็นความคิดจิวย่ แล้วโลซกก็ลาขงเบ้งกลับไปที่อยู่

ครั้นเวลากลางคืนจวยออกมานั่งคิดราชการอยู่ พอเห็น
อุยกายเดินเข้ามาจวยจึงถามว่า ท่านเข้ามานี้จะเตือนสติเรา
ประการใด อุยกายจึงว่าอันทหารโจโฉซึ่งยกมาทำศึกครั้งนี้
มากกว่าเรานัก แม้ท่านจะตั้งรออยู่ให้ช้านานไปได้ คิดอ่านรบพุ่ง
ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเสียทีแก่เขาเป็นมั่นคง เหตุใดท่านไม่คิดอ่าน
เอาเพลิงเผากองทัพโจโฉเสีย

จวยได้ฟังดังนั้นจึงถามว่าความคิดอันนี้ผู้ใดสอนให้ท่าน
มาว่าหรือ อุยกายจึงยอกว่าความคิดอันนี้ข้าพเจ้าคิดเอง จะ
ได้มีผู้ใดมาสั่งสอนให้ว่ากล่าวหามิได้ จวยได้ฟังดังนั้นจึงคิด
ว่า ความคิดอุยกายนี้ต้องกันกับเรา แล้วว่าเรากับคิดเหมือน
กับท่าน แต่ว่ายังหามิได้กระทำไม่ บัดนี้ชัวต๋งชัวโฮมาอยู่ด้วย
เราเป็นกลอุบายของโจโฉหวังจะใคร่รู้เหตุการณ์ในกองทัพเรา
ซึ่งเราเอาตัวชัวต๋งชัวโฮไว้นี้เพราะจะคิดอ้านกลโจโฉ แต่วิตก
อยู่ข้อหนึ่งว่า หาผู้ใดจะอาสาไปถึงกองทัพโจโฉมิได้ อุยกาย
จึงว่าท่านอย่าวิตกเลย แม้ท่านจะใช้ข้าพเจ้าจะขออาสา

จวยจึงว่าถ้าท่านจะรับอาสาแล้ว จำจะต้องทนอาชญาเรา
ถึงสาหัส การทั้งปวงจึงจะสมความคิด แล้วโจโฉก็จะไม่มีความ
สงสัย อุยกายจึงว่าชุนกวนมีคุณเลี้ยงข้าพเจ้ามา ก็ได้มีความ
สุขเป็นอันมาก ยังมิได้แทนคุณสิ่งใดก่อน ครั้งนี้มาตรว่า
ตัวข้าพเจ้าจะตายก็ไม่เสียดายชีวิต แม้ท่านจะใช้สิ่งใดจะขอ

ตั้งใจอาสาเอาโลหิตทาแผ่นดินไว้ให้ปรากฏ ว่าได้อาสา นาย ถึง
ขนาด จวยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี คุกเข่าลงคำนับอยู่กาย
แล้วว่า แม้ท่านสุจริตรับดังนี้ได้ อันการศึกครั้งนี้จะสำเร็จ
เพราะท่าน แล้วให้สัญญากันไว้ อยู่กายรับคำแล้วก็ลามาที่อยู่
ครั้นเวลาเช้าจวยออกว่าราชการ ที่ปรึกษาและทหาร
ทั้งปวงมาพร้อมกันแล้วให้หาขงเบ้งเข้ามาด้วย จึงแกล้งปรึกษา
ว่าโจโฉยกทัพมาครั้งนี้ มีทหารประมาณร้อยหมื่นเศษ ตั้งค่าย
เรียงรายกันไปประมาณสามพันเส้น ฝ่ายทหารเราก็น้อยกว่า
เขานัก ซึ่งจะคิดรบพุ่งนั้นใช่จะสำเร็จแต่ในวันเดียวนั้นหามิได้
เราจะแจกเสบียงอาหารให้นายทัพนายกองทั้งปวง ให้แจกทหาร
เสวยกินกำหนดไปให้พอสามเดือน แม้จะกะเกณฑ์ยกไปรบจะ
ได้ทันที่สะดวก อยู่กายได้ฟังดังนั้นจึงแกล้งว่าอย่าแจกเสบียง
ไว้แต่สามเดือนเลย ข้าพเจ้าแถมให้แจกไว้ถึงสามสิบเดือนอีก
การศึกนี้หาสำเร็จไม่ จงเร่งคิดอ่านรบพุ่งให้กองทัพ
โจโฉแตกไปในเดือนหนึ่ง ถ้าไม่แตกก็ให้ทำตามคำเตียวเจียว
ว่า เราท่านทั้งปวงจะช่วยกันถวายแก่ราชการเสียเข้าไป
ชีวิตออกแก่โจโฉจะมีคุณกว่าอีกหรือ

จวยได้ฟังดังนั้นก็แกล้งทำเป็นโกรธมิให้ผู้ใดสงสัย
แล้วจึงว่า ซุนกวนให้กูถืออาชญาสิทธิ์คุมทหารเป็นแม่ทัพใหญ่

มาทำการสงครามด้วยโจโฉ ขัดนี้เราคิดการเห็นชอบจึงสั่งให้
แจกข้าวดังนั้น เหตุใดตัวจึงบังอาจว่ากล่าวขัดขวางให้ทหาร
ทั้งปวงคิดย่อท้อไม่เต็มใจรบพุ่ง ฝ่ายข้าศึกรู้จะมิใจกำเริบยกขึ้น
เข้ามาทำร้ายกองทัพเรา แล้วสั่งทหารให้เอาตัวอุยกายไปฆ่าเสีย
อุยกายได้ฟังดังนั้นก็แกล้งทำเข็นโกรธหนักขึ้น จึงตอบ
ว่า ตัวกูอาสาทำการสงครามมาแต่ครั้งซุนกยน จนซุนเกียน
ได้เป็นใหญ่ในเมืองกังตั๋ง ครั้นซุนเกียนถึงแก่ความตาย ตัวกู
ก็เป็นข้าฝ่ายทหารต่อมาจนถึงซุนเซ็ก ซุนกวน ก็ได้สามนาย แล้ว
แต่กูเป็นคนอาภัพ ครั้งนี้จึงได้เป็นลูกกองคนใหม่มา จวยยี
ได้ฟังดังนั้นก็ทำโกรธยิ่งขึ้นเป็นอันมาก จึงสั่งทหารเร่งให้เอา
ตัวอุยกายไปฆ่าเสีย

กำเหลงจึงห้ามว่า อุยกายเป็นคนเก่า ได้ว่ากล่าวเป็น
ข้อละเมิดผิดลงแล้ว ข้าพเจ้าขอโทษไว้สักครั้งหนึ่งเถิด จวยยี
ได้ฟังดังนั้นจึงว่า ซึ่งตัวมาขอโทษอุยกายไว้นี้ สิ้นไปภายหน้า
ทหารทั้งปวงจะมิดูเยี่ยงอย่างไปหรือ แล้วสั่งให้ทหารขับกำเหลง
ออกไปเสีย ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงคำนับจวยยีแล้วว่า อุยกาย
ว่ากล่าวทั้งนี้โทษผิดถึงตายอยู่ แต่ซึ่งจะให้ฆ่านั้นยังไม่ควร
ด้วยยังกำลังอยู่ในระหว่างทัพศึกจะเป็นอัปมงคลไป ขอให้ทั้งไว้
ก่อน แม้กำจัดโจโฉแตกไปแล้วจึงค่อยฆ่าอุยกายเสีย
จวยยีจึงตอบว่าท่านทั้งปวงว่ากล่าวนี้ควรอยู่ ครั้นเราจะ
ยกโทษอุยกายเสียทีเดียว ภายหน้าก็จะกำเริบขัดขวางอีก แต่

ซึ่งจะให้ฆ่าเสียนั้นเรายกโทษให้ท่านทั้งปวง แล้วสั่งทหารให้เอาตัวอุยกายไปตีร้อยหนึ่ง คนใช้จึงเอาตัวอุยกายลงมาตีได้ประมาณห้าสิบที ทีปรึกษาและทหารทั้งปวงช่วยกันอ้อนวอนขอโทษอีก

จึงจูงลุกขึ้นด่าอุยกายเข็นข้อหยาบช้า แล้วว่าครั้งนี้ให้ตีมีแต่ห้าสิบที สิบไปภายหน้ามิได้หลาบจำยังอาจขัดขวางอีก กูจะให้ตัดศีรษะเสียบประจานไว้ แล้วก็เดินเข้าไปที่ข้างใน ทีปรึกษาและทหารทั้งปวงก็เข้าพยุงอุยกายออกไปถึงที่อยู่และแผลซึ่งต้องตีนั้นก็แตกซ้ำโลหิตไหล อุยกายสลบไปถึงสองครั้งสามครั้ง คนทั้งปวงมีความสงสารร้องไห้รักแล้วช่วยกันแก้ไขพันขน ฝ่ายขงเบ้งนั้นมิได้ว่าประการใดก็กลับไปลงเรือ โลซกจึงตามลงไปเรือว่าแก่ขงเบ้งว่า ตัวข้าพเจ้านี้อยู่ในบังคับบัญชาจิวยี่ เห็นจิวยี่ให้ตีอุยกายก็มีความสงสาร แต่จะว่ากล่าวขอโทษนั้นก็เกรงอยู่ ตัวท่านเป็นแขกมาเหตุใดจึงนิ่งเสีย มิได้ขอโทษอุยกาย

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ตัวท่านคิดว่าเราไม่รู้หรือจึงมาดูหมิ่นว่าเราฉะนี้ โลซกจึงตอบว่าแต่ข้าพเจ้าไปพาท่านมาอยู่ ณ เมืองกังตั๋งจนออกมาทัพนี้ ข้าพเจ้ายังมิได้ว่ากล่าวหยาบช้าสิ่งใดให้เคืองใจ เหตุใดท่านจึงว่าข้าพเจ้าดูหมิ่น

ดังนี้เล่า ขงเบ้งจึงว่าเมื่อจิวยให้ตีอุยกายนั้นเป็นกลอุบายของจิวยคิดจะซ้อนกลโจโฉ เราจึงนิ่งอยู่มิได้ขอโทษอุยกาย ซึ่งจิวยให้ทำการครั้งนี้หวังจะให้ชัวต๋งชัวโฮเห็นจริง ก็จะยอกการทั้งปวงไปถึงโจโฉให้แจ้ง แล้วจะให้อุยกายทำเป็นเข้าเกลียกล่อมด้วยโจโฉ แม้ท่านจะกลับไปหาจิวยอย่าได้ขอกว่าเราล่วงรู้เนื้อความทั้งนี้ จงขอกแต่ว่าเราเห็นจิวยให้ตีอุยกายนั้นก็มีความน้อยใจอยู่ด้วยจิวยมิได้รักทหาร

โลซกแจ้งดังนั้นก็รับคำแล้วลาขง เข้งกลับไปหาจิวย จิวยจึงพาโลซกเข้าไปในที่ข้างใน โลซกจึงแกล้งถามจิวยว่าอุยกายเป็นคนเก่าได้ว่ากล่าวพลั้งไป เหตุใดท่านจึงให้ทำโทษถึงเพียงนี้ จิวยกลับถามว่าซึ่งเราให้ตีอุยกายนั้น ท่านเห็นคนทั้งปวงพูดจาเป็นที่น้อยใจเราอยู่หรือ โลซกจึงบอกว่าข้าพเจ้าเห็นคนทั้งปวงไม่สู้สบาย ด้วยเหตุว่าท่านให้ทำโทษอยกายเจ็บปวดเป็นสาหัส จิวยจึงถามว่าท่านได้ยินขงเบ้งว่ากล่าวประการใดบ้าง โลซกจึงบอกว่าขงเบ้งมีความน้อยใจอยู่ว่าท่านมิได้เอ็นดูทหาร จิวยได้ฟังดังนั้นก็ตบมือหัวเราะ แล้วว่าเราคิดการครั้งนี้ขงเบ้งหารู้เท่าไม่ โลซกจึงถามว่าซึ่งท่านว่าขงเบ้งไม่รู้เท่านั้นด้วยเหตุประการใด

จิวยจึงบอกว่าขงเบ้งมิได้ล่วงรู้ความคิดเรา ซึ่งให้ทำโทษอุยกายนั้นเพราะเหตุว่าจะซ้อนกลให้ อุยกาย เข้า เกลี้ยกล่อมโจโฉ และเนื้อความซึ่งเราทำทั้งนี้ชั่วดีชั่วโฮไม่รู้เท่าก็จะบอกไปถึงโจโฉ โจโฉก็จะคิดว่าจริง เราจึงจะเอาเพลิงจุดทำการศึกให้มีชัยชนะโจโฉ โลซกได้ฟังดังนั้นก็คิดแต่ในใจว่า สติปัญญาของขงเบ้งนี้ลึกซึ้งยิ่งกว่าจิวยอีก ซึ่งขงเบ้งสั่งนั้นโลซกก็มิได้บอกจิวยประการใด แล้วก็ลาไปที่อยู่

ฝ่ายอุยกายซึ่งต้องโยยมานั้นนอนอยู่ ณ ค่าย คนทั้งปวงไปเยี่ยมถามข่าวเย็นอันมาก อุยกายมิได้พูดจาด้วยผู้ใด แต่ทำเย็นเคียวพันทอดใจใหญ่อย่

ในขณะนั้นพองำเต๊กซึ่งเย็นที่ปรึกษาจิวยนั้น เย็นเพื่อนรักกับอุยกาย และงำเต๊กคนนี้น้ำใจสัตย์ซื่อและพูดจากล้าหาญเข้ามาเยี่ยมอุยกาย ครั้นเห็นคนทั้งปวงไปสิ้น อุยกายจึงขับข่าวไพร่ของตัวออกไปเสีย แล้วเรียกงำเต๊กเข้ามาใกล้ งำเต๊กจึงถามว่าแต่ก่อนนี้ท่านกับจิวยมีสาเหตุสิ่งใดกัน จิวยจึงให้ทำโทษท่านถึงเพียงนี้ อุยกายจึงบอกว่ามิได้มีสาเหตุกันสิ่งใด งำเต๊กจึงว่าเมื่อไม่มีพยาบาทกัน ซึ่งจิวยให้ทำโทษแก่ท่านเจ็บปวดเย็นสาหัสดังนี้จะมีเย็นกลอุบายหรือ อุยกายก็ถามว่าเหตุใดท่านจึงรู้ งำเต๊กจึงบอกว่า ซึ่งจิวยทำโทษนี้

เราเห็นเย็นกลอุบายสิบส่วน แต่เรารู้เก้าส่วนไม่แจ้งนั้น
ส่วนหนึ่ง

อยุกายจึงว่าเดิมโจโฉคิดเย็นกลอุบายให้ ชัว ต๋ง ชัว โย มา
อย่ด้วยจ่วย จ่วยจึงปรึกษาเราว่าจะคิดซ้อนกลโจโฉ และ
ตัวเรานี้นเกียนซุนเซ็กมีคุณเลี้ยงดูเรามา ครันซุนเกียน
ซุนเซ็กถึงแก่ความตายแล้ว ซุนกวนก็เลี้ยงดูเราต่อมา คุณ
นั้นเย็นอันมาก เรามิได้มีสิ่งใดจึงเอากายเอาชีวิตนแทนคุณ
จะอาสาทำการเย็นกลอุบาย หวังจะให้กองทัพโจโฉแตกจึงได้
เราจึงสูทรมานกายเจ็บปวดจนถึงเนื้อถึงเลือด ขัดนเรา
พิเคราะห์ดทหารทั้งปวงในกองทัพนี้ มิได้มีผู้ใดที่จะไว้ใจเลย
เราเห็นแต่ท่านผู้เดียวมีใจสุจริตสัตย์ซื่อมั่นคงต่อนาย เราจึง
บอกความลับทั้งนี้ แม้ท่านรับอาสาได้เราจึงจะบอกต่อไปให้สิ้น
งำเต๊กจึงว่าซึ่งท่านว่าทั้งนี้จะให้เรา ไป แต่ง กล ลวง โจโฉ
หรือ อุยกายจึงตอบว่า ท่านว่านี้ก็ต้องในความคิดเรา แต่ว่า
น้ำใจของท่านนั้นจะยอมไปหรือไม่ งำเต๊กจึงตอบว่าเจ้านายก็
ได้มีคุณมา ตัวเราขัดนี้ก็มีแต่ชีวิตคิดจะให้ลอชาปรากฏไว้ใน
แผ่นดิน จะอาสาไปคิดอ่านลวงโจโฉให้ได้ ถึงมาตรว่า
โจโฉรู้จะฆ่าเสียก็ตามเถิด ขอแต่ให้มีชื่อปรากฏไว้ อุยกาย
ได้ฟังดังนั้นก็ค่อยพยุงตัวลุกขึ้นคำนับงำเต๊กแล้วว่า ซึ่งท่าน

คิดอ่านทั้งนิมิเสียแรงเย็นชาติทหาร งำเต็กจึงว่าจะอยู่ช้านัก
ไม่ได้ แม้ท่านจะสั่งเสียอย่างไรก็ให้เร่งทำหนังสือเราจะไป
อุยกายจึงอุตส่าห์เขียนหนังสือแล้วผนึกส่งให้งำเต็ก แล้วว่า
ท่านจงรีบไปคิดอ่านให้ได้ราชการของนายเรา งำเต็กรับเอา
หนังสือแล้วลามาที่อยู่ ครั้นเวลาค่ำจึงแต่งตัวปลอมเย็นชาว
ประมงลงเรือน้อยทอดแหไปใกล้หน้าค่ายกองทัพโจโฉ

ฝ่ายทหารกองตระเวน โจโฉ เห็น เรือ น้อย ทอด แห มา ผิด
ประหลาด ก็จับเอาตัวมาไต่ถาม แล้วเข้าไปยอกเนื้อความ
แก่โจโฉว่า ข้าพเจ้าจับเรือหาปลาได้ ครั้นถามยอกว่าชื่อ
งำเต็กเย็นที่ปรึกษาซุนกวน จะมาบอกความลับท่าน โจโฉแจ้ง
ดังนั้นจึงว่า ซึ่งงำเต็กมานี้หวังจะสอดแนมข้อราชการใน
กองทัพเรา จึงให้เอาตัวงำเต็กเข้ามาในเวลาสามยามเศษ
แล้วถามว่าตัวมานี้ด้วยเหตุสิ่งใด งำเต็กจึงว่าคนทั้งปวงล้อชา
ปรากฏว่า มหาอุปราชนมสติบัญญากว้างขวาง ทั้งน้ำใจ
โอบอ้อม อารี มีความ ปรารถนา จะใคร่เลี้ยง ทหาร ซึ่งมี ความคิด
และฝีมือกล้าแข็ง ข้าพเจ้ามาทั้งนี้อุปมาเหมือนหนึ่งคนซึ่ง
เดินทางอยากน้ำ ครั้นพบสระน้ำเข้าก็ตักกินด้วยความยินดี
ฉันใดข้าพเจ้ามาเห็นมหาอุปราชถือตัวอยู่ มิได้รู้จักคนดีและชั่ว

เมื่อพิเคราะห์ดูก็ไม่สมคำคนทั้งปวงเล่าลือ ซึ่งอุยกายคิดอ่าน
ให้ข้าพเจ้ามาหานี้ ก็ด้วยการเสียเปล่าหาประโยชน์มิได้
โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า เรากับซุนกวนเจ้าเมือง
กังตั๋งก็ทำสงครามกันอยู่ ฝ่ายตัวท่านเป็นที่ปรึกษาซุนกวนก็
เหมือนหนึ่งเป็นศัตรูเรา และเมื่อท่านมาถึงนั้น เหตุใดจึงมิให้
ไล่เลียงเนื้อความดูว่ามาดีและร้ายก่อน จะด่วนให้เราวางลง
ไปรับนั้นสมควรกับความคิดแม่ทัพแม่กองอยู่แล้วหรือ งำเต็ก
ได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นสรรเสริญโจโฉแล้วว่า อันอุยกายนี้อยู่
มาแต่ครั้งซุนเกียนซุนเซ็กต่อกันมาถึงซุนกวน แต่เพียง
ซุนกวนก็ยังมิได้มีโทษประการใด แต่พอได้จิวยี่มาไว้ซุนกวน
ตั้งให้เป็นนายทหาร จิวยี่มิใจกำเริบมิได้ย่ำเกรงล่วงยังคัยยัญชา
ศอุยกายผู้เป็นข่าวเดิมให้ได้ความอัปยศ น้ำใจนั้นพยาบาทจิวยี่
อยู่ อันอุยกายกับข้าพเจ้าเป็นเพื่อนรักกันสนิทเหมือนพี่น้อง
ท้องเดียวกัน ครั้นอุยกายจะลอบหนีมาหาท่าน จิวยี่ก็ให้ตบ่วย
หนักอยู่ จึงให้ข้าพเจ้าถือหนังสือลับลอบมาให้ท่าน หวังจะใคร่
แจ้งว่า ท่านจะมีความเอ็นดูหรือไม่ยังสงสัยอยู่ และด้วยตัว
ต้องถูกลงอาชญาเจ็บปวดสาหัส จึงให้ข้าพเจ้ามาคำนับแทน
โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า หนังสือซึ่งอุยกายให้มานั้น
อยู่ไหนเล่า งำเต็กจึงเอาหนังสือส่งให้ โจโฉก็รับเอามาฉีกผนึก

ออกอ่านดูในหนังสือเย็นใจความว่า ข้าพเจ้าอุยกายคำนับมา
ถึงมหาอุปราช ด้วยข้าพเจ้าอยู่มากับซุนเกียนซุนเซ็กซุนกวน
ถึงสามนายแล้วก็มิได้มีภัยอันตราย คุณของแซ่ซุนนั้นหาที่สุด
มิได้ ข้าพเจ้าคิดตั้งใจจะแทนคุณอยู่มิได้ขาด ซึ่งท่านยก
กองทัพมาครั้งนี้มหาประมาณร้อยหมื่นเศษ ทั้งสัตยัญญาก์
ลกซึ่งกว้างขวางอุปมาดังก้อนศิลา อันทหารในเมืองกังตั๋ง
นั้นก็น้อยอุปมาเหมือนฟองไก่และฟองนก ผู้ซึ่งมีสัตยัญญา
บ้าง ก็คิดว่าจะสู้รบด้วยกองทัพท่านสิ้นไป ดังหนึ่งเอาฟองไก่
มากระทบก้อนศิลา น่าที่กจะแตกระยำไป จึงปรึกษาพร้อมกัน
ให้ขอออกแก่ท่าน จะได้มีความสุขสืบไป แต่ตัวยผู้เดียว
มิใจองอาจมิได้ยอมด้วย ว่ากล่าวขอทหารซุนกวนยกมา
ทำการสงครามด้วยท่าน อันตัวยนั้นกำเริบตั้งสง่าว่ามี
สัตยัญญาหาผู้ใดจะเสมอมิได้ บังคับการสงครามเอาแต่ตาม
อำเภอใจ ข้าพเจ้ามิได้มีความผิดก็ให้ทำโทษประจานให้ได้
ความเจ็บอาย ข้าพเจ้ามีความเจ็บแค้นเข็ญอันมาก ได้ยิน
กิตติศัพท์ว่าท่านมีใจกรุณาแก่สัตว์เหมือนหนึ่งญาติพี่น้อง คน
ทั้งปวงเข้าพึ่งพาได้อยู่เย็นเป็นสุข อุปมาดังห่าฝนอันตกลงมา
ชุ่มชื่นแผ่นดินอยู่ฉะนั้น ยังตัวข้าพเจ้าจะไปคำนับยังมิได้
ด้วยโรคให้โยคีบ่วยอยู่เป็นสาหัส แม้ค่อยคลายแล้วได้ช่อง

เมื่อใด ข้าพเจ้าจึงจะเอาเสบียงอาหารบรรทุกเรือลอยหนีมา
หาท่านให้จงได้ ท่านอย่าคิดสงสัยข้าพเจ้าเลย
โจโฉแจ้งในหนังสือดังนั้นก็โกรธ อ่านกลับไปกลับมา
ประมาณเก้าครั้งสิบครั้งจึงตวาดเอา แล้วว่าจิวยี่คิดกลอยายี
อุยกาย อุยกายจึงแต่งหนังสือให้ตัวถือมานี่เยาะเย้ยเรา
แล้วสั่งให้ทหารเอาตัวงำเต็กไปฆ่าเสีย ขณะเมื่อทหารคุมเอาตัว
งำเต็กจะออกไปนั้น งำเต็กมิได้ย่อท้อ ทำอาการแหงนหน้าขึ้น
ไปดูอากาศแล้วหัวเราะ โจโฉเห็นดังนั้นก็สงสัย จึงเรียกให้
ทหารเอาตัวงำเต็กกลับมาแล้วขู่ถามว่า เรารู้อยู่ว่าจิวยี่กับ
อยกายแกล้งทำกลอยายมาลวงเรา เราจึงให้ฆ่าตัวเสีย เหตุใด
ตัวมิได้กลัวความตายกลับหัวเราะเยาะดังนี้ งำเต็กจึงขอกว่า
ข้าพเจ้ามิได้หัวเราะเยาะมหาอุปราช ข้าพเจ้าหัวเราะเยาะความ
คิดอุยกายต่างหาก ด้วยมิได้รู้จักคนดีและชั่ว โจโฉจึงถามว่า
เหตุใดจึงว่าอุยกายมิได้รู้จักคนดีและชั่วนั้นฉันใดเล่า งำเต็ก
จึงแกล้งตอบว่าท่านอย่าถามเซ้าซี้ไปให้ช้าเลย จะฆ่าเราก็เร่ง
ฆ่าเสียเถิด

โจโฉจึงว่าตัวเราได้เรียนพิชัยสงครามชำนาญมาแต่
เด็กเย็นอันมาก ยังนี้เราก็แจ้งอยู่ในกลศึกต่าง ๆ จึงได้เย็น
นายถึงเพียงนี้ ซึ่งตัวคิดอ่านทำกลอุยายมาลวงเรา เรารู้

เกินกว่าความคิดตัวอีก ถ้าตัวจะคิดเล่นฉะนี้จงไปลวงเด็ก
ผู้เลยงโคนั้นเถิด งำเต็กจึงตอบว่าท่านก็มสติปัญญากว้างขวาง
อยู่ ซึ่งอุยกายให้หนังสือมานี้ ท่านพิเคราะห์เห็นว่าข้อใดซึ่ง
ไม่จริงนั้นจึงว่าออกไปให้แจ้ง โจโฉจึงว่าครั้นเราจะไม่บอกออก
ไปให้แจ้งชัดนี้ ซึ่งจะให้ฆ่าตัวเสียนั้น ตัวก็จะน้อยใจว่าเรา
มิได้ชี้แจงให้เห็นผิดและชอบ อันในหนังสือท่มมานั้น ถ้า
อุยกายกับตัวจะสมัครมาอยู่ด้วยเราโดยสุจริตแล้ว ก็จะมีกำหนด
วันคืนซึ่งจะพาครอบครัวอพยพมาหาเรา นี่อุยกายแกล้งทำกล
อุยายมาลวงเรา งำเต็กได้ยินดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ซึ่ง
ท่านอวดตัวว่า ได้เรียนตำราพิชัยสงครามชำนาญอยู่นั้นหา
จริงไม่ แต่เราเสียดายว่าท่านได้เป็นมหาอุปราชมิได้ รู้เสียที
ได้ เราจะช่วยเตือนสติท่านไว้ว่าให้เร่งยกกองทัพกลับไปเสีย
แม้ไม่ฟังคำเรา จวยกจะจับตัวท่านได้เป็นมั่นคง อันตัวเรา
เป็นคนโฉดเขลาถึงมาตรว่าจะตายด้วยอาชญาท่านก็หามีคนลือ
ชื่อไม่ โจโฉจึงว่าเหตุใดตัวจึงมาดูถูกเราดังนี้ งำเต็กจึงว่า
ท่านหาความคิดมิได้ มิได้รู้การถ่ายเทการสงครามทั้งปวง
ไม่รู้ความเท็จความจริง และไม่รู้ละเนื้อใจคนว่ามีความสัตย์
หรือหาสัตย์ไม่

โจโฉจึงถามว่าเราไม่รู้การนั้นสิ่งใด งำเต็กจึงว่า
ตัวท่านเป็นถึงมหาอุปราช ศึกษาปัญญามาหาท่านก็มิได้

นัยถือ เราจะว่าต่อไปไยให้ป่วยการด้วยตัวจะตายอยู่แล้ว
โจโฉจึงตอบว่าซึ่งตัวมีสติปัญญานั้น จงว่าออกให้เราเห็น
ประจักษ์เถิด เราจะได้นับถือท่านสืบไป งำเตกจึงว่าท่านไม่
แจ้งหรือ อันธรรมดาผู้จะหนีเจ้านายไปอยู่กับผู้อื่น ซึ่งจะกำหนด
วันคืนมานั้นหามีธรรมเนียมไม่ แม้จะให้กำหนดวันคืนมา
เกลือกยังมิได้ช่องก่อน ครั้นถึงวันกำหนดแล้ว ฝ่ายผู้ซึ่งจะมา
รับนั้นจะเสียการ ทั้งผู้ถือหนังสือเล่าก็จะได้ความผิดด้วย
โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วยคลายความโกรธ จึงลุกไปจูง
มืองำเตกขึ้นไปนั่งที่สมควรแล้วขอขมาว่า ซึ่งได้ประมาทพลาด
พลั้งนั้น ท่านอย่าน้อยใจเลย เราขออภัยเสียเถิด งำเตก
จึงว่า อันน้ำใจอยู่กายกับข้าพเจ้าอยู่มา เหมือนทารกอยากนม
ฝ่ายตัวท่านเหมือนมารดา อยู่กายกับข้าพเจ้าซึ่งตั้งใจจะมา
หาท่าน เหมือนทารกมีความยินดีซึ่งจะได้กินนมมารดา อันจะ
คิดเป็นกลอุบายมานั้นหามิได้

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็สนสงสัยจึงว่า ซึ่งอยู่กายกับท่าน
ตั้งใจสุจริตจะมาทำราชการด้วยเรานี้ แม้นสำเร็จการศึกแล้ว
เราจะตั้งท่านทั้งสองเป็นใหญ่กว่าทหารทั้งปวง งำเตกจึงว่า อัน
ตัวข้าพเจ้าซึ่งคิดอ่านจะมาอยู่กับท่านนี้ ใช่จะรักยศฐานาศักดิ์
นั้นหามิได้ เพราะเห็นว่าการแผ่นดินทุกวันนี้จะร่วงโรยอยู่

แล้ว หากท่านทำนุบำรุงอาณาประชารายฎรจึงตั้งอยู่ได้เพียงนี้ ข้าพเจ้าจึงตั้งใจมาหวังจะฝากตัวท่าน จะได้มีความสุขสบายไป

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงชวนงำเต๊กกินโต๊ะอยู่ พอคนใช้ซึ่งสนิทเข้ามากระซิบบอกโจโฉว่า ขัดนซัวตังซัวโฮ ลอบบอกความลับมาถึงท่าน แล้วเอาหนังสือนั้นยื่นให้โจโฉ โจโฉรับเอาหนังสือมาอ่านดูมิให้งำเต๊กเห็น ในหนังสือนั้นว่า ซัวตัง ซัวโฮขอ บอกข้อ ราชการ ในกอง ทัพ จะยกมาถึง มหาอุปราช ให้แจ้ง ด้วยจะทำโทษอุยกายเจ็บปวดเข็ญสาหัส ครั้นโจโฉแจ้งในหนังสือแล้วเห็นสมคำงำเต๊ก โจโฉมีความยินดีนักหน้าตานั้นผ่องใส งำเต๊กเห็นกิริยาโจโฉนั้นชื่นชมยินดีก็คิดว่าคงเป็นหนังสือซัวตังซัวโฮบอกการซึ่งจะยกทำโทษอุยกายมา ขัดนต้องคำเรา การทั้งปวงซึ่งคิดไว้ก็จะสำเร็จ

โจโฉจึงว่าแก่งำเต๊กว่า ท่านเร่งกลับไปบอกเนื้อความแก่อุยกายให้คลายทุกข์ แล้วให้อุยกายกำหนดวันคืนซึ่งจะมาได้นั้นบอกให้เราแจ้ง เราจะได้จัดแจงทหารไปรับ งำเต๊กจึงแกล้งตอบว่า ข้าพเจ้าคิดจะอยู่ด้วยท่านจะไม่กลับไปแล้ว ด้วยได้รับความลำบากนัก ครั้นจะนำสือสาส์นกลับไปกลับมาอีก เกลือกจะยกรู้การทั้งปวงก็จะเสียไป ขอท่านแต่งทหารในกองทัพนั้นให้ลอบไปเอากำหนดอุยกายดีกว่า

โจโฉจึงว่าทหารของเราเข็นคนข้างนอก ครั้นจะใช้ไปมา
จวยก็จะเห็นประหลาด การทั้งปวงก็จะแพร่งพรายไป ท่าน
จงไปเองจึงจะได้การสะดวก งำเต๊กแกล้งทำบิดผ้ลวอยู่ช้านาน
จึงว่าท่านจะให้ข้าพเจ้าไปก็อย่าช้าเลยจงเร่งจัดแจงเถิด โจโฉ
ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงจัดแจงแพรอย่างดีกับเงินทอง
ให้เป็นรางวัลงำเต๊ก งำเต๊กจึงว่า ซึ่งมหาอุปราชให้บำเหน็จ
รางวัลทั้งนี้หาคุณที่สุดมิได้ ครั้นข้าพเจ้าจะรับไปบัดนี้ก็ไม่ได้
ด้วยเป็นการเร็วจะรีบไปมาคนทั้งปวงจะสงสัย

งำเต๊กจึงเอาสิ่งของนั้นให้แก่โจโฉ แล้วก็ลงเรือมาหา
อุยกาย ณ ค่ายจิวยี่ งำเต๊กเล่าเนื้อความซึ่งได้พูดกับโจโฉและ
โจโฉสั่งมานั้นให้อุยกายฟังทุกประการ อุยกายได้ฟังดังนั้นก็ม
ความยินดีนักจึงว่าแก่งำเต๊กว่า ครั้งนี้แม้ไม่ได้ท่านช่วยธุระ
ข้าพเจ้าก็จะเจียเสียเปล่า งำเต๊กจึงว่าข้าพเจ้าจะลาไป ณ ค่าย
กำเหลง ดูกิริยาชั่วต่งชั่วโฮจะคิดอ่านประการใดบ้าง อุยกายก็
เห็นชอบด้วย งำเต๊กก็ลาไปค่ายกำเหลง งำเต๊กจึงแกล้งว่าแก่
กำเหลงหวังจะให้ชั่วต่งชั่วโฮรู้ว่า เมื่อจิวยีทำโทษอุยกายอันหา
ความผิดมิได้นั้น ท่านกับขุนนางทั้งปวงเห็นไม่ชอบช่วยอ้อนวอน
ขอโทษ จิวยีกลับโกรธตวาดเอาท่าน แล้วว่ากล่าวหยาบช้าให้
ท่านได้ความอายเป็นอันมาก ข้าพเจ้าก็พลอยมีความแค้นด้วย

กำเหลงได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะอยู่ยังไม่ทันจะตอบประการใด พอชัวตังชัวโฮเดินเข้ามา งำเต๊กจึงขยิบตา ให้กำเหลง กำเหลงแข้งในที จึงแกล้งทำเย่นว่า อันจวยนถือตัวอวดรู้ว่า มีสติปัญญาไม่มีผู้ใดจะเสมอ แล้วก็มิได้นับถือเราซึ่งเป็นคนเก่า ว่ากล่าวหยาบช้าให้เราได้ความอับอายแก่ขนนางทั้งปวง แล้ว กำเหลงก็ทำเคยวพันว่าจะเย็นไรมิ งำเต๊กจึงแกล้งทำกระซิบเข้า ที่หูกำเหลงประหนึ่งจะห้ามว่าอย่าออ องเนอความจะแพร่งพรายไป กำเหลงก็ทำเป็นพยักแล้วคำรามอยู่ ชัวตังชัวโฮเห็น กริยางำเต๊กกับกำเหลงทำดังนั้น ก็คิดว่ามีความแค้นจะ เอาใจออกหากจวย จึงแกล้งปราศรัยล่อถามว่า ข้าพเจ้า เห็นท่านทั้งสองไม่สบาย ท่านมีทุกข์สิ่งใดหรือ งำเต๊กจึง ตอบว่าเรามีความแค้นอยู่ในใจ ซึ่งท่านจะล่วงรู้นั้นไม่ได้ ชัวตังชัวโฮจึงว่า เรารู้แล้วว่าท่านทั้งสองจะใคร่สมัครไปอยู่ด้วย มหาอุปราชแต่ยังไม่สมความคิดท่านจึงไม่สบาย เราจะไปบอก จวย งำเต๊กได้ฟังดังนั้น ก็ทำหน้าสลดลง แลดกำเหลงตะลึงอยู่ กำเหลงนั้นทำเย็นโกรธถอดกระบี่ออกแล้วว่า การของเราคิดไว้ เย็นความลับ เหตุใดมารู้แพร่งพรายไปดังนี้ แม้ละไว้ช้ามันก็ จะเอาเนอความไปบอกจวยจริง เราก็จะถึงแก่ความตาย อย่า เลยเราจะฆ่ามันเสียก่อน แล้วก็ทำคุกคามคำรามจะฆ่าชัวตัง

ชัวโฮเสีย ชัวตังชัวโฮได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงว่าท่านอย่าเพ่อโกรธ ข้าพเจ้าจะขอยอกความจริงให้แจ้งก่อน กำเหลงจึงว่าความจริงของตัวทั้งสองอย่างไรให้ เร่ง ว่ามา หาไม่เราจะฆ่าเสีย ชัวตังชัวโฮจึงว่าซึ่งข้าพเจ้าสมัครมาอย่กับจวยน ใช่จะตั้งใจมาโดยสุจริตหามิได้ มหาอุปราชแต่งกลอุบายให้ทำเบ็นหนามาเข้าเกลียกล่อมจวย หวังจะได้เนอความลับหนักเบาในกองทัพจวยลอยไปยอกให้รูจะได้คิดการต่อไป แม้ท่านจะสมัครไปอยู่ด้วยมหาอุปราชเราก็จะพาไป กำเหลงจึงถามว่าซึ่งท่านบอกนเบ็นความจริงหรอ ชัวตังชัวโฮก็สาบานว่าจริง กำเหลงงำเต็กทำเบ็นดีใจลุกขนค่านับเข้ากอดเอาชัวตังชัวโฮแล้วว่า ซึ่งท่านทั้งสองว่านอุปมาเหมอน เทพดา เข้าดลใจให้มาช่วยเรา ครงนเราจะสนความแค้น และเนอความซึ่งจวยให้ทำโทษอุยกายนั้น เราก็ได้ลอยยอกไปถึงมหาอุปราชแล้ว งำเต็กจึงว่าตัวเราเองเบ็นผู้ไปถึงมหาอุปราช มหาอุปราชให้เรากลับมาเอากำหนดวันคนอุยกายจะไปนั้น บัดนี้อุยกายให้เรามาชวนกำเหลง

กำเหลง งำเต็ก จึง ชวน ชัวตัง ชัวโฮ กิน โต๊ะ ถ้อย ที ถ้อย ปรึกษากันไปมา ครั้นกินโต๊ะแล้วชัวตังชัวโฮก็ลามาที่อยู่

แล้วแต่งหนังสือลับให้คน สนิท ลอบ ถือไป ให้ โจโฉ เข็น ใจ ความ
ว่า ข้าพเจ้าซัวตงซัวโฮมาอยู่ในกองทัพจิวยิน ได้เกลี้ยกล่อม
กำเหลงซึ่งเป็นแม่ทัพหน้านั้น มีน้ำใจเจ็บแค้นจิวยิ่งต่าง ๆ
กำเหลงรับจะเป็นไส้ศึก แม้มีหาอปราชจะยกกองทัพมารบจิวยิ่
เมื่อใดกำเหลงก็จะคุมทหารออกตีกระหนาบจิวยิ่ ฝ่ายงำเต๊ก
ก็แต่งหนังสือให้ทหารถือไปถึงโจโฉเข็นใจความว่า ข้าพเจ้า
งำเต๊กกับอุยกายจะจัดเรือบรรทุกเสบียงมา ณ ค่าย มหา อุปราช
ให้คอยดูสำคัญ ถ้าเห็นธงตะขายเขียวชักมาหน้าเรือเป็นสำคัญ
แล้ว ท่านจงให้ทหารมารับด้วย

ฝ่ายโจโฉแจ้งในหนังสือทั้งสองฉบับดังนั้น จึงปรึกษา
กับขุนนางและทหารทั้งปวงว่า บัดนี้ซัวตงซัวโฮยอกมาถึง
เราว่า กำเหลงซึ่งเป็นแม่กองทัพหน้า รับจะเป็นไส้ศึกใน
กองทัพจิวยิ่ อนึ่งอุยกายให้งำเต๊กมาหาเราว่าอุยกายนี้จะมา
เข้าเกลี้ยกล่อมเรา บัดนี้งำเต๊กก็ให้หนังสือมาว่า อุยกายกับ
งำเต๊กจะจัดเรือบรรทุกเสบียงยกธงตะขายสีเขียวเป็นสำคัญมา
ให้เราคอยรับ และเนื้อความทั้งสองข้อนี้เราแคลงอยู่ ผู้ใด
ซึ่งมีสติปัญญาจะอาจสามารถปลอมเข้าไปฟังกิตติศัพท์เท็จและ
จริงในกองทัพจิวยิ่ได้ เขียวก้านจึงว่าครั้งก่อนข้าพเจ้ารับอาสา
ไปว่าจะเกลี้ยกล่อมจิวยกมิได้ข้อราชการ ถึงท่านไม่เอาโทษ

ก็ดี แต่มีความวิตกอยู่ในใจเป็นอันมาก ครั้งนั้นข้าพเจ้าจะขอ
อาสาแก้ตัวไปสืบเอาข้อราชการมาให้แจ้ง

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงจัดแจงเรือเร็วให้
เจียวก้านลำหนึ่ง เจียวก้านลงเรือรบไปถึงกองทัพจวิน แล้ว
ยอกแก่ทหารว่าเราจะขอเข้าไปหาจวิน ทหารจึงเอาเนื้อความ
เข้าไปบอกจวินว่า ยังมีเจียวก้านจะเข้ามาหาท่านอีก จวิน
ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงคิดแต่ในใจว่าซึ่งเจียวก้านจะมา
หาเราครั้งนี้ อันการของเราที่คิดไว้นั้นก็จะสำเร็จเพราะ
เจียวก้าน จวินจึงให้ทหารกลับออกไปบอกเจียวก้านว่าเรายัง
นอนอยู่ ทหารนั้นก็ออกไปบอกเจียวก้านตามคำจวินสั่ง เจียว
ก้านก็คอยอยู่นอกค่าย

(ในขณะเมื่อกองทัพโจโฉยกลงมาถึงแดนเมืองเกงจิว
นั้น ยังทองกลัวทหารโจโฉจะทำอันตรายจึงหนีออกมาอยู่แดน
เมืองกังตั๋ง โลซกได้ไปถามยังทองว่าจะคิดอ่านรบพุ่งประการ
ใด จึงจะได้ชัยชนะโจโฉ ยังทองจึงว่า ให้คิดอ่านเอาโซ่ล่าม
เรือรบโจโฉ แล้วเอาตะปูตรึงไว้ทุกลำแล้วจึงให้เอาเพลิงจุด
เผาเสีย โจโฉจึงจะแตก และเนื้อความทั้งนี โลซกได้มาบอกแก่
จวิน แล้วสรรเสริญว่ายังทองนั้นมีสติปัญญา จวินก็นับถือ
ยังทองว่าเป็นคนดี ครั้นจวินยกกองทัพมาครั้งนี้ยังทองก็มา

ลอยเรืออยู่ด้วย)

ฝ่ายจิวยี่ให้หาโลซกมาแล้วสั่งว่า ยัดนี่เจียวก้านมาลวงหวังจะดูเหตุการณ์หนักเบาในกองทัพเรา เราจะแกล้งให้เอาตัวเจียวก้านไปขังไว้ ท่านจงไปอ้อนวอนขังทองให้พูดจากับเจียวก้านให้เย็นไมตรีกันเข้าแล้ว เห็นเจียวก้านจะพาขังทองหนีไปหาโจโฉ ณ ค่าย ให้ขังทองคิดอ่านลวงโจโฉให้เอาโซ่ร้อยเรือรบเสียจงสิ้น เราจึงจะได้เอาเพลิงเผาเสียทั้งกองทัพเรือ โลซกก็ลาไปยอกแก่ขังทองตามคำจิวยี่สั่งทุกประการ แล้วจิวยี่จึงให้ทหารออกไปรับเจียวก้าน

ฝ่ายเจียวก้านนั้นคิดเห็นว่า น้ำใจจิวยี่มิได้เย็นปรกติเหมือนแต่ก่อน จึงให้ทหารซึ่งมาคอยนั้นเอาเรือไปจอดให้พ้นกองทัพจิวยี่ แล้วเจียวก้านเดินเข้าไปในค่ายเห็นหน้าจิวยี่ตงอยู่ ฝ่ายจิวยี่นั้นทำโกรธจึงว่าแก่เจียวก้านว่าตัวมิได้คิดถึงไมตรียังอาจดูหมิ่นเรา เจียวก้านได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า ตัวเรากับท่านเป็นเพื่อนรักกันมาแต่เด็ก ยังนี้เรายังมีความรักเสมออยู่เหมือนพี่น้องของเราอันเกิดร่วมมารดากัน ซึ่งท่านว่าเรายังอาจดูหมิ่นนั้นเป็นประการใด จิวยี่จึงว่าเมื่อตัวมาครั้งก่อนนั้นเราก็รู้อยู่ว่าโจโฉให้มาเกลี้ยกล่อมเรา อันความคิดเรานี้แม้น้ำในพระมหาสมุทรแห้งเราจึงจะไปอยู่ด้วยโจโฉ แต่เราคิดเอ็นดูตัวว่าเป็นเพื่อนรักกัน เราจึงห้ามปรามมิให้ตัวออกซ้อ

โจโฉ หวังจะตัดเนื้อความซึ่งพูดจาเกลี้ยกล่อมเรา เราชวนตัวเสพสุราแล้วพาเข้าไปนอนเตียงเดียวกัน ครั้นเรานอนหลับอยู่ตัวลักเอาหนังสือซึ่งชั่วมอเตียวอุนให้มาแก่เรา แล้วตัวก็มิได้ร่ำลาเรา ลอบหนีไปแต่ในเวลากลางคืน เอาหนังสือไปให้แก่โจโฉ โจโฉจึงฆ่าชั่วมอเตียวอุนเสีย การใหญ่ของเราซึ่งคิดกันไว้เสียไปเพราะตัว ยังนึกตัวคิดอ่านจะมาทำร้ายเราอีกเล่า แม้เราไม่คิดถึงว่าได้เป็นเพื่อนรักกันมาแต่ก่อน ก็จะให้ตัดศีรษะตัวเสียบประจานไว้หน้าค่าย ครั้นเราจะปล่อยให้ตัวไปยังนึกเล่า ตัวก็จะเอาเนื้อความในกองทัพเราไปยอกแก่โจโฉ เราจะทำศึกต่อไปนั้นก็ขัดสน ถ้าเรากำจัดโจโฉแตกไปได้เมื่อใดจึงจะปล่อยตัวเสีย แล้วสั่งทหารให้เอาตัวเจียวก้านไปคุมไว้ จึงยกเดินเข้าไปข้างใน ทหารสองคนจึงพาตัวเจียวก้านไปคุมไว้ ณ วัดบนเนินเขา

ในขณะนั้นเจียวก้านมิได้เป็นกินเป็นนอน ครั้นเวลากลางคืนเห็นเดือนสว่าง จึงเดินไปเที่ยวเล่นหลังวัด หวังจะให้ความทุกข์คลาย พอได้ยินเสียงคนในกระท่อมนั้นอ่านหนังสือตำราพิชัยสงครามอันลำลึก แล้วออกไปกว้างขวาง เจียวก้านคิดแต่ในใจว่าผู้อ่านหนังสือนั้นมีสติปัญญา

เย็นอันมาก จึงเข้าไปเคาะประตูหวังจะสนทนาด้วย ฝ่าย
บังทองได้ยินเสียงเคาะประตูก็ถามว่าผู้ใด เขียวก้านจึงบอกว่า
ข้าพเจ้าชื่อเขียวก้านจะมาหาท่าน

บังทองจึงเปิดประตูรับเข้าไป เขียวก้านคำนับแล้วถาม
ว่าท่านชื่อใด บังทองจึงบอกว่าเราชื่อบังทอง เขียวก้านจึง
ถามว่าท่านนี่หรือ ซึ่งเขาเรียกว่าอาจารย์ฮองซู บังทองจึงรับ
ว่าเรานี่แหละ เขียวก้านจึงว่าคนทั้งปวงลือชาปรากฏอยู่ว่า
ท่านมีสติปัญญาเย็นอันมาก เหตุใดท่านมาอยู่ที่นี่ไม่สมควร
เลย บังทองจึงตอบว่าจะว่าเย็นคนถือตัวอวดรู้ว่ามีความคิด
หาผู้ใดเสมอมิได้ แล้วดูหมิ่นคนทั้งปวง เราจึงหลบหลีกมา
ซุ่มซ่อนหวังจะหาความสบาย

เขียวก้านจึงว่าตัวท่านมีสติปัญญา แล้วก็ชำนาญใน
คำราพิชัยสงคราม อันจะเทียวอยู่ดังนกเหมือนคนหาความคิด
ไม่ อันน้ำใจโจโฉนั้นรักผู้มีสติปัญญาจะใคร่สนทนาด้วย แม้
ไปอยู่ด้วยโจโฉท่านก็จะได้ความสุข ข้าพเจ้าจะช่วยพาไปแล้วจะ
เสนอความชอบให้ บังทองจึงแกล้งตอบว่า เราก็คิดอยู่ว่าจะ
ชอกชอนไปเสียให้พ้นแดนเมืองกังตั๋ง แต่ไม่มีผู้ใดที่จะช่วย
ชักนำไป บัดนี้ท่านรับธุระแล้วเราก็มีความยินดี ครั้นจะอยู่ช้า
ไปเกลือกจะรู้ถึงศัพท์ก็จะทำอันตรายแก่เราทั้งสอง เขียวก้าน

จึงว่าท่านอย่าวิตกเลย แล้วพายังทองลอยหนีลงเรือรบแจวไป
ถึงค่ายโจโฉ เขียวก้านจึงเข้าไปยอกเนื้อความซึ่งได้โต้ตอบ
กับจิ่ว แล้วว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมได้บังทองมานั้นให้โจโฉฟัง
โจโฉได้แจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงออกมาคำนับรับ
บังทองเข้าไปเชิญให้นั่งแล้วว่า อายุจิ่วยก็ออนอยู่แต่น้ำใจ
องอาจกำเริบยกตัวว่ามีสติปัญญา แต่ผู้เดียวมิได้เอาความคิดที่
ปรึกษาซึ่งมีสติปัญญาเลย บัดนี้ท่านมาถึงข้าพเจ้าแล้วจง
เอ็นดูด้วย การสิ่งใดซึ่งข้าพเจ้าท่าน ถ้าไม่สมควรก็ช่วยตัก
เตือนสั่งสอน บังทองจึงตอบว่า ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์คน
ทั้งปวงล่ือชาปรากฏอยู่ว่า มหาอุปราชมีสติปัญญาชำนาญใน
การสงคราม มาตรว่าจะตั้งขบวนทัพเล่าก็ต้องในตำราพิชัย
สงคราม ข้าพเจ้ามาขัดนี้ยังมิได้เห็นประจักษ์เหมือนคำเลื่อง
ลือก่อน แม้ได้ดูแล้วจึงจะว่าผิดและชอบได้
โจโฉจึงให้ผูกม้าเข้าสองตัว ให้บังทองขี่ตัวหนึ่งโจโฉขี่
ตัวหนึ่งแล้วพาบังทองขึ้นไปขดขนเนินเขา บังทองพิเคราะห์ดู
แล้วก็แกล้งสรรเสริญว่า ซึ่งมหาอุปราชตั้งค่ายนี้เป็นชั้นเชิง
แยบคายไม้เอาเนินเขาเป็นทึพึงทุกค่าย แล้วก็มีประตูเข้าออก
ตลอดถึงกันเป็นทีหนีทีไล่ อันขบวนทัพซึ่งตั้งค่ายนี้มันคงยิ่ง
กว่าครั้งซุนปิงตั้งขบวนทัพอันหาผู้เสมอมิได้ จึงมาตรว่า

ซุนยิ้นจะกลับมาชีวิตมาทำการสงครามด้วย ท่าน ครั้ง นก ไม่ ชนะ ท่าน โจโฉจึงตอบว่าท่านอย่าย่อท้อข้าพเจ้าเลย แม้ผิดพลั้ง สิ่งใดท่านจงช่วยสั่งสอน ข้าพเจ้าจะขอเอาสติปัญญาท่านสืบไป แล้วโจโฉก็พายังทองไปดกองทัพเรือ

ยังทองเห็นเรือรบใหญ่ ๆ นั้นเอา ออก ไป ทอด เย็น ค่าย ไว้ ข้างนอก ไว้ช่องประตูสิบตำบล เรือน้อย ๆ นั้นทอดอยู่ ข้างใน มีเรือสอดแนมสำหรับใช้สอยการเร็วนั้นเย็นอันมาก ยังทองจึงหัวเราะแล้วแกล้งว่า อันมหาอุปราชจัดแจงตั้งขบวน พัยกพลเรือนถกถ้วนนัก สมกับคนทั้งปวงเลื่องลือ อันจวย ครั้งนกเห็นจะตายอยู่ในเงื้อมมือมหาอุปราชเย็นมั่นคง โจโฉ ได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี จึงพายังทองเข้ามากินโต๊ะในค่าย แล้ว โจโฉ จึง แกล้ง ถาม ไต่ ไล่ เลียง ใน การ สง คราม ทั้ง ปวง ยังทองแก้ไขชี้แจงให้แจ้งทุกประการ มิได้ขัดขวางแต่สิ่งใด สิ่งหนึ่ง โจโฉก็ยิ่งมีความยินดีเย็นอันมาก นับถือยังทอง เหมือนหนึ่งอาจารย์ ยังทองจึงถามโจโฉว่า ท่านยกมา ทั้งนี้มีหมอสำหรับทัพมาหรือไม่ โจโฉตอบว่าท่านถามหาหมอ นั้นจะประสงค์สิ่งใด ยังทองจึงว่าข้าพเจ้าเกรงอยู่ว่าทหาร ทั้งปวงของท่านเย็นชาวดอน ยังลงมาชายทะเลกินน้ำผิดเพศ กัน เกลือกจะป่วยไข้ลงหมอจะได้พยาบาล โจโฉก็บอกว่าหมอ

นั้นมีสำหรับทัพเป็นอันมาก บังทองจึงแกล้งว่าการทัพยก
ทัพเรือ ซึ่งท่านจัดแจงนกคอยู่แล้ว แต่ทัพเรือนนี้ข้าพเจ้า
คิดเสียดายการสิ่งหนึ่ง ท่านยังมิได้ทำด้วย
โจโฉจึงถามถึงสองครั้งสามครั้งว่า การสิ่งใดซึ่งยัง
ขาดอยู่นั้น บังทองทำยิดพรวอยู่ประหนึ่งว่าขัดมิได้ จึงบอก
ออกว่า ความคิดของข้าพเจ้าที่เห็นยังขาดอยู่นั้น คือทหาร
เรือรบของท่านเป็นชาวบ้าชาวดอนไม่สันทัดการทะเล อันการ
ในทะเลนั้นกอบด้วยคลื่นลมเป็นอันมาก ทหารทั้งปวงก็จะเมา
คลื่นระส่ำระสายไป เพราะเรือรบนั้นโคลงเคลงการรบพุ่งก็จะ
ไม่ทันที แม้เอาเรือรบใหญ่น้อยทั้งปวงผูกขนานเป็นแพเข้ากอง
ละสิบห้าสิบลำ จึงเอาสายยูดหน้าเรือทุกลำแล้วเอาสายโซ่
ร้อยให้ชิดเข้าไว้เป็นกอง ๆ แล้ว เอา กระดาน ปูปากเรือ ให้ ตลอด
ถึงกันทุกลำ ตรึงตะปูให้แน่นแน่เหมือนแผ่นดิน จึงให้
ตั้งค่ายขึ้นไว้สำหรับจะได้ยั้งกัน เมื่อเรือรบทั้งปวงแน่อยู่แล้ว
ทหารของเราก็จะไม่เมาคลื่น ทั้งม้าและคนก็เดินตลอดจะได้
ช่วยรบพุ่งถึงกันถนัด
โจโฉได้ฟังดังนั้นไม่ทันคิดก็มีความยินดี ลุกขึ้นคำนับ
บังทองแล้วว่าอันความคิดของท่านดีนัก ควรนะจะได้เมืองกังตั๋ง
เพราะท่านบอกเล่ห์กลให้ แล้วสั่งอีกมีกับมอกายซึ่งเป็นนาย

กองทัพเรือให้เร่งทำการทั้งปวงตามคำบังทอง แต่เรือรบ
น้อย ๆ ให้เอาไว้ใช้สักสองร้อยสามร้อยลำ อกมมอกายกรบ
ให้ทหารทำการตามโจโฉสั่ง บังทองจึงแกล้งว่าข้าพเจ้าเห็นท
ปรึกษาและทหารทั้งปวงซึ่งมาในกองทัพจวยนน มีความน้อย
ใจจวยอยู่เป็นอันมาก ข้าพเจ้าจะขออาสาไปเกลี้ยกล่อมคน
ทั้งปวงมาอยู่ด้วยมหาอุปราช จวยนนก็จะสิ้นความคิดลงท่านก็
จะจับได้เป็นมั่นคง แม้ได้จวยแล้วเล่ายังเบ็งกเหมอนอยู่ใน
กำมือท่าน โจโฉมิได้รู้กลอุบายความยินดีจึงว่า ถ้าท่านช่วย
การครั้งนี้สำเร็จแล้วข้าพเจ้าจะทูลความชอบให้พระเจ้าเหียนเต้
ตั้งท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ บังทองจึงว่าข้าพเจ้ามาหาท่านนี้ใช่
จะเห็นแก่ยศฐานาศักดิ์หามิได้ เพราะเอ็นดูอาณาประชา
ราษฎรจะให้เป็นสุข แม้ท่านได้เมืองกังตั๋งแล้ว ขออย่าได้ฆ่า
ญาติพี่น้องข้าพเจ้า ซึ่งอยู่ในเมืองนั้นเสียเลย

โจโฉจึงว่าข้าพเจ้าทำการศึกแห่งใดตำบลใดก็ดี ใช่จะ
ให้ราษฎรได้ความเดือดร้อนหามิได้ จะบำรุงให้มีความสุขอีก
ซึ่งข้าพเจ้าให้ฆ่าฟันเสียบ้างนั้นแต่ผู้ซึ่งขัดขวาง แม้ท่านเกรง
อยู่ว่าญาติพี่น้องจะเป็นอันตราย ข้าพเจ้าจะให้หนังสือไปคุ้มไว้
เป็นสำคัญ บังทองทำเป็นยินดีคำนับแล้วว่า แม้มหาอุปราช
เอ็นดูจะให้หนังสือไปคุ้มไว้ ข้าพเจ้าก็จะไม่มีความวิตก โจโฉ

จึงแต่งหนังสือให้ ยังทองรับเอาหนังสือแล้วสั่งโจโฉไว้ว่า ถ้าข้าพเจ้าไปแล้วให้มหาอุปราชเร่งจัดแจงกองทัพไปรบกับจิวยี่ก่อน อย่าทันให้จิวยกมา แล้วยังทองก็ลาโจโฉออกมาจะลงเรือ

ฝ่ายชซึ่งเข้ายดชายเสื้อยังทองไว้ แล้วค่อยกระซิบว่า ตัวท่านน้องอาจนัก กลัวว่าเพลิงนั้นจะเผาทหารโจโฉไม่สิ้นหรอจึงแกล้งคิดอ่านเย็นกลอุบายมาลวงโจโฉให้ผูกร้อยเรือรบเข้าไว้ฉะนี้ หวังจะให้เผาทหารและเรือรบเสียให้สิ้นทีเดียวหรอ ซึ่งความคิดท่านทั้งนี้จะลวงได้ก็แต่โจโฉ อันตัวเรานี้รู้เท่าอยู่ยังทองได้ยินดังนั้นก็ตกใจ เหลียวหลังมาเห็นชซึ่แต่ผู้เดียวก็ค่อยคลายใจด้วยชซึนนเย็นเพื่อนรักกันมาแต่ก่อน แล้วว่าซึ่งเราคิดอ่านมาว่ากล่าวแก่โจโฉทั้งนี้ ด้วยเสียดายเมืองกังตั๋งอันเย็นหัวเมืองเอก แล้วมเมืองขนถึงแปดสิบเอ็ดเมือง เกรงว่าจะมีอันตราย ทั้งไพร่บ้านพลเมืองก็จะถึงแก่ความตายเสียสิ้นเราจึงมาล่อลวงโจโฉหวังจะเอาชีวิตชาวเมืองทั้งปวงไว้ ชซึ่งทำเย็นตอบว่า ตัวท่านเสียดายชาวเมืองกังตั๋งจะเย็นอันตรายจึงมาคิดอ่านการทั้งนี้ อันทหารโจโฉถึงแปดสิบสามหมื่นนั้นท่านหามิใช่เอ็นดูว่าจะถึงแก่ความตายไม่หรือ

ยังทองจึงว่าการทั้งนี้ใช่จะเย็นการของชุนกวนผู้เดียวนั้นหามิได้ ก็เย็นการของเล่าปี่นายเก่าท่านด้วย ซึ่งท่านว่าฉะนี้จะ

เอาความคิดของเราบอกแก่โจโณให้แจ้งให้การเสียไปหรือ ชีชี
จึงตอบว่าซึ่งเราตกมาอยู่ด้วยโจโณนเป็นความจำใจ จนมารดา
เราถึงแก่ความตาย เรากมีความแค้นโจโณอยู่ ทุกวันนเรากม
น้ำใจรักเล่ายและคิดถึงบุญคุณอยู่มิได้ขาด เมื่อจะมานนกได้
สาบานไว้ต่อเล่ย ถึงมาตรว่าจะมาด้วยในกองทัพนกด ก็มิได้
บอกกลศึกสิ่งใดให้โจโณ บัดนตัวท่านจะคิดอ่านเผาทหาร
โจโณเสียนั้นจะมิเผาเราด้วยหรือ บังทองจึงว่าเหตุใดท่านมา
เรราเช่นน อันธรรมดาผู้มสติปัญญาเมื่อภัยมาถึงตัวแล้ว ถ้า
จะไม่คิดเอาตัวรอดก็จักได้ชื่อว่าหาปัญญามิได้ แล้วบังทอง
ก็ลาลงเรือไป

ฝ่ายชีชีครั้นบังทองไปแล้วก็คิดว่า อันเราจะอยู่ในกอง
ทัพโจโณนะนกจะได้ความลำบาก จำจะผ่อนผันให้พ้นภัย จึง
แต่งคนสนิทให้ไปเที่ยวพูดจาเลองลอว่า ลูกค้ามาบอกข่าวว่า
ม้าเท้งหันซุยซึ่งอยู่เมืองเสเหลียงนั้นยกกองทัพมาจะตีเอาเมือง
ฮูโต๋ เหล่าทหารโจโณแจ้งดังนั้นก็ตกใจคิดถึงครอบครัว จึง
เอาเนื้อความเข้าไปบอกแก่โจโณตามกิตติศัพท์เลองลอนั้น โจโณ
แจ้งดังนั้นจึงปรึกษาแก่ทหารทั้งปวงว่า เมื่อเราจะยกกองทัพมา
ปราบหัวเมืองชายทะเลก็คิดเกรงอยู่แต่ม้าเท้งกับหันซุย บัดนก
มีข่าวเลองลอมาว่าม้าเท้งกับหันซุยยกกองทัพมาตีเมืองฮูโต๋

จะเห็นผู้ใดซึ่งจะมีผมออาสาไปป้องกันเมืองหลวงไว้
ซึ่งว่าข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยนี้ ยังมิได้ทำความชอบสิ่ง
ใดเลย ยังมีข่าวศัตรูมีมา ข้าพเจ้าจะขออาสาคุมทหารสามพัน
ไปขัดแจงด่านทางทั้งปวงกันเมืองฮโต๋ไว้ แม้ว่าข้าศึกเหลือ
กำลัง ข้าพเจ้าจะรีบเอาข่าวราชการมายอกท่านให้แจ้ง โจโฉ
ได้ฟังพาซื่อไปก็มีความยินดี จึงว่าซึ่งท่านรับอาสานั้นเราขอบ
ใจนัก อันทหารตำบลด่านซันกวนก็เหลืออยู่เย็นอันมาก ท่าน
จงจัดแจงเอาไปด้วย แล้วเกณฑ์ทหารให้สามพัน ให้โจป๋าเย็น
กองหน้า ซึ่งกับโจป๋าก็ลาโจโฉแล้วคุมทหารรีบไปเมืองฮูโต๋
ฝ่ายโจโฉครั้นเวลาเช้าจึงขี่ม้าพาทหารไปเที่ยวตรวจดู
ค่ายบกเห็นมั่นคงอยู่แล้วก็กลับมา ครั้นเวลาเย็นก็ลงเรือออก
ไปตรวจกองทัพเรือ ซึ่งอีกมมอกายจัดแจงให้ผูกเป็นแพร้อย
สายโซ่ไว้เป็นกอง ๆ แล้วสั่งให้ทหารจัดแจงเครื่องศาสตรา
อาวุธและเกาทัณฑ์เตรียมไว้ริมค่าย แล้วแต่งโต๊ะเลียงทหาร
ทั้งปวง ในขณะนั้นพระเจ้าเหียนเต้เสวยราชย์ได้ ๑๒ ปี เมือ
โจโฉลงมาตรวจกองทัพเรือนั้น เย็นเดือนอ้ายขึ้นสิบห้าค่ำ
พระจันทร์ส่องสว่างลมสงบ คลื่นในท้องทะเลรายดังหน้ากลอง
และเรือขนานทั้งปวงแน่ดังแผ่นดิน ถึงมาตรว่าจะเกิดลมคลื่น
ใหญ่มา เรือรบก็ไม่ระส่าระสายทั้งทหารก็มิได้เมาคลื่น

ฝ่ายพนักงานเครื่องเล่นทั้งปวงก็บำเรอพร้อมมูลอยู่ โจโฉเห็นทหารเอกกินโต๊ะอยู่ทั้งสองแถวประมาณสามร้อยเศษพูดจาถึงการสงครามกันไปมา ขณะเมื่อโจโฉเสพสุราอยู่กลางเรือขนานกับทหารทั้งปวง โจโฉแลดูบนอากาศเห็นฝ่ายเมืองกังตังซึ่งอยู่ทิศตะวันออก และเมืองกังแฮอันอยู่ชายทะเลทิศตะวันตก ดูไปทิศเหนือทิศใต้นั้นสว่างด้วยแสงเดือนกระจ่างความยินดี แล้วว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า แต่แรกเราคิดว่าจะทำนุบำรุงบ้านเมืองให้เย็นสุข เราก็ได้ทำการปราบปรามศัตรูมาก หลายตำบลแล้ว บัดนี้ยังแต่เมืองกังตังกล้าแข็งอยู่เมืองเดียว ให้ท่านทั้งปวงจงประนอมกัน ตั้งใจช่วยเราคิดอ่านกำจัดซุนกวนกับจิวยี่เสียได้แล้ว บ้านเมืองก็จะอยู่เย็นสุข เรากับท่านทั้งปวงก็จะมีความสบาย ที่ปรึกษาและทหารได้ยินโจโฉว่าดังนั้นก็ชวนกันคำนับแล้วว่า ขอให้เทพดาช่วยให้สมความคิดเถิด ข้าพเจ้าทั้งปวงจะได้พึ่งท่านสืบไป

ขณะนั้น โจโฉเสพสุราอยู่กับขุนนางจนเวลาสองยามครั้นโจโฉเมาแล้วคิดกำเริบ จึงลุกขึ้นชี้มือว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า อันจิวยี่กับโลซกนั้นมิได้รู้ว่าอากาศสำแดงเหตุ ซึ่งตัวมันทั้งสองจะถึงแก่ความตาย ประการหนึ่งเล่าทหารในกองทัพมันก็เอาใจออกหากมาเข้าด้วยเราเป็นอันมาก เหมือนหนึ่งเทพดา

เข้าดลใจชักนำมา หวังจะให้มีชัยชนะแก่มัน ซุนชิวจึงห้าม
โจโฉว่า ท่านอย่ากล่าวให้แพร่งพรายไป เกลือกรู้ไปถึงจิวย่
การของเราจะเสียไป
โจโฉจึงตอบว่า แต่บรรดาผู้ที่อยู่ในกองทหารร่วมใจ
ของเราทั้งสิ้น อย่าสงสัยเลยซึ่งจะรู้ถึงจิวย่ แล้วชมไปฝ่าย
ทิศเมืองกังแฮว่า เล่าปี่กับขงเบ้งนั้นมิได้คะเนในกำลังของตัวว่า
เหมือนมดและปลวก องอาจคิดจะทำลายภูเขาอันใหญ่นั้นยังจะ
สมความคิดแล้วหรือ อันอายุของเรานี้ก็ได้ห้าสิบปีแล้ว แม้ได้
เมืองกังตั๋งก็จะมีความยินดีอยู่หน่อยหนึ่ง ด้วยแต่ก่อนนั้นเรา
จักกับนางเตียวก๊กโลและนางเตียวก๊กโลมีบุตรหญิงสองคน รูป
ร่างงามกว่าหญิงทั้งปวงเราคิดพอใจอยู่ แต่ว่าเผอิญให้พลัดไป
เป็นภรรยาซุนเซ็กคนหนึ่งเป็นภรรยาจิวย่คนหนึ่ง เมื่อเราไปรบ
ได้เมืองกิจิวนั้น เราได้สร้างเมืองใหม่ทำปราสาทไว้ ริมแม่น้ำ
เตียงโห ครั้นถ้าเราได้เมืองกังตั๋ง เราจะพาหญิงสองคนนี้ไป
อยู่ ณ ปราสาทเมืองกิจิว จะได้ปฏิบัติเราให้เป็นที่ชอบใจกว่าจะ
สิ้นชีวิตในที่นั้น แล้วก็หัวเราะ พอแลเห็นกาหมู่หนึ่งบินผ่าน
หน้าร้องไปทางทิศใต้ โจโฉจึงถามที่ปรึกษาทั้งปวงว่า เหตุใด
กาจึงบินร้องผิดเวลาดังนี้ จะดีและร้ายประการใด
ที่ปรึกษาทั้งปวงจึงว่า อันการร้องมาบัดนี้ด้วยเห็นเดือนหงาย

สำคัญว่าใกล้สว่างหวังจะไปหากิน ซึ่งท่านจะหมายว่าดีและ
ร้ายนั้นไม่ได้ โจโณได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ จึงเสพสุราซ้ำเข้าไป
อีกสองจอกสามจอก เมาหนักเข้ายังมิใคร่ได้ ก็ฉวยเอา
ทวนออกไปยืนอยู่หน้าเรือ แล้วร้องประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า
ทวนเล่มนี้เราถือสำหรับมือมาแต่แรกเป็นทหารจนตั้งตัวได้ ได้
ปราบปรามโจรโพกผ้าเหลืองทั้งลิโย้อวนสุดอ้วนเสียว และได้
ปราบปรามหัวเมืองทั้งปวง ก็ไม่เสียทีเกิดมาเป็นชาติทหาร
แล้วทำเพลงว่า ธรรมดาเกิดมาแล้วก็จะตายให้เร่งเล่นให้สนุก
สบาย แต่ประหลาดด้วยฝูงกานั้น เพราะว่าหารังและกิ่งไม้
จะจับอาศัยมิได้ จึงบินร้องมาผิดเวลาดังนี้ อันธรรมดาภูเขาก็
มักสูง ธรรมดาน้ำในพระมหาสมุทรก็ลึก ฝ่ายน้ำใจคนทั้งปวง
เล่าก็รักที่จะหาความสุข

เล่าฮกที่ปรึกษาได้ฟังดังนั้น จึงว่าท่านยกกองทัพมาหวัง
จะทำการสงคราม เหตุใดจึงมากล่าวเป็นข้อปราชัยดังนี้ โจโณ
จึงถามว่ากทำเพลงเล่น เหตุใดจึงว่าปราชัย เล่าฮกจึงว่า
ข้าพเจ้าได้ยินทำเพลงว่า ฝูงกาไม่มีรังและกิ่งไม้จะจับอาศัยพา
กันบินร้องมาผิดเวลา ข้าพเจ้าจึงว่าเป็นคำปราชัย โจโณได้ฟัง
ดังนั้นก็โกรธจึงว่าตัวมึงนี่บังอาจพูดจาหมิ่นกู แล้วก็เอาทวน
แทงเล่าฮกล้มลงถึงแก่ความตาย ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้น

ตกใจจึงพาโจโณไป ณ ค่าย

ครั้นเวลารุ่งเช้าโจโณสร่างเมาตื่นนอนขึ้น ก็ได้คิดว่า
คืนนี้ฆ่าเล่าฮกเสียนั้นผิดอยู่ ฝ่ายเล่าฮูเป็นบุตรเล่าฮกก็เข้าไป
ร้องไห้อ้อนวอนโจโณว่า จะขอเอาศพบิดาข้าพเจ้าไปทำการฝังไว้
ตามธรรมเนียม โจโณได้ฟังดังนั้นก็มีความสงสารร้องไห้แล้วว่า
เวลาคืนนี้เราเสพสุราเมาหุนหันโกรธขึ้นมาฆ่าบิดาท่านเสียดังนั้น
เราได้ทำเกินไปแล้วท่านอย่าน้อยใจเราเลย ท่านจงเอาศพบิดา
ท่านไปแต่งการตามตำแหน่งลูกหลวง ณ เมืองฮูโต๋เถิด แล้วก็
จัดทหารให้เล่าฮีช่วยเอาศพไป

ครั้นเวลารุ่งเช้าอิกมกับมอกาย ซึ่ง เป็น นาย ทัพ เรือ ขึ้นไป
ว่าแก่โจโณว่า อันเรือรบใหญ่น้อยทั้งปวงนั้นก็จัดแจงเตรียม
เครื่องศัสตราวุธพร้อมอยู่แล้ว ท่านจะยกกองทัพเมื่อใดขอให้
กำหนดวันมา ข้าพเจ้าจะได้จัดแจงทหารไว้ให้พร้อม โจโณได้
ฟังดังนั้นกลงมายังเรือรบให้เกณฑ์ทหารทั้งทัพบกทัพเรือ แล้ว
จัดธงสีต่าง ๆ ห้าอย่างสำหรับในกองทัพบกทัพเรือ จะได้ บก เป็น
สำคัญทั้งห้ากอง อันเรือขนานแม่ทัพหลวงนั้นบกธงสีเหลือง
เรือขนานอิกมกับเรือมอกายนั้นเป็นทัพหน้าบกธงสีแดง ให้ลิยอย
เป็นบกขวาคุมเรือขนานบกธงสีเขียว ขุนเพ็งนั้นคุมเรือขนาน
เป็นบกซ้ายบกธงสีขาว ให้เตียวคับคุมเรือขนานเป็นกองทัพ

หลังยกธงสีน้ำเงิน

ฝ่ายทัพยกนั้นเล่าแต่งให้ลิกองเบ็นกองหน้ายกธงสีแดง ให้ลิเตียนเบ็นยกขวายกธงสีเขียว งักจนเบ็นยกซ้ายยกธงสีขาว แฮหัวเอียนเบ็นกองหลวงยกธงสีเหลือง ซิหลงเบ็นกองทัพหลังยกธงสีน้ำเงิน แล้วให้แฮหัวตุ้นกับโจหองเบ็นกองขันสำหรับช่วยเพิ่มเติมทั้งทัพยกทัพเรือ แล้วให้เอาข้อราชการมาแจ้งด้วย และเตียวเลียวกับเคาทูนั้นถืออาชญาสิทธิ์เบ็นสารวัดใหญ่สำหรับตรวจทัพ อันทหารเอกโททั้งนักเบ็นนายหมวดนายกองทัพยกทัพเรือสิ้น ครั้นจัดสำเร็จแล้วนายทหารทั้งปวงก็ไปขับฉลากตามเกณฑ์ทัพยกทัพเรือ

ในขณะนั้นพอลมว่าวพัดลง โจโฉจึงให้ถอนสมอชักใบเรือขนานทั้งนั้นขึ้นแล่นล่องดูตามชายทะเล และทหารใหญ่น้อยทั้งปวงก็วิ่งไปมาเบ็นที่ช่วยกันรบพุ่ง บรรดาเรือขนานนั้นต้องลมและคลื่นก็แน่อยู่ดังแผ่นดินมิได้โคลงระส่ำระสาย และทหารชาวดอนนั้นก็มิได้เมาคลื่น ช่วนกันทำการเบ็นปรกติอยู่ โจโฉเห็นดังนั้นก็มีใจกำเริบว่า ครั้งนี้จะมีชัยชนะแก่ข้าศึกเบ็นมั่นคง แล้วก็สั่งให้เรือขนานทั้งปวงลดใบเสียเข้ามาทอดอยู่ที่เก่า โจโฉจึงกลับขึ้นไปค่ายแล้วว่าแก่ที่ปรึกษาทั้งปวงว่าบัดนี้เทพดาช่วยเรา จึงดลใจให้บังทองมายอกให้เราทำการ

เอาโซ่ร้อยตรึงเรือรบเข้าเป็นแพขนานดังนี้เหมือนแผ่นดินจะรบพุ่งได้ถนัด เทียหยกจึงว่าการทั้งปวงซึ่งจัดแจงทั้งนี้ก็ดีอยู่แล้ว เกรงอยู่แต่ข้าศึกจะลอบเอาเพลิงมาจุดขึ้น อันเรือรบทั้งปวงร้อยติดกันอย่างนี้ จะแก้ไขถอยออกจากกันนั้นก็ชักสน ขอให้ท่านเร่งคิดอ่านกันเพลิงให้ได้จึงจะไม่มีอันตราย

โจโฉหัวเราะแล้วว่าซึ่งท่านคิดล้อมไว้ฉะนี้ก็ดีอยู่ แต่หากว่ายังรู้ไม่เท่าถึงการจึงเกรงดังนี้ ซึ่งท่านกลัวว่าข้าศึกจะเอาเพลิงมาจุดนั้นอย่าวิตกเลย ด้วยเหตุว่าเป็นเทศกาลแล้ง ยังมีแต่ลมว่าวกับลมตะวันตก อันกองทัพเรานี้ตั้งอยู่ทางลม ฝ่ายทัพจิวยี่อยู่ปลายลม แม้จิวยี่จะให้ทหารมาลอบจุดเพลิง ลมก็จะพัดโยกเพลิงนั้นไปไหม้กองทัพจิวยี่เอง ถ้าเป็นเทศกาลเดือนสิบสองข้างแรมเป็นปลายฝนก็จะเกิดลมสลาตันมาบ้าง ยังนี้มาถึงเดือนอ้ายพ้นเทศกาลแล้วเราจะกลัวอะไร ที่ปรึกษาทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็สิ้นศรัทธาชวนกันคำนับโจโฉ แล้วสรรเสริญว่ามีสติปัญญาลึกซึ้งรู้กาลลมเป็นอันมาก

โจโฉจึงว่าทหารของเราแต่ล้วนชาวบ้านป่าเมืองดอน แม้มิได้ความคิดยังทองทำดังนี้ เห็นจะไม่ข้ามอ่าวทะเลไปเมืองกังตั๋งได้ เขียวเหี้ยกับเขียวหล่ำซึ่งเป็นทหารอ้วนเสียวจึงว่าแก่โจโฉว่า ข้าพเจ้าเป็นชาวดอนก็จริงแต่ชำนาญการเรืออยู่บ้าง

ข้าพเจ้าจะขอเรือรบยี่สิบลำบรรทุกทหารให้พร้อม จะยกไปตีเอากองทัพเรือจีนเอาตัวไว้ในกองทัพ ให้ปรากฏไว้ว่าชาวคอนก็ชำนาญเรืออยู่

โจโฉจึงตอบว่า ถึงท่านทั้งสองจะชำนาญการเรือก็จริง เจนแต่ในแม่น้ำและคลอง อันชาวเมืองกังตั๋งสันทัดเรือนี้นรวดเร็วดังปลาว่ายอยู่ในน้ำ ท่านทั้งสองอย่าได้ดูหมิ่น ซึ่งจะอาสาไปนั้นก็ชอบใจแล้ว แต่เราจะให้ไปนั้นเหมือนหนึ่งแกล้งให้ท่านตายเสียเปล่า เจียวเหียนเจียวหล่ำจึงอ้อนวอนว่า ถ้าข้าพเจ้าอาสาไปถึงแก่ความตายในกองทัพ ท่านเอาบุตรภรรยาญาติพี่น้องข้าพเจ้าทั้งสองคลอกเสียให้สิ้น แล้วโจโฉจึงว่าเรือรบใหญ่ ๆ นั้นก็ล่มโซ่ตรึงสายยูเสียสิ้นแล้ว ยังแต่เรือเร็วสำหรับจะได้ใช้สอดแนมแล้วกุทหารแต่ยี่สิบห้าคน ซึ่งจะไปนั้นเห็นไม่ได้ เจียวเหียนจึงว่า ยังแต่เรือเร็วกี่ลำจะได้ทันการณัด แม้ท่านจะโปรดแล้วจงแบ่งเรือให้เจียวหล่ำคุมสิบลำ ข้าพเจ้าสิบลำยกข้ามไปตีกระหนาบเอากองทัพเรือจีน ตัดเอาศีรษะจีนมาให้ได้ โจโฉจึงว่าถ้าท่านจะอาสาไปก็ตามเถิด เราจะเกณฑ์ทหารให้ห้าร้อย แล้วจะให้ขุนเพ่งคุมเรือรบสามสิบลำหนุนไป แต่ท่านทั้งสองทำแต่พอให้เห็นผ่อ อย่าหักหาญเข้าไปให้เสียการ เจียวเหียนเจียวหล่ำมีความยินดีคำนับลาโจโฉออกมา

แล้วก็จัดทหารและเครื่องศัสตราวุธลงเรือยสิบห้าลำยกไปยังหน้ากองทัพจีวย่

ฝ่ายทหารจีวยขณะเมื่อวันโจโฉให้ลองเรือรบนั้น รู้ข่าวจึงเข้าไปบอกจีวย จีวยจึงพาทหารขึ้นไปตบนเนินเขาสูงเห็นทหารในกองทัพโจโฉลองเรือรบตกลอง โห่ร้องออองอยู่จึงกลับลงมาค่าย ครั้นเมื่อเจียวเหยเจียวหลำยกมา ทหารกองตระเวนก็เข้าไปบอกจีวย จีวยจึงปรึกษากับทหารทั้งปวงว่าทหารโจโฉยกล่วงมาถึงหน้ากองทัพเรือเรานี้ ผู้ใดจะอาสาออกไปรบด้วยข้าศึกได้ ฮันตงจีวท่ายจึงว่าข้าพเจ้าจะขออออกไปรบด้วยทหารโจโฉ จีวยได้ฟังก็มีความยินดีจึงว่า ซึ่งท่านทั้งสองจะไปนั้นก็ควรนัก แล้วกำชับแก่ทหารกองทัพเรือให้เร่งระวังอย่าประมาทแก่การสงคราม ฮันตงกับจีวท่ายก็ลาจีวยมาจัดทหารลงเรือเรวห้าลำ แล้วยกออกไป

ฝ่ายเจียวเหยเจียวหลำ เห็นทหารจีวยออกมาก็ร้องว่ากทั้งสองนี้มผมอนัก ผู้ใดซึ่งจะยังอาจมาสัก แต่เจียวเหยถอทวนขึ้นไปยืนอยู่หน้าเรือ เร่งให้ทหารรบแจวแล้วให้ยิงเกาทัณฑ์ระดมไปเบื้องอันมาก ฝ่ายฮันตงเอาโล่ป้องลูกเกาทัณฑ์ครั้นเรือรบชิดกันเข้า ฮันตงจึงเอาทวนพุ่งถูกเจียวเหยตาย แล้วโจนขึ้นจากเรือฆ่าฟันทหารในเรือเสียสิ้น เจียวหลำเห็นดังนั้นก็ให้ทหารรบแจวเรือหนุนเข้าไปรบพุ่ง ฝ่ายจีวท่ายก็เร่ง

ขับเรือเข้าใกล้กัน จิวท่ายจึงโดดขึ้นไปจากเรือแล้วเอาระย
พันเจียวหลำตาย แล้วพันแทงทหารในเรือนั้นตายเสียสิ้น
ทั้งลำ และทหารเจียวเหียเจียวหลำซึ่งเหลือนั้นกรูแจวถอย
หนีกลับมา ฝ่ายฮันต๋งเร่งเรือตามไปพยายามเรือขุนเพ่งหนุนมา
กเข้ารบพุ่งกันอยู่

ในขณะนั้นจิวยขึ้นไปยืนเนินเขา แลไปข้างเหนือเห็น
เรือกองทัพโจโฉนั้นยังกองปลิวไสวอยู่เป็นอันมาก แล้วแลมา
ตรงหน้าค่ายของตัวนั้นเห็นธงเรือรบฮันต๋งจิวท่ายรบพุ่งกันอยู่กับ
ขุนเพ่งเป็นสามารถ แลเรือขุนเพ่งต้านทานมิได้ก็ถอยหนี
เรือฮันต๋งจิวท่ายนั้นยังแจวตามไป จิวยคิดเกรงว่ากองทัพ
โจโฉจะซุ่มอยู่ทำอันตรายฮันต๋งจิวท่าย จึงให้ทหารโยกธง
ที่ม้าล่อเรียกเรือสำคัญ ครั้นฮันต๋งจิวท่ายกลับมาแล้ว จิวยจึง
ปรึกษากับนายทัพนายกองว่า เรือรบโจโฉนั้นมากมายพันที่จะนับ
อุปมาดังใบไม้อันอยู่ขนตัน เราจะคิดอ่านรบพุ่งประการใดจึง
จะได้ชัยชนะ

ที่ปรึกษา และทหารทั้งปวง ยังมิทันว่าประการใดพอเกิด
พายุหนักมา จิวยแลเห็นธงเหลืองใหญ่ในกองทัพโจโฉหัก
สะบั้นลง จิวยจึงหัวเราะแล้วว่าซึ่งธงชัยโจโฉหักดังนี้เป็นการ
อัปมงคลแก่โจโฉ พอว่าสิ้นคำลงปลายลมนั้นก็พัดหนักมา

ถูกองชัยในกองทัพจวยนั้นหลุดจากคันปลิวขึ้นไปตกลงบนเนิน
เขาตรงหน้าจวย

ครั้นจวยเห็นดังนั้นก็สะดุ้งใจ จึงคิดว่ายันกองทัพโจโฉ
เย็นต้นลมฝ่ายทัพเราอย่าปลายลม และการซึ่งคิดไว้ว่าจะเผาเรือ
โจโฉเสียเห็นไม่สำเร็จ เพราะลมมิได้พัดกลับไปข้างทัพโจโฉ
จะคิดอ่านประการใดเห็นขัดสน จวยมีความทุกข์เย็นอันมาก
จนอาเจียนโลหิตออกมาล้มสลบลงกับที่ ทหารทั้งปวงตกใจ
ช่วยกันหามพยุงจวยกลับมาณค่าย ครั้นแก้ไขฟื้นขึ้นแล้ว
ทหารทั้งปวงจึงปรึกษาว่า ครั้นจวยซึ่งเย็นแม่ทัพออกมาก็ป่วย
อยู่ แม้โจโฉรู้จะยกมารบ เราก็จะได้ความขัดสน จำเรา
จะยอกไปถึงซุนกวน ขอหมอเอกมารักษาจวยให้หายก่อนจึงจะ
ได้คิดการสิ้นไป

ขณะนั้นโลซกเห็นจวยป่วยอยู่ ดังนั้นก็ไม่มีความสบาย
จึงไปหาขงเบ้ง แล้วบอกเนื้อความซึ่งจวยอาเจียนโลหิตออก
มาป่วยอยู่ ขงเบ้งจึงแกล้งถามว่า เมื่อจวยป่วยอยู่ดังนี้ท่าน
เห็นการทั้งปวงนั้นจะเย็นประการใด โลซกจึงว่าอันจวยเย็น
แม่ทัพผู้ยังคับการเมื่อมาป่วยลงฉะนี้แล้ว ก็เย็นบุญของโจโฉ
และเย็นกรรมของชาวเมืองกังตั๋ง ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ
แล้วว่าอันโรคจวยนี้เราพอจะรักษาให้หายได้

โลซกจึงว่าแม้ท่านรักษาโรคจวยให้คลายได้ก็เย็นบุญของ
ชาวเมืองกังตั๋ง แล้วโลซกจึงพาซงเข้งเข้าไป ณ ค่าย ให้
ซงเข้งอยู่แต่ภายนอก โลซกนั้นเข้าไปถึงที่ข้างใน เห็นจวย
ป่วยนอนอยู่ โลซกจึงถามว่าซึ่งท่านป่วยนี้เพื่อโรคอันใด จวย
จึงว่าโรคเรานี้ไม่รู้แห่งที่จะบอก ในอกในใจนั้นชอกช้ำดังต้อง
อาวุธต่าง ๆ โลซกจึงถามว่า ท่านได้กินยาสิ่งใดบ้าง จวย
จึงบอกว่ายามีอยู่แต่กินไม่ได้ ด้วยเหตุว่าลมนั้นปะทะขึ้นมาอยู่
โลซกจึงบอกว่าอันโรคท่านป่วยนี้ซงเข้งว่าจะรักษาให้หาย
ขัดนี้ซงเข้งเข้ามาอยู่ภายนอก จวยจึงให้เชิญซงเข้งเข้า
มาแล้วให้คนใช้พยุงขึ้น ซงเข้งจึงว่าข้าพเจ้าไม่ได้มาหา
สองสามวันนี้ ท่านยังเกิดมีขึ้นโรคขึ้นมาข้าพเจ้าไม่ทันรู้
จวยจึงตอบว่าธรรมดาเกิดมาเป็นมนุษย์ อันโรคและความตาย
นั้นจะกำหนดวันมิได้ ซงเข้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า อัน
ธรรมดาเกิดมาเป็นมนุษย์นี้ยากที่จะรู้การในอากาศ
จวยได้ฟังซงเข้งว่าดังนั้นก็โกรธมิได้ตอบประการใด ทำ
เป็นครางว่าโรคนั้นกำเริบหนัก ซงเข้งจึงว่าในอกท่านนั้นก็
ประกอบด้วยความวิตกสะสมเพิ่มพูนขึ้นจึงเกิดโรคดังนี้ จำจะ
ประกอบยาเย็นแก้จึงจะคลาย จวยจึงว่ายาเย็นก็ได้กินหลาย
ขนานแล้วโรคนั้นก็ไม่ขรรเทา แล้วถามซงเข้งว่ายาเย็นของ

ท่านชนานใดเกลือกจะกินชอบโรคเรา
ของเข้งจึงให้ขับคนทั้งปวงออกไปเสีย แล้วเอาพู่กันมา
เขียนอักษรสิบหกตัวเป็นใจความว่า ซึ่งจะคิดกำจัดโจโฉนั้นก็
จัดแจงการไว้ทุกสิ่งเสร็จแล้ว เพื่อหวังจะเอาเพลิงเผากองทัพ
โจโฉเสีย ยังขาดอยู่แต่ลมสลาตันซึ่งมิได้พัดมาสมความคิด
ท่านเท่านั้น ครั้นเขียนแล้วก็ส่งให้จิวยี่แล้วว่า อันโรคซึ่งป่วยนี้
อุปมาเหมือนธาตุทั้งสี่ในกายท่าน อันธาตุดินธาตุน้ำปรกติอยู่
แต่ธาตุลมกับเพลิงนั้นหย่อน ถ้าลมพัดมาต้องเพลิงกำเริบขึ้น
กล้านั้น โรคท่านก็จะหาย
จิวยี่เห็นหนังสือและได้ฟังของเข้งอุปมาดังนั้นก็ตกใจ จึง
คิดว่าของเข้งนี้ล่วงรู้ความคิดเราดังเทพดาดลใจ จิวยี่ก็ยอกเนื้อ
ความทั้งปวงซึ่งคิดนั้นให้ของเข้งฟังทุกประการ แล้วถามของเข้ง
ว่าท่านจะคิดประการใดจึงจะให้เกิดลมสลาตันมาได้ ของเข้งนั้นรู้
ในตำราว่า เดือนอ้ายแรมห้าค่ำจะเกิดลมสลาตัน ครั้นจะขอก
ตำราให้จิวยี่รู้สิ้นไปเกลือกจิวยี่กับเราจะได้ทำศึกต่อกัน จิวยี่
จะไม่เกรงความคิดเรา จำเราจะคิดอุบายยอกจิวยี่ให้ทำการ
แล้วจะลอบหนีไป
ครั้นคิดแล้วจึงว่า ข้าพเจ้านี้สติปัญญาน้อย แต่ได้พบ
อาจารย์คนหนึ่งขอตำราขอลมขอฝนไว้แก่ข้าพเจ้า ถ้าท่านจะ
ประสงค์ลมสลาตันก็ให้ปลูกร้านสามชั้น สูงชั้นละสามศอกเศษ

ขึ้นยนเขาลำยีนสานนี้แล้ว ขอทหารร้อยยสิบคนถืออาวุธต่าง ๆ
นั่งล้อมโรงพิธีไว้ กับจะได้ใช้การ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปอ่านมนต์
ตามตำราทั้งสามวันสามคืนเพื่อขอลมสลาตัน ให้มีมาสามวัน
สามคืนให้จงได้ ท่านจะได้ยกกองทัพไปทำการกับโจโฉฉนัด
จวยจงว่าท่านอย่าว่าถึงสามวันสามคืนเลย ถ้าลมมีมา
แต่คืนเดียวก็จะทำการได้สะดวก แม้ท่านจะทำแล้วก็ให้ได้วันนั้น
พรุ่งนี้ ถ้าช้าไป ความซึ่งคิดนี้จะรู้ไปถึงโจโฉ ขงเบ้งจึงว่า
ข้าพเจ้าจะทำการเรียกลม ต่อเดือนอ้ายแรมห้าค่ำเวลายามเศษ
ให้ลมสลาตันเกิดหนัก จนแรมเจ็ดค่ำจงสงบ

จวยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีดังขงเบ้งเอายาทิพย์มาทา
ลงให้ โรคซึ่งเป็นไข้ในนั้นก็หาย จึงลุกขึ้นคำนับขงเบ้ง
แล้วสั่งให้ทหารไปปลูกโรงพิธี ให้ทหารรักษาตามคำขงเบ้ง
ขงเบ้งจึงว่าซึ่งท่านจะให้ไปขอลมนั้น ข้าพเจ้าจะขออาชญาสิทธิ
ไปด้วย จึงจะทำการได้สะดวก จวยไม่ทันคิดก็เอากระบี่ซึ่ง
ขนกวนให้มานั้นส่งให้แก่ขงเบ้ง

ขงเบ้งรับเอากระบี่แล้วพาโลซกและทหารทั้งปวงไป ณ
เขาลำยีนสาน แล้วทำเป็นดูภูมิที่ให้ทหารปลูกร้านสามชั้น
ชั้นละสามศอกเศษ ชั้นต้นนั้นกว้างยี่สิบวายาวยี่สิบวา
แล้วให้ขุดเอาดินทิศอาคเนย์มาบั้นเป็นรูปมังกรไว้ ณ ทิศบูรพา

ข้ากองเขียวเจ็ดคัน ขึ้นเป็นรูปเทวดาชื่อเฮียนบู๊ไว้ทิศอุดร
ข้ากองดำเจ็ดคัน ขึ้นเป็นรูปเสือไว้ทิศประจิมข้ากองขาวเจ็ดคัน
ขึ้นรูปนกยูงไว้ทิศทักษิณข้ากองแดงเจ็ดคัน และชั้นกลางนั้น
คนถือธงเหลืองประจำทิศทั้งแปดทิศ ทิศละแปดคน ชั้นบน
นั้นมีคนสี่คน คนหนึ่งอยู่ทิศบูรพาถือโคมระย้าอยู่เจ็ดดวง
คนหนึ่งอยู่ทิศอุดรถือไม้ผูกขนไก่ คนหนึ่งถือกระบี่อยู่ทิศประจิม
คนหนึ่งถือกระถางธูปอยู่ทิศทักษิณ ครั้นจัดการสำเร็จแล้ว
ซงเบ้งจึงทำเป็นว่าแก่โลซกว่า ท่านจงช่วยกลับไปบอกแก่จิ๋วย่
ว่า ซึ่งเรารับมาขอลมให้นั้น ถ้าไม่ได้สมความคิดก็อย่าให้
จิ๋วย่เอาโทษแก่เราเลย โลซกรับคำแล้วก็ลาไป

ฝ่ายซงเบ้งเมื่อเดือนอ้าย แรมสามค่ำเวลาเช้าก็อาบน้ำ
ชำระกายแต่งตัวใส่เสื้อยงเฉียงสยายผม แล้วจึงว่าแก่ทหาร
ทั้งปวงว่า ขัดนี้เราจะทำการใหญ่ แต่บรรดาทหารซึ่งเราจัดไว้นี้
ถ้าเห็นเราทำประการใดก็อย่าให้พูดจาเดินไปมาจากที่ ให้นิ่ง
ปรกติอย่ากว่าเราจะสำเร็จ แม้ผู้ใดไม่ฟัง เราจะเอากระบี่
อาชญาสิทธิ์ซงจิ๋วยให้มานัดศีรษะเสีย ครั้นกำชับทหารแล้ว
ซงเบ้งก็ขึ้นไปบนร้านชั้นบน จึงจุดธูปเทียนขึ้นบูชาแล้วทำนั่ง
อ่านมนตร์เรียกลมอยู่ ครั้นเวลาสมควรแล้วก็พาทหารทั้งนั้นลง
มาอาบน้ำกินอาหาร แล้วก็กลับขึ้นไปทำการอยู่ดังเก่า

ฝ่ายจิวยจึงสั่งให้โลซกกับเทียเภาจัดแจงกองทัพให้พร้อม แม้เกิดลมสลาตันมาจะได้ยกไปทำการทันที แล้วแต่งหนังสือออกไปถึงซุนกวนให้ยกกองทัพมาช่วย ฝ่ายอุยกายจึงจัดเรือยสิบลำ เอาหญ้าและฟางบรรทุกลง แล้วเอาน้ำมันปลาสาดให้ชุ่มเย็นเชื้อเพลิง แล้วเอาดินประสิวกับสุพรรณถันปรายบนหญ้าและฟางให้สิ้นทั้งยสิบลำ แล้วเอาธงตะขายสเขียวบกหน้าเรือเย็นสำคัญ ครันเตรียมเสร็จแล้ว ก็จอดเรือคอยจิวยสั่งเมื่อใดจะได้ยกไปโดยเร็ว

ฝ่ายกำเหลงกับงำเต๊กเมื่อได้ทราบเนื้อความดังนั้นก็แกล้งเลี่ยงดชั่วตังกับชั่วโฮไว้ แล้วสั่งทหารให้ระวังชั่วตังชั่วโฮไว้อย่าให้หนีไปได้ ถ้าจิวยจะยกทัพเมื่อใดจะได้ทำการตามจิวยสั่งไว้ ฝ่ายทหารกองตระเวนจึงเข้าไปบอกจิวยว่า บัดนี้ซุนกวนยกกองทัพเรือมาทอดอยู่ทางไกลค่ายนี้ประมาณแปดร้อยเส้น จิวยแจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้โลซกไปประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่าให้จัดแจงเรือรบไว้ให้พร้อม ถ้าจะยกเมื่อใดก็ให้ยกได้ทันที แม้หมวดใดกองใดขาดก็จะให้ตัดศีรษะเสีย

โลซกก็ไปสั่งตามคำจิวย และทหารทั้งปวงก็จัดแจงเรือรบและเครื่องศัสตราวุธเตรียมไว้แต่เวลาเช้าจนรุ่งก็มิได้เห็นลมพัดกลับไป จิวยจึงว่าแก่โลซกว่า ขงเบ้งนั้นไปทำการวันกับคืนหนึ่งแล้วก็มิได้มีลมสลาตัน โลซกจึงว่าขงเบ้งทำนั

เห็นจะได้การอยู่ ครั้นพูดกันดังนั้นแล้วก็ชวนกันคอยดูแต่เช้า
จนเวลาสองยามเศษ จึงได้ยินเสียงอึองข้างทิศอาคเนย์ จึงพาโลซกออกมาดูกลางแจ้งก็ได้เห็น ลมว่าว และลมตะวันตก
พัดมาสงบเย็นปรกติอยู่ อีกสักครู่หนึ่งลมสลาตันก็พัดหนักมา
จึงก็มีความยินดีแล้วว่าแก่โลซกว่า อันสติบัญญาของเขังรู
ตำราเรียกลมในอากาศหาผู้เสมอมิได้ อุปมาดังจะนับดาวในท้องฟ้าและหยั่งพระมหาสมุทรอันลึกได้ ครั้นเอาของเขังไว้สิ้นไปภายหน้า เมืองกังตังก็จะเป็นอันตราย จำจะคิดอ่านฆ่าเสียเมืองเราจึงจะมีความสุขสิ้นไป จึงสั่งเตงฮองกับชีเซ่งให้คุมทหารคนละร้อย และเตงฮองนั้นเร่งไป ณ เขาลำขีนสาน อย่าได้ว่ากล่าวประการใดให้รู้ตัวเลย จับเอาตัวของเขังฆ่าเสีย อันชีเซ่งนั้นคุมทหารเร่งลงเรือไปสกัดอยู่ชายทะเล เกลือกของเขังรู้ตัวก็จะหนีลงเรือ ให้จับตัวฆ่าเสียแล้วตัดศีรษะมาให้เรา เตงฮองกับชีเซ่งก็ลากลับมาจัดแจงทหารแยกกันรีบไป

ฝ่ายของเขังครั้นเห็นลมสลาตันพัดมาดังนั้นแล้วก็แลดูทหารทั้งปวงเห็นถ่อธงมิได้สถิตเป็นปรกติอยู่ตามสั่งก็ลอบหนีลงจากร้านรีบไปยังท่าเรือซึ่งนัดไว้ให้ขึ้นมารับนั้น ทหารทั้งปวงก็มิได้สำคัญว่าของเขังจะหนี ครั้นเตงฮองมาถึงกลางทางพอลมสลาตันพัดหนักขึ้น เตงฮองรีบขับม้าไปถึงที่ทำการ

เห็นทหารทั้งปวงยืนถือธงอยู่มิได้ผันแปรไปมา เต็งฮองก็ลง
จากม้าถือกระบี่ขึ้นไปบนร้านก็ไม่เห็นขงเบ้ง จึงถามทหาร
ทั้งปวงว่าขงเบ้งไปไหน ทหารซึ่งถือธงนั้นบอกว่าขงเบ้งลงไป
เมื่อก่อนหน้าท่านมา เต็งฮองก็ลงจากร้านรีบตามลงไป พอถึง
ชายทะเลพบซีเซ่ง ถ้อยทีถ้อยถามกันก็ไม่ได้เนื้อความ พอ
ทหารเลวคนหนึ่งมาบอกว่า เมื่อเวลาเย็นนั้นข้าพเจ้าเห็นเรือเรว
ลำหนึ่งมาจอดอยู่ที่หัวแหลมริมหาดทรายชายทะเล ครั้นเวลา
สองยาม เศษ เห็น ขงเบ้ง เดินมา ลงเรือ แล้ว รีบ ไป ข้าง ทิศ เหนือ
เต็งฮองกับซีเซ่งก็ลงเรือแล้วชักใบขึ้นแยกกันรีบตามไป

ฝ่ายซีเซ่งมาทันก็ร้องเรียกให้ขงเบ้งหยุดอยู่ก่อน แล้ว
บอกว่าจิวยี่เชิญให้กลับไป ขงเบ้งได้ยินทหารร้องเรียกดังนั้น
จึงตอบไปว่า ท่านจงกลับไปบอกจิวยี่เถิดว่า ยังไม่ลมก็มีมาแล้ว
ให้เร่งจัดแจงทำการกับโจโฉจงดี อันตัวเรานี้จะลากลับไปเมือง
กังแฮก่อน ต่อวันอื่นจึงจะกลับมาเยี่ยมจิวยี่ ซีเซ่งจึงซ้ำว่าให้
หยุดอยู่ก่อนเราจะบอกเนื้อความซึ่งจิวยี่สั่งมาเป็นการลับ ขงเบ้ง
จึงว่าซึ่งท่านมานี้เรารู้อยู่ก่อนแล้ว คือจิวยี่คิดอ่านไว้จะให้ทำ
ร้ายแก่เรา เราจึงให้ขุนสูงมาคอยรับ ท่านจงกลับไปบอกจิวยี่
เถิด แม้ไม่พึงใจตามมาก็หาทำอันตรายเราได้ไม่

ซีเซ่งเห็นเรือขงเบ้งมิได้กางใบ ก็ให้ทหารรีบแจวตาม

ไป จูล่งเห็นซิเซ่งตามมาใกล้จึงร้องว่าตัวเราชื่อจูล่ง ได้รับคำ
ขงเบ้งไว้เราจึงมารับ และขงเบ้งได้ว่ากล่าวห้ามตัวก็มิได้ฟัง
ขืนจะตามมาทำร้ายแก่ขงเบ้ง ครั้นเราจะเอาเกาทัณฑ์ยิงให้
ตายเสียดังนี้ เล่าปี่นายเรากับซุนกวนก็จะผิดใจกันเสีย เราจะ
ยิงแต่พอให้รู้จักฝีมือไว้ ว่าแล้วก็ขึ้นเกาทัณฑ์ยิงไปถูกสาย
ลดใบนั้นขาดตกลง เรือซิเซ่งก็หันขวางลำไป จูล่งจึงให้
ทหารชักใบไป

ฝ่ายซิเซ่งนั้น ครั้นเห็นเรือเต๋งฮองมาทัน ก็บอกเนื้อ
ความทั้งปวงให้พี่ฟัง แล้วว่าจูล่งคนนี้ฝีมือกล้าหาญนัก ครั้ง
รบตำบลท่งตงนั้นโยนั้นฆ่าทหารโจโฉเสียเป็นอันมาก ซึ่งเรา
จะติดตามไปเห็นจะสู้จูล่งไม่ได้ ปรึกษากันแล้วก็กลับมาบอก
แก่จิวยี่ตามเนื้อความแต่หลังทุกประการ จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็ตก
ใจแล้วว่า อันความคิดขงเบ้งนั้นหลักแหลมลึกซึ้ง แม้ไม่คิด
อ่านฆ่าขงเบ้งเสียได้ ตัวเราก็นอนตาไม่หลับ อุปมาเหมือน
เสี้ยนยอกอยู่ในอก โลซกจึงห้ามว่าท่านอย่าด่วนคิดวุ่นวายไป
ก่อนเลย จงตั้งใจทำการกำจัดโจโฉเสียให้ได้แล้ว การฝ่าย
ขงเบ้งนั้นจึงค่อยคิดต่อไป

ขณะเมื่อเกิดลมสลาตันนั้น จิวยี่สั่งให้กำเหลงคุมทหาร
ยกไปทางบก ณ ค่ายตำบลฮัวหลิม แล้วให้เข้าปล้นเผาเสียยง

โจโฉเสีย เมื่อได้ฤกษ์จะยกไปให้ฆ่าชัวตังเสีย แล้วตัดเอาศีรษะ
เซ่นธงชัยให้เป็นสง่าทัพไว้ และตัวชัวโซนั้นเอาไว้ให้เราข้าง
ฝ่ายทัพเรือจะได้ทำการ ให้ลิยองคุมทหารสามพันเป็นกองหนุน
กำเหลง แล้วให้ไทสู้คุมทหารสามพันยกทัพยกไปตำบลหับ
หุย โจมติตัดทหารโจโฉเสียอย่าให้หนุนกันได้ แม้เห็นเพลิง
ไหม้ขึ้นในกองทัพเรือโจโฉจงให้ดูธงแดงเป็นสำคัญ แล้วให้
เร่งคุมทหารเข้ามาบรรจบกัน กำเหลง ลิยอง ไทสู้กลาออก
มาจัดแจง พอได้ฤกษ์ก็ยกแยกกันไปก่อนกองทัพเรือด้วยเป็น
ทางไกล และเมื่อกำเหลงจะยกไปนั้นจงเอาตัวชัวโซไปมอยไว้
ณ ทัพเรือแล้วเอาตัวชัวตังมาฆ่าเสีย ตัดเอาศีรษะมาเซ่นธงชัย
จึงยกทัพไป

ฝ่ายจิวยี่ก็ให้เล่งทองคุม ทหารสามพัน ยกไป ตำบล อิเหลง แม้เห็น แสงเพลิง ตำบล ฮัวหลิมไหม้ ขึ้น ก็ให้ ทหาร คอย สกัด ตี กองทัพโจโฉ แล้วให้ตังสิดคุมทหารสามพันยกไปปล้นค่าย โจโฉตำบลริมแม่น้ำฮันฉวน แม้เห็นธงขาวเป็นสำคัญจึงคุม ทหารเข้าบรรจบกัน กองหนึ่งให้พัวเจียงคุมทหารสามพันยกไป ณ แดนเมืองฮันหยง ให้ทหารชักธงขาวไว้เป็นสำคัญ ถ้าขัดสน ประการใดจะได้ช่วยหนุนตังสิด นายทหารทั้งสามกองก็คุม ทหารยกแยกกันไปทางยกตามคำจิวยี่สั่ง

ฝ่ายจวยจึงให้อุยกายเขียนหนังสือกำหนดไปถึงโจโฉเบื้น
ใจความว่า ข้าพเจ้าอุยกายได้ท่วงทีแล้ว ด้วยจวยใช้ข้าพเจ้า
ไปรับเรือเสบียง ณ เมืองฮวนหยง ข้าพเจ้าจะตัดเอาศีรษะนาย
เรือซึ่งคุมเสบียง และเรือลำเลียงมาเบื้นกำนัลมหาอุปราชใน
เวลาสองยามวันนี้ ให้มหาอุปราชคอยรับด้วย แล้วจวยให้แต่ง
เรือรบสลำบรรจุทหารเลวซึ่งมผมอ และนายเรือทังสคนนน
ชื่อชันต่ง จิวท่าย จิวขิม ตันปู และนายทหารทังสคนนี้คุม
เรือรบคนละสามร้อยลำ เบ็นเรือรบพันสองร้อย สำหรับจะได้
ป้องกันอุยกายจะเข้าจดเพลงนั้น แม้เห็นข้าศึกมากำลังประการ
ใดจะได้ช่วยรบพุ่ง ให้โลซกงำเต๊กอยู่รักษาค่าย เทียเภาเห็น
จวยจัดแจงทัพยกทัพเรือเบ็นกระบวนกวดขันดังนั้น ก็คิดเกรง
จวยเบ็นอันมาก

ขณะนั้นมีหนังสือยอกซุนกวนมาถึงจวย เบ็นใจความว่า
ซุนกวนให้ลูกซุนคุมทหารเบ็นกองหน้า ตัวซุนกวนนั้นเบ็นกอง
หลวง จะยกหนีไปยังตำบลอยเต้ ฝ่ายจวยแจ้งในหนังสือ
ซุนกวนดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้ทหารเอาประทัดขึ้นไป
คอยอยู่บนยอดเขาลำบี่นสาน ถ้าเห็นเวลาพลบค่ำลงจึงจุด
ประทัดขึ้นเบ็นสำคัญ กองทัพเรือจะได้ยกพร้อมกัน

ฝ่ายเล่าปังซึ่งตั้งอยู่ ณ ค่ายแฮเค้า ครั้นลมสลาตันมก็ตั้ง

ใจคอยจุลง่ซึ่งไปรับขงเบ้ง ขณะนั้นพอเล่ากี๋ยกกองทัพเรือมาถึง
จงขึ้นไปหาเล่าปี่ เล่าปี่จงบอกว่าเราให้จุลง่ไปรับขงเบ้งก็ยังไม่
กลับมา จะเป็นประการใดก็ยังไม่แจ้ง เล่ากี๋ยังมิได้ว่าประการ
ใด พอจุลง่พาขงเบ้งมาถึง

เล่ากี๋ก็ความยินดีจงถามว่า ท่านไปทำการสิ่งใดบ้าง
ขงเบ้งจึงบอกว่าจะบอกนั้นยังมิได้ก่อนจะช้าการไป แล้วถาม
เล่าปี่ว่าการซึ่งข้าพเจ้าสั่งไว้นั้นจัดแจงพร้อมแล้วหรือ เล่าปี่
จึงบอกว่าการทั้งนั้นจัดไว้ท่าพร้อมอยู่แล้ว ขงเบ้งจึงให้จุลงคุม
ทหารสามพัน ข้ามแม่น้ำรีบรีดไปซุ่มอยู่ใกล้ตำบลฮัวหลิม
เวลาสามยามวันนี้กองทัพโจโฉจะแตกไปทางนั้น ท่านจงคุม
ทหารออกโจมตีเข้าตัดกลางทัพ ถึงทหารโจโฉจะไม่เสียสักก
จะตายลงบ้างสักกึ่งหนึ่ง ก็คงจะได้ม้าและอาวุธเป็นอันมาก
จุลงจึงว่าตำบลฮัวหลิมนั้นเป็นสองทางอยู่ ทางหนึ่งจะไป
เมืองลำกุ๋น ทางหนึ่งจะไปเมืองเกงจิ๋ว ข้าพเจ้าไม่แจ้ง
ว่าโจโฉจะไปทางใด ขงเบ้งจึงว่าทางเมืองลำกุ๋นนั้นใกล้ข้าง
กองทัพจิวยี่ ทหารจิวยี่คงจะติดตาม เห็นโจโฉจะแตกไปทาง
เมืองเกงจิ๋ว ท่านจงไปคอยอยู่ทางนั้นเถิด แล้วให้เตียวหุย
คุมทหารสามพันไปซุ่มอยู่ ณ เนินเขาปากทางตำบลโฮโลก๊ก
เวลาพรุ่งนี้ฝนจะตก ครั้นฝนเหือดโจโฉจะมาถึงตำบลนั้น จะ

หยุดอยู่ให้ทหารหุงข้าวกิน แต่พอท่านเห็นควันเพลิงก็ให้เร่ง
ทหารออกโจมตีเอา อย่าให้ทันหุงข้าวสุก ถึงมาตรว่าจะจับ
โจโฉไม่ได้ ท่านก็จะมีความชอบ ด้วยได้ฆ่าฟันทหาร
โจโฉเสีย จ่งกับเตียวหยรับคำขงเบ้งแล้วก็ยกทหารแยก
กันไป

ขงเบ้งจึงให้ตีกลองเล่าอองคุมเรือรบไปเที่ยวอยู่ตาม
ชายทะเลคอยจับทหารโจโฉซึ่งหนีลงมา แล้วให้เล่ากคุมเรือรบ
ไปตั้งอยู่ตำบลฮูเชียงซึ่งเป็นที่สำคัญ แม้เห็นโจโฉแตกมาทาง
นั้นพอที่จะจับได้ก็ให้จับไว้ อนึ่งท่านจะได้ช่วยกันเมืองกังแฮด้วย
เลากกับนายทหารทั้งสามนนกรุดคาขงเบ้ง แล้วคุมเรือรบแยก
กันไป ขงเบ้งจึงว่าแก่เล่ายว่าให้ท่านคุมทหารไปคอยดูอยู่ ณ เนิน
เขา ว่าเวลาค่ำวันนี้จวยจะทำการได้สำเร็จหรือไม่

กวนอูเห็นขงเบ้งใช้คนทั้งปวงไปดังนั้น ก็คิดน้อยใจว่า
ขงเบ้งมิได้กะเกณฑ์ตัวให้ไปทำการแห่งใด จึงว่าแก่ขงเบ้งว่า
ตัวข้าพเจ้านี้มาอยู่กับเล่ายช้านานแล้ว แม้เล่ายจะทำการสิ่งใด
ก็ย่อมใช้สอยข้าพเจ้าให้อาสาไปทำการก่อนทุกแห่ง ครั้งนี้
ท่านแคลงข้าพเจ้าสิ่งใดหรือจึงไม่ใช้ไปทำการ เหมือนคนทั้งปวง
ขงเบ้งจึงตอบว่ายังมีที่สำคัญอยู่แห่งหนึ่ง ครั้นจะให้ท่านไปก็
ยังมีความสงสัยอยู่ กวนอูจึงถามว่าท่านสงสัยด้วยเหตุอันใด

ซงเยังจึงว่าซึ่งเราแคลงท่านนั้นด้วยเหตุว่า แต่ก่อนท่าน
ได้ไปอยู่กับโจโฉ โจโฉก็ได้เอ็นดูทำนุบำรุงท่าน อันน้ำใจท่าน
มีความสัตย์รู้จักคุณคน เวลาวันนี้โจโฉจะแตกไปทางฮัวหยง
ครั้นเราจะให้ไปท่านจะคิดถึงคุณโจโฉอยู่จะไม่ฆ่าโจโฉเสีย
กวนอูจึงตอบว่าอันสัตย์ญญาของท่านนี้ลือชื่อหลักแหลมนัก
ซึ่งโจโฉเลี้ยงดูนั้นข้าพเจ้าก็ได้อาสาฆ่างันเหลียงขุนทิวแทนคุณ
โจโฉแล้ว แม้จะให้ข้าพเจ้าไปครั้งนี้ ถ้าพบโจโฉแล้วข้าพเจ้า
มิได้ตัดศีรษะโจโฉมาให้ท่าน ก็ให้ท่านตัดศีรษะข้าพเจ้าแทน
เถิด แต่ข้าพเจ้าเกรงอยู่ว่าโจโฉจะไม่หนีไปทางฮัวหยงอันเย็น
ทางลัด ฝ่ายท่านจะว่าประการใดเล่า

ซงเยังจึงว่าแม้ท่านยกไปไม่พบโจโฉทางนั้นก็ให้เร่งกลับ
มาเถิด เราจะตัดศีรษะเรานี้ให้แทนโจโฉ แล้วสั่งกวนอูให้
คุมทหารห้าร้อยไปตั้งสกัดอยู่ณทางฮัวหยงด้วยทั้นนั้นเย็นสอง
ทางร่วมกันจะไปเมืองเกงจิ๋ว แต่ทางใหญ่อ้อมไกลกว่าทางลัด
ถึงห้าร้อยเส้น อันทางลัดนั้นเร็วแต่เดินยากด้วยเย็นซอกเขา
ท่านจงให้ทหารขนเอาฟืนและฟางมากองสุมเพลิงไว้ปากทางลัด
โจโฉเห็นแสงเพลิงก็จะหนีไปทางลัดด้วยเย็นทางตรง

กวนอูจึงถามว่าโจโฉจะหนีความตาย เหตุใดท่านจึงกลับ
ว่าโจโฉจะเข้ามาตามแสงเพลิงเล่า ซงเยังจึงตอบว่าโจโฉนั้นมี

ความคิดชำนาญในการล่อลวง ครั้นเห็นแสงเพลิงก็จะคิดว่า
จิวยี่แกล้งทำกลให้ไปกองเพลิงไว้ แต่งกองทัพไปซุ่มสกัดอยู่
ปากทางใหญ่ โจโฉก็คงจะไปทางกองเพลิง ท่านจงจัยฆ่าเสีย
ตัดเอาศีรษะมา กวนอรับคำขงเบ้งแล้วพากวนเป๋งจิวฉองกับ
ทหารห้าร้อยรีบไป

ขณะเมื่อกวนอูไปแล้วเล่าปี่จึงว่าแก่ขงเบ้งว่า ตัวท่านก็รู้น้ำใจกวนอูอยู่ว่าเป็นคนกตัญญูต่อผู้มีคุณ เมื่อท่านใช้กวนอูไปครั้งนี้ ถึงมาตรว่าจะพบโจโฉเข้า กวนอูก็จะไม่ทำอันตรายเพราะคิดถึงคุณเขาอยู่ และการทั้งปวงซึ่งท่านคิดไว้ก็จะมิเสียไปหรือ ขงเบ้งจึงตอบว่าข้าพเจ้าดูดาวสำหรับมหาอุปราชก็ยังรุ่งเรืองสุกใสอยู่ เพราะชาตาโจโฉยังไม่ขาด ข้าพเจ้าจึงแกล้งให้กวนอูไปทำการครั้งนี้ หวังจะให้แทนคุณเสียให้เสร็จกัน สิบไปภายหน้ากวนอูจะได้ทำการกับโจโฉถนัด เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีสรรเสริญสติปัญญาขงเบ้งว่า ท่านคิดสมควรนัก ขงเบ้งจึงให้ซุนเขียนกับกันหยงอยู่รักษาค่ายแขกเต้า แล้วพาเล่าปี่ลงเรือไปคอยดูกองทัพโจโฉ ณ ปากน้ำฮวนเค้า

ฝ่ายโจโฉนั้นตั้งใจคอยฟังข่าวอยู่กายอยู่ทุกเวลา เทียหยกจึงว่าแก่โจโฉว่าเวลาวันนี้ลมสลาตันพัดมา ขอให้ท่านจัดแจงระวังกองทัพเราอย่าให้มีอันตรายได้ โจโฉจึงตอบว่าท่านอย่า

วิตกเลย อันเทศกาลนี้ถึงมาตรว่าลมสลาตันจะมีมาก็น้อย ถึง
จะมีเหตุมาก็พอจะแก้ไขได้ ฝ่ายคนสนิทอุยกายครั้นมาถึงก็เอา
หนังสือเข้าไปให้โจโฉ โจโฉรับเอาหนังสือมาอ่านดูแจ้งในเนื้อ
ความทั้งปวงแล้ว ก็ชวนทหารลงมาอยู่ ณ กองทัพเรือหวังจะ
คอยรับอุยกาย

ฝ่ายจิวยี่ครั้นเวลาเย็นใกล้จะได้ฤกษ์ จึงให้เอาตัวชัวโย
มามัดเข้า แล้วถามว่าเหตุใดตัวมาลวงเรา บัดนี้เราจะยกกอง
ทัพไป ขาดแต่เครื่องเซ่นธงชัย เราจะให้ตัดศีรษะตัวเซ่นธง
เอาฤกษ์ไว้ ชัวโยจึงว่าการครั้งนี้กำเหลงง่ำเต็กก็ได้ร่วมคิดกับ
ข้าพเจ้า เหตุใดท่านจึงไม่ฆ่าเสียด้วย จิวยี่จึงตอบว่าอัน
กำเหลงง่ำเต็กนั้นเราใช้ให้ไปลวงดอก ตัวทั้งสองจึงออกเนื้อ
ความ แล้วก็ให้ฆ่าชัวโยตัดเอาศีรษะเซ่นธงชัย

ครั้นเวลาพลบจิวยี่ก็ให้อุยกายคุมเรือยสยลำซึ่งแต่ง
ยกธงเชิยวไว้นั้นรบยกไป อุยกายรับคำจิวยี่แล้วแต่งตัวใส่เกราะ
ลงเรือ คุมเรือเชือเพลิงยสยลำไปตำบลเซ็กเพ็ก ขณะนั้น
พอเกิดลมสลาตันหนักมาทั้งเดือนก็สว่าง โจโฉจึงออกไปนั่งอยู่
หน้าเรือกับทหาร แลเห็นคลื่นใหญ่มีมาตามลม โจโฉคิด
ประมาทว่าจิวยี่นั้นเห็นจะไม่พ้นมือเรา พอทหารมายอกว่า
บัดนี้อุยกายให้เรือน้อยมาแจ้งข้อราชการว่าตัวอุยกาย นั้น คุมเรือ

เสบียงมาแล้ว โจโณได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าซึ่ง
อุยกายมานี้เป็นบุญของเรานักเทพดาหากช่วยดลใจให้มา พอ
แลเห็นเรือนั้นเข้ามาใกล้ เทียหยกจึงแลไปเห็นเรือเขาพ่องอยู่
ก็มีความสงสัยจึงว่าแก่โจโณว่า ขัดนี้ลมสลาตันก็เกิดหนักอยู่
ซึ่งจะไว้ใจให้อุยกายเข้ามานั้นไม่ได้ เกลือกจะเป็นกลอุบาย
ถ้ามีเหตุขึ้นจะแก้ไขขัดสนนัก โจโณจึงถามว่าท่านเห็นอย่างไร
เทียหยกจึงตอบว่า อันธรรมดาเรือบรรทุกเสบียงอาหารก็จะ
เพียบหนักอยู่ ขัดนี้ข้าพเจ้าแลเห็นว่าเรืออุยกายซึ่งมานั้นเขา
พ่องน้ำอยู่เกรงจะมีเหตุข้าพเจ้าจึงห้ามท่าน โจโณเห็นชอบด้วย
จึงให้ขุนเพ่งออกไปห้ามไว้ก่อน ขุนเพ่งกับทหารประมาณสิบสี่
สิบห้าคนก็ลงเรือเร็วออกไปร้องห้ามว่า มหาอุปราชสั่งมาให้
เรืออุยกายนั้นทอดไว้แต่ไกลก่อน อย่าเพ่อเข้ามาด้วยเย็นเวลา
กลางคืนอยู่ ครั้นว่าพอขาดคำลง ทหารอุยกายก็ยิงเกาทัณฑ์มา
ถูกไหล่ขวาขุนเพ่งล้มลง แล้วให้ถอยเรือมาจึงจุดประทัดสัญญา
ขึ้น อุยกายได้ยินประทัดสัญญาดังนั้นจึงโยกองสัญญาขึ้น พอ
ลมสลาตันพัดหนักมา เรือทั้งยี่สิบลำก็ชักใบแล่นตามลมเข้า
ไปจุดเพลิงขึ้น แล่นประดากันเข้าไปปะเรือขนานกองทัพโจโณ

ฝ่ายทหารโจโฉเห็นเพลิงดังนั้น ณ เรือขนานก็ชวนกัน
สาดน้ำดับเพลิงเย็นอลหม่าน แต่ว่าลมพัดกล้านัก ครั้นจะ
แก้ไขก็ขัดสนด้วยโซ่และสายยูนั้นตรึงไว้เย็นมั่นคง เพลิงก็ยิ่ง
ไหม้ลามขึ้น ฝ่ายอยกายจึงพาทหารประมาณเก้าคนสิบคน
ลงเรือรบเข้าไปหวังจะจับโจโฉฆ่าเสีย ขณะนั้นโจโฉแกว่ง
กระบี่เร่งให้ทหารดับเพลิง ๆ ยิ่งติดมากขึ้น ทหารทั้งปวงทนไฟ
มิได้ก็วิ่งวุ่นวายไป โจโฉจึงร้องให้เอาเรือรบเล็ก ๆ ถ่ายคน
ขึ้นบก ครั้นแลขึ้นไปเห็นค่ายขนยกนั้นเพลิงไหม้ขึ้นเย็นหลาย
ตำบลก็ยิ่งตกใจหนัก ครั้นเพลิงไหม้มาถึงเรือขนานซึ่งโจโฉอยู่
พอเตียวเลียวเอาเรือเข้ามารับ โจโฉก็ลงเรือจะหนีขนยก
ฝ่ายอยกายถือกระบี่นั่งอยู่หน้าเรือ แลเห็นโจโฉใส่
เสื้อแดงหนีเพลิงลงเรือเร็วจะหนีขนยก อยกายจึงให้ทหารรีบ
แจวเข้าไปแล้วร้องว่า อ้ายโจโฉมึงจะหนีไปไหน โจโฉได้ฟัง
ดังนั้นก็ยิ่งตกใจ เตียวเลียวเห็นอยกายตามมา จึงขึ้นเกาทัณฑ์
ยิงไปถูกอยกายตกน้ำลง เตียวเลียวจึงพาโจโฉขึ้นมาได้ถึง
ตลิ่ง เห็นทหารทั้งปวงแตกตื่นเย็นอลหม่านมิได้เย็นกระบวนทัพ
เตียวเลียวจึงหาม้าตัวหนึ่งมาให้โจโฉขี่แล้วพาทหารรีบหนีไป
ฝ่ายซันต๋งซึ่งคุมเรือรบสามร้อย ครั้นมาถึงกขัดเรือทั้ง
ปวงรีบเข้าไปในหว่างเรือขนาน พอได้ยินเสียงคนอยู่ในน้ำ

ร้องให้ช่วยก็จำเสียงได้ว่าอุยกาย จึงให้ทหารลงไปช่วยพยุงขึ้นมา แล้วชักลูกเกาทัณฑ์ออกเสียจากไหล่ได้ แต่ปลายลูกเกาทัณฑ์นั้นหักติดเนื้ออยู่ ฮันต๋งจึงเอาปลายกระบี่ผ่าเอาลูกเกาทัณฑ์ซึ่งหักอยู่นั้นออกมาได้ จึงเอาแพรพันแผลยาดเจ็บไว้แล้วฮันต๋งถอดเสื้อออกให้อุยกายใส่

ในขณะเมื่อเพลิงไหม้เรือขนานอยู่นั้น นายทหารซึ่งคุมเรือรบคนละสามร้อยนั้น เจียวชิมคุมเรือสามร้อยหนุนฮันต๋งเข้าไป และตันบูคุมเรือรบสามร้อยตีเข้าไปในหว่างเรือขนานข้างทิศตะวันตก จิวท่ายนั้นคุมเรือรบสามร้อยตีกระหนาบเข้าไปข้างทิศตะวันออก ในขณะนั้นเรือรบจิวยกับเทียเภาและเต็งฮองกับชิเซ่งเป็นยกซ้ายยกขวา จิวยมาถึงค่ายก็ตะลุมบอนเข้าไปพร้อมกัน เพลิงนั้นติดเข้าที่ใดทหารจิวยก็ตามเข้าไปถึงที่นั่น ทหารจิวยเข้าถึงไหนเพลิงก็ยิ่งไหม้ติดลามขึ้นที่นั่นเป็นอันมาก เหล่าทหารโจโฉรบพุ่งต้องอาวุธเจ็บปวดล้มตายเป็นอันมาก ตกน้ำตายข้างตายในเพลิงข้าง

ฝ่ายกำเหลงแม่ทัพบก ขณะเมื่อเข้าจุดเพลิงเผาเสียยงณค่ายอ้วหลิมเสียนั้น ลิบ้องเห็นแสงเพลิงก็คุมทหารยกหนุนเข้าไปจุดเพลิงเผาค่ายต่อกันไป กำเหลงได้ฆ่าฟันทหารโจโฉล้มตายเป็นอันมาก ฝ่ายตังสิดกับพัวเจียงก็ให้ทหารเอาเพลิง

เผาค่ายทหารโจโฉขนทั้งสี่ด้าน เหล่าทหารโจโฉสูรยลัม
ตายข้างหนีไปข้าง ฝ่ายโจโฉกับเตียวเลียวและทหารประมาณ
ร้อยเศษ เมื่อหนีขนมาจากตลิงนั้นจะเข้าอาศัยค่ายใดเพลิงก็
ไหม้ลามไปเย็นหลายค่าย จึงพากันหนีไปที่เพลิงยังไม่ติด
ขนนั้น

ขณะเมื่อยุนเพ่งถูกเกาทัณฑ์กลับมาแล้ว ครั้นเพลิงไหม้
เรือขนานขึ้น มอกายหนีออกได้มาพบยุนเพ่งเข้าก็พากันขึ้นตลิง
ได้ทหารประมาณห้าสิบคนรีบหนีไปพบโจโฉ โจโฉจึงถาม
เตียวเลียวว่า จะหนีไปแห่งใดจึงจะพ้นข้าศึก เตียวเลียวจึงบอก
ว่าให้หนีไปทางตำบลอัวหลิมเห็นจะพ้นภัย โจโฉก็พาทหารทั้ง
ปวงรีบหนีไป พอได้ยินเสียงทหารกองหนึ่งโห่ร้องตามมาข้าง
หลังก็ตกใจ

ฝ่ายลิบ้องตามมาใกล้เข้า จึงร้องว่าโจโฉมิจะหนีไป
แห่งใด ตัวกูเบื่อทหารซุนกวนมาคอยสกัดอยู่ หวังจะเอา
ชีวิตมิจ โจโฉได้ยินดังนั้นก็ให้เตียวเลียวลงมาบ้องกันข้างหลัง
ตัวนั้นพาทหารรีบไปข้างหน้า แลไปเห็นเพลิงตรงทางจะไปนั้น
ไหม้ขึ้นเย็นอันมาก พอได้ยินเสียงทหารคนหนึ่งร้องมาแต่
เนิ่นเขาว่า ตัวกูชื่อเล่งทองคุมทหารมาสกัดอยู่หวังจะเอาชีวิตมิจ
โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ พอชิหลงมาทันเข้าจึงว่ามหาอุปราช

อย่ากลัว แล้วซิหลงก็เข้าสู้รบกับเล่งทองเย็นสามารถมิได้แพ้ชนะกัน ซิหลงก็พาโจโฉรีบหนีต่อไป

ฝ่ายม้าเอี๋ยนกับเตียวคซิ่งโจโฉให้ไปตั้งค่ายอยู่ตำบลลิมหยง นั้น เห็นทัพโจโฉเกิดเพลิงไหม้ขึ้นก็คุมทหารสามพันยกมาช่วยพอพบโจโฉเข้า โจโฉค่อยคลายใจ ให้ม้าเอี๋ยนกับเตียวคุมทหารพันหนึ่งนำทางไปก่อน และทหารสองพันนั้นโจโฉเอาไว้ป้องกันตัวไปข้างหลัง ม้าเอี๋ยนเตียวคุมทหารพันหนึ่งนำหน้าโจโฉไปทางประมาณร้อยเส้น พอได้ยินเสียงทหารกองหนึ่งโห่ร้องอยู่ข้างหน้า แล้วนายทหารร้องมาว่าตัวกซอกำเหลงคุมทหารมาสกัดอยู่ หวังจะขับอ้ายเหล่าร้ายฆ่าเสียให้สิ้นเชิง ม้าเอี๋ยนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ขับม้าเข้าไปจะรบยังไม่ทันประอาวุธกัน กำเหลงเอางาวพันถูกม้าเอี๋ยนตัวขาดสองท่อน เตียวคเห็นดังนั้นก็โกรธขับม้าเข้าไปจะรบพุ่งแก้แค้นแทนเพื่อนกัน กำเหลงก็ขับม้าออกมาแล้วร้องตวาดด้วยเสียงอันดัง เห็นเตียวคตกใจเสียทีกเอางาวพันเตียวคตกม้าตาย ทหารทั้งปวงก็แตกหนีลงมาบอกเนื้อความแก่โจโฉ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็พากันล้อมหนีไปทางหับหุย

ฝ่ายซุนกวนซึ่งมาตั้งกองทัพตำบลอุยเต้นน ครั้นเห็นมีสงเพลิงไหม้ขึ้นทกองทัพโจโฉก็มีความยินดี คิดว่าครั้งนี้จะ

ทำการชนะโจโฉแล้ว จึงให้ลกซุนจุดเพลิงขึ้นเป็นสำคัญ
ครั้นไทสูจูมาพบซุนกวน ซุนกวนจึงให้ลกซุนกับไทสูจูคุมทหาร
บรรจบกันรีบยกไปช่วยจิวยีทำการ โจโฉเห็นกองทัพไทสูจูกับ
ลกซุนยกมา โจโฉก็พาทหารรีบลัดทางหนีจะไปตำบลอิเหลง
พอพบเตียวคับเข้าโจโฉจึงให้คอยป้องกันข้างหลังกับเตียวเลียว
แล้วขับม้ารีบหนีไป ครั้นเวลาจะใกล้รุ่งเหลียวหลังไปเห็นแสง
เพลิงนั้นไกลแล้วก็ค่อยคลายใจลงจึงถามทหารทั้งปวงว่าที่นี่ชื่อ
ตำบลใดทหารจึงบอกว่าท่านมานี้จะใกล้ถึงตำบลฮัวหลิมอยู่แล้ว
โจโฉได้ฟังดังนั้นก็รีบขับม้าพาทหารไปตามทางเนินเขา
และที่นั้นเป็นดงไม้ใหญ่ โจโฉแหงนหน้าขึ้นแล้วหัวเราะด้วย
เสียงอันดัง ทหารทั้งปวงเห็นโจโฉหัวเราะดังนั้นก็สงสัย จึงถาม
ว่าครั้งนี้เสียทีแก่ข้าศึกมา มหาอุปราชหัวเราะนี้ด้วยเหตุสิ่งใด
โจโฉจึงบอกว่า เราหัวเราะนี้ด้วยเหตุว่าความคิดของเบ้งกับจิวย
นั้นน้อยนัก แม้เราได้คิดอ่านทำการเหมือนของเบ้งกับจิวยนน
เราก็จะแต่งกองทัพมาซ่มอยู่ณเนินเขาข้างนี้ที่ไหนข้าศึกจะหนี
พ้นมือเรา นี่ของเบ้งจิวยมิได้คิดเหมือนใจเรา ครั้นว่าสิ้นคำ
ลงพอได้ยินเสียงประทัดแล้ว เห็นแสงเพลิงจุดขึ้นสองข้างทาง
ทหารก็โห่ร้องออกมาจากข่าเนินเขาเป็นอันมาก และขู่ร้องมา
ว่า ตัวเรานี้ของเบ้งให้มาคอยสกัดขับอ้ายศัตรูราชสมบัติม่าเสีย

โจโฉได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงให้เตียวเลียวเตียวคัยป้องกันข้างหลัง โจโฉก็พาทหารหนีไป

ขณะนั้นทหารโจโฉทิ้งม้าและอาวุธไว้เป็นอันมาก รีบหนีตามโจโฉไป ฝ่ายจ่งและทหารทั้งปวงจับได้ม้าและเครื่องศัสตราวุธไว้เป็นอันมาก เมื่อโจโฉหนีไปนั้นลมสลาตันพัดยังไม่หยุด จนเวลารุ่งขึ้นฝนตกห่าใหญ่ ครั้นฝนตกหายทหารทั้งปวงจึงพากันไปเที่ยวตีชิงข้าวปลาอาหารของราษฎรชาวบ้านนอกมาได้ พอพบเคาทูซีหลงกับทิปรักษาผู้น้อยสี่ห้าคน โจโฉค่อยคลายใจจึงถามทหารว่าบ้านชื่อใด ทหารก็บอกว่าแดนบ้านตำบลอิเหลงทางนั้นเป็นสองทาง โจโฉจึงว่าเราจะไปเมืองลำกุนนั้นจะไปทางใดเร็ว ทหารบอกว่าไปทางใต้เร็วกว่าทางเหนือ ตัดตรงออกปากทางโฮโลก๊ก โจโฉได้ฟังดังนั้นก็พาทหารรีบไป ครั้นถึงตำบลโฮโลก๊กเห็นทหารทั้งปวงอิดโรยกำลัง จึงให้หยุดหุงอาหารแล้วให้ม้าเสียเอาเนื้อแจกกัน และทหารทั้งปวงถอดเสื้อถอดเกราะนั้นออกตากไว้ แล้วเอาม้าผูกให้กินหญ้า

ในขณะนั้นอาหารยังไม่ทันสุก โจโฉนั่งอยู่ใต้ร่มไม้หัวเราะขึ้น ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็มีความสงสัยจึงถามว่า เมื่อเวลาจะใกล้รุ่งนั้นท่านหัวเราะครั้งหนึ่ง ว่าขงเบ้งกับจิวยี่ความ

คิดน้อย ขุลงก็คุมทหารออกมาโจมตี ท่านจึงพาทหารหนีต่อมา
ยังนี้เหตุใดท่านจึงหัวเราะอีกเล่า โจโฉจึงว่าซึ่งเราหัวเราะนี้
เพราะเห็นว่าความคิดของเบ้งจิ๋วยังนี้น้อยทำการไม่ตลอด แม้
เหมือนตัวเราได้คิดการดังนี้ ก็จะแต่งกองทัพมาซุ่มไว้ ณ ปาก
ทางนี้ ถ้าข้าศึกหนีมาก็จะจับตัวได้โดยง่าย
ครั้นว่าสิ้นคำลงพอเห็นแสงเพลิงจุดขึ้นทั้งสี่ด้าน แล้วได้
ยินเสียงทหารโห่ร้องอ้ออึงยกมาตั้งสกัดปากทางนั้นไว้กองหนึ่ง
และทหารทั้งป่วงนั้นกลอมเข้ามาเบ็นอันมาก เตียวหุยจึงร้อง
ว่าอ้ายโจโฉนี้เบ็นศัตรูแผ่นดิน ของเบ้งให้กูมาตั้งสกัดทางอยู่
ครั้งนี้เห็นมึงไม่รอดชีวิต โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ตกใจกระโดด
ขึ้นม้าพาทหารสี่ห้าคนรีบหนีไปก่อน และทหารทั้งป่วงนั้นก็แตก
ย่ำไปทุกตำบล แต่เคาทู เตียวเลียว ซิหลง รบพุ่งป้องกันอยู่
ภายหลัง แล้วหนีตามโจโฉไป เหล่าทหารซึ่งเตียวหุยคุม
มานั้นก็ได้ม้าและอาวุธทั้งเกราะและเสื้อเบ็นอันมาก เตียวหุย
นั้นมิได้ติดตามโจโฉไป

ฝ่ายโจโฉครั้นหนีมาไกลแล้ว เห็นทหารของตัวซึ่งตาม
มานั้นต้องอาวุธบาดเจ็บเบ็นหลายคน โจโฉจึงถามทหารทั้งป่วง
ว่า เราจะไปเมืองลำกุนนั้นไปทางใดจึงจะเร็ว ทหารคนหนึ่งจึง
บอกว่าทางลัดนั้นเร็วกว่าทางใหญ่ห้าร้อยเส้น อันทางลัดนั้น

เดินยากด้วยเย็นซอกเขามีหลุมบ่อก็มาก ขัดนี้ข้าพเจ้ารีบไปดู
ปากทางลัดมีกองเพลิงอยู่ โจโฉจึงสั่งให้ทหารไปตามทางซึ่งมี
เพลิงอยู่นั้น ทหารจึงว่าทางลัดนั้นมีกองเพลิง ข้าพเจ้าคิดว่า
พวกข้าศึกคงจะมาซุ่มสกัดอยู่เป็นมั่นคง เหตุใดท่านจึงจะไปทาง
นั้นเล่า โจโฉจึงตอบว่า เรารู้อยู่ว่าความคิดของเขานั้นจะลวงเรา
จึงแกล้งให้เอาเพลิงมากองไว้ปากทางลัด แล้วเอาทหารไปซุ่ม
ไว้ทางใหญ่ หวังจะให้เราคิดเกรงกองเพลิงนั้นว่าจะมีทหารอยู่
จะให้เราคิดหนีไปทางซึ่งซุ่มทหารไว้นั้น ทหารทั้งปวงเห็นชอบ
ด้วย โจโฉก็พาทหารรีบหนีไปตามทางลัดซึ่งมีกองเพลิงอยู่นั้น

ขณะเมื่อโจโฉหนีมานั้น ทหารทั้งปวงซึ่งต้องอาวุธเจ็บป่วย
ลำบากเย็นอันมาก ทั้งอิดโรยกำลัง อุตส่าห์รีบเดินไปมิใคร่ได้
ข้างก็หลบหลีกเข้าไปแอบต้นไม้อยู่ริมเนินเขา และทหารนั้น
คั่งกันอยู่ โจโฉจึงถามว่าเหตุใดไม่รีบเดินไป ทหารจึงบอกต่อ
กันมาว่าทหารเจ็บป่วยเย็นอันมาก ทั้งทางก็กันดารนัก ด้วย
เย็นซอกเขาและเนินเขา แล้วเมื่อเช้านั้นฝนตกน้ำขังอยู่ที่หลุม
ที่บ่อและท้องธาร ม้าและคนเดินลื่นลำบากนักจึงคั่งกันอยู่

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า เมื่อแรกจะยกกองทัพมา
นั้น ต่างคนต่างขันอาสาว่าจะรบพุ่งกว่าจะสิ้นชีวิต แม้ภูเขาและ
แม่น้ำกั้นหน้าอยู่ก็จะทำสะพานทำลายภูเขาไปให้ได้ บัดนี้เสียที

กลับมาคนทั้งปวงย่อท้ออยู่หรือ โจโฉจึงให้คนป่วยเจ็บนั้นหลีก
ลงมาเดินข้างหลัง และทหารข้างหน้านั้นให้ตัดไม้ถมทหลุม
ที่ย่อลงให้ม้าเดินเร็วไปได้ แม้ผู้ใดไม่ทำตามให้ตัดศีรษะเสีย
แล้วสั่งเคาทูซีหลงซึ่งคุมทหารของกันข้างหลังนั้น ถ้าเห็นคน
ป่วยเจ็บไม่รีบเดินก็ให้ฆ่าเสียอย่าให้ช้าศึกพบพาน เหล่าทหาร
ข้างหน้าก็ทำตามคำโจโฉสั่ง โจโฉก็ขับม้ารีบไป ในขณะนั้น
ทหารทั้งปวงเหยียบกันตายเป็นหลายคน ผู้ซึ่งเจ็บป่วยไปไม่ได้
นั้นทหารทั้งปวงก็ฆ่าเสียบ้าง คนทั้งปวงกล้วต่างคนต่างร้องไห้

โจโฉได้ยินเสียงร้องไห้ก็โกรธ จึงว่าเหตุใดทหารทั้ง
ปวงจึงร้องไห้อื้ออึงดังนี้ อันเป็นและตายนั้นก็สุดแต่บุญและ
กรรม ครั้นไปพ้นซอกเขาเห็นทหารซึ่งมาด้วยนั้นเหลืออยู่ประ
มาณสามร้อยเศษ โจโฉก็ให้เร่งทหารรีบเดินไป ทหารทั้งปวง
จึงว่าม้าและคนอ่อนนักแล้ว ขอให้หยุดอยู่ก่อนสักหน่อยหนึ่งจึง
ค่อยไป โจโฉก็ว่าเร่งไปให้ถึงเมืองเกงจิ๋วก่อนจึงหยุดพักเถิด
แล้วรีบขึ้นม้าไปทางห้าสิบเส้นถึงตำบลฮัวหยง โจโฉก็หัวเราะ
ขึ้น ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็สงสัยจึงถามว่า ท่านหัวเราะถึง
สองครั้งก็มีเหตุทุกที ขัดนี้หัวเราะอีกไยเล่า โจโฉจึงว่าเรา
หัวเราะเย้ยคว่ามีคิดขงเบ้งจิ๋วย ด้วยทนซอบกลมิได้แต่งทหาร
มาซุ่มไว้ แม้มีพวกขงเบ้งจิ๋วมาตั้งสกัดอยู่เราก็จะเสียทีแก่เขา

ครั้นว่าขาดคำดังนั้นพอได้ยินเสียงประทัด แล้วกวนอูขี่ม้าถือ
ง้าวคุมทหารออกมายืนสกัดทางไว้

โจโฉเห็นดังนั้นก็ตกใจจะหนีไปก็มิได้ แล้วคิดมานะขึ้น
มาจึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ยังนิ่งอยู่ทำไม ทหารทั้งปวงจึงว่าคนทั้งปวงก็อยู่แล้ว ทั้งมากไม่มีกำลัง
จะเข้าสู้รบนั้นเห็นขัดสน เทียหยกจึงว่าจะหนีจะสู้นกก็ไม่ได้
อันน้ำใจกวนอูเป็นทหารนกจริง ถ้าเห็นผู้ใดไม่สู้รบแล้วก็มิได้
ทำอันตราย ประการหนึ่งเป็นผู้มีความสัตย์ทั้งรู้จักคุณคนนักด้วย
แล้วท่านก็ได้เลี้ยงดูมีคุณไว้ต่อกวนอูเป็นอันมาก แม้ท่านเข้า
ไปว่ากล่าวโดยดี เห็นกวนอูจะไม่ทำอันตรายท่าน โจโฉเห็น
ชอบด้วยจึงขับม้าเข้าไปใกล้ถอมตัวลงคำนับ แล้วร้องถามว่า
แต่ท่านจากเรามายังมีความสุขอยู่หรือ

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็ยอบตัวลงคำนับ แล้วว่าสุขและทุกข์
ก็เป็นประมาณอยู่ ขัดนี้ข้างเบื้องให้ข้าพเจ้ามาฆ่ามหาอุปราชเสีย
โจโฉจึงว่า เราแตกจวยมาครั้งนี้ได้ความลำบากนัก ท่านจงเห็น
แก่ความไมตรีของเรา ซึ่งมีไว้แก่ท่านแต่ก่อน จงเบิดทางให้
เราไป กวนอูจึงตอบว่า ซึ่งคุณของมหาอุปราชอยู่กับข้าพเจ้า
นี้นกจริงอยู่ ครั้งเมื่อเสียวยกมารบท่านตำบลแป๊ะนั้น
ข้าพเจ้าได้อาสาฆ่างันเหลียงขุนทิวแทนคุณท่านแล้ว ขัดนี้เป็น

การของของเข้งใช้ให้มา ซึ่งท่านจะให้ข้าพเจ้าเบิดทางให้ไป
นั้น ของเข้งจะมิเอาโทษข้าพเจ้าหรือ
โจโฉจึงว่าซึ่งท่านแทนคุณเราครั้งหนึ่งก็จริง และเมื่อ
ท่านหักด่านออกมาถึงห้าตำบล แล้วฆ่านายด่านและทหาร
ทั้งปวงเสียเป็นอันมากเรากมิได้โกรธ ด้วยคิดถึงคำที่ท่านได้
ว่าไว้ เราจึงให้หนังสือไปถึงแฮหัวตุ้น ซึ่งตั้งอยู่ณแม่น้ำฮองโห
ให้ปล่อยท่านไป ยังมิทันตัวเราเข้าตาขนเหมือนหนึ่งคนตกน้ำ
แล้วก็ไม่ต่อสู้ท่าน ท่านจงเห็นไมตรีเราซึ่งได้อ้อนวอน ท่านจง
ปล่อยเราให้พ้นภัยเถิด กวนอูได้ฟังโจโฉว่าดังนั้นก็มีความ
สงสาร ทั้งคิดถึงคุณซึ่งมีมาแต่หนหลัง จึงขับม้าพาทหาร
หลีกทางเสีย
โจโฉเห็นดังนั้นค่อยคลายใจรีบขับม้าไป ทหารเหลือ
ตามมาได้ประมาณสามสิบคน กวนอูเห็นทหารโจโฉซึ่งอยู่ภาย
หลังนั้นจะรีบตามโจโฉไป กวนอูจึงตวาดด้วยเสียงอันดัง
ทหารซึ่งขี่ม้าเดินเท้าได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงลงคุกเข่าคำนับ
กวนอูสิ้นทุกคน กวนอูเห็นทหารทั้งปวงอ่อนน้อมก็มีความ
สงสารมิได้ว่าประการใด ทหารทั้งปวงคำนับลากวนอูแล้วก็
รีบตามโจโฉไป
ฝ่ายโจโฉครั้นมาพ้นตำบลอันหยง เหลียวหลังมาเห็น
ทหารซึ่งตามมายี่สิบเจ็ดคน ขณะเมื่อเดินทางมานั้น โจโฉ

สรรเสริญกวนอูว่าสัตย์ซื่อนัก ครั้นเวลาพลบค่ำโจโฉเห็นทหาร
กองหนึ่งจุดคบเพลิงมาข้างหน้าเข็นอันมาก ก็ตกใจคิดว่าครั้ง
นี้ชีวิตเราจะถึงแก่ความตายเป็นมั่นคง ครั้นใกล้เข้ามาเห็น
โจหยินก็ค่อยคลายใจ โจหยินเข้ามาคำนับโจโฉแล้วขอกว่า
ข้าพเจ้ารู้ข่าวว่ามหาอุปราชเสียทีแก่ข้าศึกจึงคุมทหารมา รับ ท่าน
โจโฉจึงปรับ ทุกข์ แก่ โจ หยิน แล้ว พา ทหาร เข้า ไป เมือง ลำ กุน
โจหยินจึงให้แต่งโต๊ะแล้วเชิญโจโฉกับที่ปรึกษาเสพสุรา หวัง
จะให้คลายความทุกข์

ขณะเมื่อกินโต๊ะอยู่นั้นโจโฉร้องไห้ ที่ปรึกษาและทหาร
เห็นดังนั้นก็สงสัย จึงถามโจโฉว่าเมื่อแตกมากลางทางนั้นได้
ความลำยากเข็นอันมากข้าพเจ้าเห็นหาสู้เป็นทุกข์ไม่ บัดนี้ท่าน
พ้นมาจากเงื้อมมือข้าศึกแล้ว ชอบแต่จะซ่องสุมทหารยกไปแก้
แค้นจึงจะควร เหตุใดท่านจึงมาร้องไห้ฉะนี้เล่า โจโฉจึงว่าซึ่ง
เราร้องไห้เพราะเหตุคิดถึงกุยแก แม้กุยแกยังไม่ตายก็จะได้มา
ด้วยเรา เราก็จะไม่ยากถึงเพียงนี้ ว่าแล้วก็ร้องไห้ร่ำถึงกุยแก

ครั้นเวลารุ่งเช้าโจโฉจึงว่าแก่โจหยินว่า เราจะกลับไป
เมืองฮูโต๋ก่อน จัดแจงทหารแล้วจะยกมาตีเอาเมืองกังตั๋งให้ได้
ตัวเจ้าจงอยู่รักษาเมืองลำกุน เราจะเขียนหนังสือเข้าผนึกไว้ให้
สำหรับตัว แม้อับจนเมื่อใดก็ให้ฉีกผนึกออกอ่านดู แล้วจงทำ

ตามหนังสือ อันชาวเมืองกังตั๋งนั้นจะไม่มาย่ำยีได้ แล้วโจโฉ
ก็เขียนหนังสือเข้าผนึกส่งให้โจหยิน โจหยินรับเอาหนังสือ
แล้วว่า เมืองหับป๋านั้นเป็นแดนต่อแดนเมืองกังตั๋ง ท่านจะให้
ผู้ใดอยู่รักษา โจโฉจึงว่าเมืองเกงจิ๋วกับเมืองลำกุนเจ้าจง
รักษาไว้ทั้งสองเมืองเถิด อันเมืองซงหยงนั้นเรากให้แฮหัวตุน
อยู่รักษาแล้ว แต่เมืองหับป๋านั้นเราจะให้เตียวเลียวอยู่เป็นเจ้า
เมืองและลิเตียนกับงักจินเป็นปลัด ถ้ามีการสิ่งใดก็ให้บอกไป
ถึงจะได้ช่วยกัน แล้วโจโฉจัดแจงขุนนางและทหารเมืองเกงจิ๋ว
ได้มาเป็นอันมาก ก็ยกกลับไปเมืองฮูโต๋ โจหยินจึงให้โจหอง
ผู้น้องคุมทหารไปอยู่รักษาด่านอิเหลง

ฝ่ายกวนอูครั้นเปิดทางให้โจโฉไปแล้ว จึงคุมทหาร
กลับมาถึงหน้าค่ายแฮเค้าพร้อมกันกับเตียวหุยจูล่ง ในขณะนั้น
เตียวหุยจูล่งได้ทหารและม้า กับ เครื่อง ศัสตรา วุธ สิ่ง ของ ต่าง ๆ
เข้าไปให้ซังเบ้ง ซังเบ้งครั้นรู้ว่ากวนอูมาถึงหน้าค่าย จึงพา
เล่ยทำเป็นออกมารับ แล้วว่าแก่กวนอูว่า ตัวเรารู้ว่าท่านผู้
มีน้ำใจช่วยทำนุบำรุงแผ่นดิน ไปได้ศรยะโจโฉซึ่งเป็นศัตรูราช
สมบัติมา เราจึงออกมารับท่านด้วยความยินดี

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็นิ่งอยู่ ซังเบ้งเห็นกวนอูสะเทินใจ
ดังนั้น จึงแกล้งซ้ำว่าท่านน้อยใจเราหรือ ว่าไม่ไปรับถึงกลาง

ทาง แล้วว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า เหตุใดจึงไม่บอกข่าวเราให้รู้ก่อนจะได้ไปรับกวนอยู่ ควรหรือนิ่งเสียได้ แกล้งให้กวนอยู่โกรธจนไม่พูดกับเรา กวนอยู่ได้ฟังขงเบ้งว่าดังนั้นจึงว่า ข้าพเจ้าจะมารับโทษ ขงเบ้งจึงแกล้งถามว่า ท่านไปไม่พบโจโฉจะกลับมาเอาศีรษะเราหรือ กวนอูจึงบอกว่า ข้าพเจ้าไปนั้นพบโจโฉเหมือนคำท่าน แต่ข้าพเจ้าหามีผู้มือไม่ โจโฉจึงหนีไปได้ ขงเบ้งก็หัวเราะแล้วถามว่า อันตัวโจโฉหนีไปได้นั้นก็ตามทีเถิด แต่ท่านยังจับทหารมาได้บ้างหรือไม่

กวนอบอกว่าถึงทหารโจโฉนั้นข้าพเจ้าก็จับไม่ได้ ขงเบ้งทำเย็นโกรธแล้วว่า ตัวท่านไปพบโจโฉแล้ว หากคิดถึงคุณเขาอยู่ จึงมิได้เอาศีรษะมานั้นโทษท่านใหญ่หลวงนัก ซึ่งสัญญาไว้แก่เรานั้นลืมเสียแล้วหรือ กวนอูจึงตอบว่า ซึ่งข้าพเจ้าได้สัญญาไว้ว่า ถ้าพบโจโฉแล้วมิได้เอาศีรษะมานั้นก็จะให้ศีรษะข้าพเจ้าแทนตามสัญญา แล้วก็ชักกระบี่ออก จะตัดศีรษะให้ขงเบ้ง ขงเบ้งเห็นกวนอูชักกระบี่จะตัดศีรษะให้ดังนั้น ก็เข้ายุดมือไว้แล้วห้ามว่า ซึ่งเราใช้ท่านไปทั้งนี้ปรารถนาจะให้ท่านแทนคุณโจโฉดอก มิได้คิดว่าจะเอาโทษท่าน ซึ่งท่านจะให้ศีรษะเราตามสัญญานั้นก็ชอบใจ ที่มิได้เสียความสัตย์สมเป็น

ชาติทหาร แล้วไปเฉิด กวนอูได้พังดังนนกมความยินดี จึง
เอากระบี่ใส่ฝักเสีย ขงเบ้งกับเล่ายกพากวนอูเข้ามาค่าย

หอสมุดแห่งชาติ
- 9 ก.ค. 2550
กรมศิลปากร

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

องค์การค้าของคุรุสภา

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภา

นายกำธร สถิรกุล ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

๑๗ สิงหาคม ๒๔๙๙